

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He might be the only one
that can save her.

Beautiful
Rush
emery rose

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜZEL RÜZGAR

EMERY ROSE

OceanofPDF.com

Copyright© 2019 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Sarah Hansen, Okay

Creations Düzenleme: Ellie McLove, My

Brother's Editor İç Formatlama: Jessica Ames

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya vakalar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Carol Radcliffe için, benim ruh kardeşim. Dostluğunuz ve desteğiniz için çok minnettarım. Müziğe devam et. xoxo

OceanofPDF.com

PLAYLIST

"Big Girls Cry" - Sia "Hold
Me Down" - Halsey "Make It
Rain" - Ed Sheeran
"Drive" - Deftones
"all good girls go to hell" - Billie Eilish "Call
Out My Name" - The Weeknd "Lovely" -
Billie Eilish (Khalid ile) "Knockin' On
Heaven's Door" - Bob Dylan "Edge Of Town"
- Middle Kids
"I'll Keep You Safe" - Sleeping At Last

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

1. [Keira](#)
2. [Keira](#)
3. [Keira](#)
4. [Keira](#)
5. [Keira](#)
6. [Diyakoz](#)
7. [Keira](#)
8. [Diyakoz](#)
9. [Diyakoz](#)
10. [Diyakoz](#)
11. [Keira](#)
12. [Diyakoz](#)
13. [Keira](#)
14. [Keira](#)
15. [Diyakoz](#)
16. [Keira](#)
17. [Keira](#)
18. [Keira](#)
19. [Diyakoz](#)
20. [Keira](#)
21. [Keira](#)
22. [Diyakoz](#)
23. [Diyakoz](#)
24. [Keira](#)
25. [Diyakoz](#)
26. [Keira](#)

[Sonsöz](#)

[Emery Rose'dan da](#)

[Teşekkür](#)

[Beneath Your Beautiful alıntı kitabından](#)

[Yazar Hakkında](#)

KEIRA

G suçlu bulundu. Her ne kadar bunu bekliyor olsam da, son birkaç haftadır her gün bu mahkeme salonunda oturup ifadeleri dinlemiş olsam da, yine de şok oldum. Jürinin kararını vermesini bekliyordum.

daha uzun. Babamın avukatının şapkasından tavşan çıkarması için.

Babamın bakışları üzerimdeydi. Gözlerinde suçlama yoktu. Öfke ya da nefret yoktu. Sadece hayal kırıklığı vardı. İçime bir bıçak saplanmış gibi hissettim, dönüp durdu, doğru şeyi yaptığımı dair inancım sarsıldı. Brioni takım elbisesi, ipek kravatı ve bembeyaz gömleğiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Babam gardırobu konusunda titizdi. Gündelik kıyafetleri bile şıktı. Gömleğinin buruşuk ya da ter lekeli olduğunu hiç görmedim. Takım elbise ceketinde en ufak bir tüy bile yoktu. Ronan Shaughnessy, acımasızlığını Hollywood film yıldızı görünümünün ve büyüleyici gülümsemesinin arkasına saklayan tatlı dilli bir şeytandı. Davası ve öncesindeki aylar ülkedeki her gazete, kanal ve bulvar gazetesi için yem olmuştu.

Kelepçeleri bileklerine takarlarken, bileğimin iç kısmına dövme olarak yaptırdığım sözcüklerin izini sürdüm. "Kendine karşı dürüst ol." Çok orijinal değildi ama Ozan'ın sözleri uygundu. Miami'ye gelmeden birkaç gün önce kardeşim Connor'dan bu sözleri yazdırmasını istedim. O zamandan beri yüzlerce kez izlerini sürdüm. Güç bulmaya çalıştım. Doğru şeyi yaptığımı inanmaya çalıştım. Kendim için. Kardeşlerim için. Yanımda oturan ama o kadar uzaktaydı ki başka bir gezegende de olabilirdi. Burada bulunduğumuz onca gün boyunca benimle sadece birkaç kelime konuşmuş, Killian ve Connor'ı neredeyse hiç tanımamıştı.

Şimdi hıçkırıklar vücudunu sarmış, hayatının aşkını kelepçeleyip götürürlerken çektiği acı mahkeme salonunda oturan herkes tarafından görülebiliyordu. Uğruna her şeyini feda ettiği adam, kendi kızı tarafından dize getirilmişti. Kendi kızı.

"Anne," dedim, sesim kısılmıştı. "Lütfen" Cümleyi bitiremedim bile. Ne için yalvardığımı bilmiyordum. Bağışlanma. Anlayış. Onun sevgisini. Omurgasını dikleştirdi ve gözyaşlarını sildi, parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu. Annem bir müzedeki mermer heykellerin güzelliği gibi güzeldi; soğuk, boyun eğmez ve dokunulmaz.

"Hoşça kal Keira. Kendine iyi bak." Sesinde sıcaklık yoktu, bana ne olduğunu umursadığına dair hiçbir belirti yoktu. Belki de hiç umursamadı.

Güle güle. Kendine iyi bak.

Yüzü nötrdü, hiçbir duyguyu ele vermiyordu ve lekeli göz kalemi dışında kederli olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bu tür bir keder gösterisi onun için nadirdi ve şimdi bunu kimsenin görmesine izin verdiğine pişman olmuştu.

Kardeşlerime dönerek ilk kez varlıklarını kabul etti ve mahkeme salonundan çıkmadan önce başını salladı, başı dik, sırtı dimdikti. Zarif ve asil. Babamın kraliçesi. Gidişini izlerken, onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Tıpkı yirmi yıl önce kardeşlerime yaptığı gibi beni de hayatından çıkarıyordu. Şimdi, ben yerimde sabit durmuş, gözlerim az önce çıktığı kapı aralığına yapışmışken, o arkasına bile bakmadan gidiyordu.

Bakışlarım takım elbiseleri ve kravatlarıyla çok yakışıklı olan Connor ve Killian'a kaydı. Uzun boylu ve güçlüydüler, her şey boyunca yanımda durmuşlardı. Anneme çok benziyorlardı; koyu renk saçları, zeytin rengi tenleri ve aynı mavi tonunda gözleri vardı. Teknik olarak onlar benim üvey kardeşlerimdi ama kelimenin tam anlamıyla bir aileydik. Onlar beni seviyordu, ben de onları seviyordum. Bu kadar basit ve bu kadar karmaşıktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Annem için özür diliyordum. Babam için. Kardeşlerimin ailem yüzünden çektikleri her şey için. Daha çocukken annem tarafından kendi başlarının çaresine bakmaları için terk edilen kardeşlerim, suçlarını bir rozetin altında saklayan küfürbaz bir ayyaş tarafından büyütülmüşlerdi.

Connor yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok," dedi. Ona hayrandım. O benim sırdaşımdı, aramızdaki bağ iki yıl önce Miami'ye annemi aramaya geldiğinde kurulmuştu. Onun ve Killian'ın annesini. O zamanlar kardeşim olduğunu bile bilmiyordum. O zamanlar, annem hayatımda olduğu için bana kızgındı. Ama her şey değişmişti.

"Buraya onun için gelmedik," dedi Killian, sesinde sert bir ton vardı. "Senin için buradayız." Benden yedi yaş büyük olan Killian kaya gibiydi. Koruyucuydu. Savaşçıydı.

"En azından düğünü ertelemek zorunda kalmayacaksın," dedim, havayı yumuşatmaya çalışarak. Bütün bu karmaşanın içinde bir umut ışığı bulmaya çalışıyordum. Killian on gün içinde Eden'la evleniyordu. Kendisi için mükemmel olan bir kadın bulmuştu ve Connor da kız arkadaşı Ava ile tekrar bir araya gelmişti. Kardeşlerim sonunda mutluydu. Kimse mutluluğu onlardan daha fazla hak etmiyordu.

"Hazır mısın?" Connor kravatını gevşetip gömleğinin üst iki düğmesini açarak sordu. Kısıtlanmış hissetmekten nefret ediyordu ve kaçmaya hazırdı, gözleri sanki buradan yeterince hızlı çıkamayacakmış gibi çıkışa dikilmişti.

Hazır değildim ama başımı salladım. Federal adliyenin dışında bizi neyin beklediğini biliyordum. Gazetelerini sattıracak bir açıklama ya da fotoğraf bekleyen bir gazeteci denizi. Kendime onların sadece işlerini yaptıklarını ve herkesin bir şekilde hayatını kazanmak zorunda olduğunu hatırlattım. Bugünün sansasyonel haberleri yarın bir sonraki sıcak hikaye ya da skandal ortaya çıktığında unutulup gidecekti.

Üçümüz de göz kamaştırıcı Haziran güneşinden korunmak için güneş gözlüklerimizi taktık. Miami yaz aylarında en acımasız dönemini yaşıyordu. Sıcaklık, güneş ışığı ve canlı renkler neredeyse çok fazla olana kadar yoğunlaşıyordu. Kardeşlerimle birlikte adliyeden çıkmadan önce bayat havadan derin bir nefes aldım. Bugün inci grisi bir Prada kılıf elbise ve Louboutin topuklu ayakkabılar giymiştim, saçlarım düzgün bir şekilde toplanmıştı. Şık, abartısız, zarif ve pahalıydı. Hiç kendim gibi görünmüyordum. Babamın kızı gibi görünüyordum. Her gün onun için giyiniyordum, bir zamanlar dolabımı dolduran, çoğu giyilmemiş, bazıları'nın etiketleri hâlâ üzerinde olan tasarım kıyafetleri giyiyordum. Brooklyn'e döner dönmez hepsi ikinci el mağazasına gidecekti.

Utanc içinde başımı eğmek yerine kameralara gülümsedim. Babamdan bana miras kalan göz kamaştırıcı gülümseme. Çok sayıda günahı saklayan gülümseme. Önümüze geçip ellerinde mikrofonlarla bizi sıkıştırsalar ve her taraftan soru yağmuruna tutsalar bile yorum yapmayı reddettik.

Kardeşlerim beni en kötüsünden koruyarak onları savuşturdu. Uzaklaşırken, orta parmağımı kaldırıp selam verdim ve onların istilacı soruları ve sansasyonel yaklaşımları hakkında ne düşündüğümü onlara bildirdim.

"Güzeldi," dedi Connor şaşkınlığını gizleyemeyerek.

Connor ve ben gülmekten kırılrken Killian başını salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bu, göğsüme çöken ağırlığın bir kısmını hafifletti. Haftalarca havasız bir mahkeme salonunda oturmuş, babamın yaptığı korkunç şeyleri dinlerken zar zor nefes alabilmişim. Mahvettiği hayatları. Lüks yaşam tarzımızı elde etmek için kullandığı araçlar.

Cayman Adaları'nda bir villa. Bir araba filosu. Marinada şık bir tekne. Gösterişli kristal avizeleriyle İspanyol tarzı Coral Gables evimiz,

geniş mermer yığınları, paha biçilmez antikalar ve sanat eserleri. Hükümet mal varlığına el koymuştu ve artık hiçbir şeyi yoktu. Anneme düz kahverengi bir zarf içinde bıraktığım on bin dolar nakit dışında -suçluluk parası- hiçbir şeyi yoktu. Annem kendini nasıl geçindirecekti? Hayatında bir gün bile çalışmamıştı.

Elbette, gazetecilere ters ters baktığım o fotoğraf gazeteleri süsleyen fotoğraf olacaktı: Vahşi Çocuk Keira Shaughnessy, hüküm giymiş suçlu Ronan Shaughnessy'nin kızı, eski UFC şampiyonu Killian 'The Kill' Vincent ve eroin bağımlısı Connor Vincent ile Miami Federal Adliyesinden ayrılırken.

Başlık tam olarak bu değildi ama yeterince yakındı.

Hiçbirimizin istemediği bir şöhret kazanmıştık. Geçmişimiz ve kirli sırlarımız ortaya çıkarıldı ve ifşa edildi. Bu kaçınılmazdı. Hâlâ gençtik ama zaten binlerce hayat yaşamıştık.

"Hadi eve gidelim," dedim, bu sözler haftalardır ilk kez yüzüme gerçek bir gülümseme getirdi.

Killian otoparktaki kiralık cipimizin kilitlerini çaldı ve biz de içeri tırmanıp kapıları kapattık ve Miami sıcaklığını dışarıda bıraktık. Çantalarımız çoktan toplanmış ve bagaja yüklenmişti, akşamki uçuşumuz için hazırdılar.

Brooklyn artık evimdi ve son yedi aydır da öyleydi. Sevdiğim bir işim vardı, Atlas Motors'da Tate için çalışıyordum. Onu kâr getiren Amerikan kas arabaları satın almaya ve restore etmeye ikna etmişim. Ocak ayında, Killian'ı dehşete düşürecek şekilde kendi daireme taşındım. Eğer ona kalsaydı, hâlâ Eden'la onun çatı katındaki misafir odasında yaşıyor olacaktım. Ona haber vermeden daireyi kiraladığımda çok kızmıştı ama Eden'in onun kırılan tüylerini yumuşatacak bir yöntemi vardı ve bunu aştı. Eninde sonunda.

En önemlisi, özgürlüğüm ve bağımsızlığım vardı. Kardeşlerim bazen biraz aşırı korumacı olsalar da, bunun üstesinden nasıl geleceğimi öğrenmişim. Bir ömür boyu korumalar tarafından takip edildikten sonra, becerikliydim.

Uçak havalandığında ve pencereden Miami manzarası gittikçe küçüldüğünde, eski hayatıma son bir veda ettim.

OceanofPDF.com

KEIRA

S yanan lastik ve azot oksit kokusuyla parfümlenmiş gece havasını boğuyordu. Arabanın teybinden yükselen rap müzik, gıcırdayan lastiklerin sesini bastırıyordu. Cuma gecesi idi ve Queens'teki köhne bir alışveriş merkezinin arkasındaki otoparkta kamp kurmuştum.

Sokak yarışları testosteronla beslenen bir spordu ve ben de kadın yarışçının simgesiydim. Bazı yarışçıların etrafında hayranları gibi toplanmış, boş arsanın iki yanında sıralanmış arabaların kaputlarına oturmuş başka kızlar da vardı. En çok hayranı olan adam elma şekeri kırmızısı bir Camaro kullanıyordu. Ne zaman bir yarış kazansa, kasıla kasıla etrafta dolaşır, göğsünü kabartır, yüzünde boktan bir sırıtış olurdu. Onunla daha önce hiç yarışmamıştım ama o günün yaklaştığını biliyordum.

Bir sarışınla öpüşüyordu, kızın bacakları adamın beline sarılmıştı, adamın elleri kızın kalçasındaydı. Gözüme takıldı ve kız yere bıraktı, kollarını boynuna dolamaya çalıştığında onu itti. Bana doğru kasıla kasıla yürürken kendini beğenmiş bir sırıtışla kabadayılık taslıyordu.

Kollarımı kavuşturmuş, 1970 model Dodge Charger Hemi'min yan tarafına yaslanmıştım. Ayna kaplamalı ve beyaz yarış çizgileri olan şık ve parlak siyah kaslı araba benim bebeğimdi. Gizli farları ve büyük krom çerçevesiyle dış görünüşünden daha da etkileyici olan kaputunun altındaydı. Dört namlulu çift karbüratör, sokakları yutan 500 beygir gücü üreten bir Hemi motorun üzerine oturuyordu. Kimse arabamla uğraşamazdı.

Onu dikkatle izledim, arabamın etrafında dönerken kılımı bile kıpırdatmadım. Kısık bir ıslık çaldı ve önümde durdu. "Güzel araba. Babanı mı aldı?"

Teknik olarak evet. Charger'ı geçen Kasım ayında Miami'den Brooklyn'e götürmek için 'ödünç' aldığım babamın Porsche'sini sattıktan sonra aldım. Geri alamayacağı için ödünç aldım.

Cevap vermeyince başını eğdi ve çözmesi gereken bir bulmacaymışım gibi yüzümü inceledi. Beni çözemezdi. Karmaşık biriydim. Adam genel, unutulabilir bir şekilde yakışıklıydı. Yandan ayrılmış kahverengi saçlar. Düz bir burun. Mükemmel dişler. Kendini beğenmiş bir havası vardı. Başka bir deyişle, benim tipim değildi.

"Ben Tyler, bu arada." Kendimi tanıtmamı engellemek istercesine ellerini kaldırdı ki bunu yapmayı planlamamıştım. "Kim olduğunu biliyorum, Keira Shaughnessy. Haberlerde gördüğüm şu kız Racer Girl'e çok benziyor." Siyah deri ceketimin saçaklarını çekiştirdi. Elini tokatlayarak uzaklaştırma isteğime direndim. Benden bir tepki almaya çalışıyordu ama ben ona bu zevki tattırmayacaktım. Bunun yerine ona Tyler gibi adamlara ayırdığım sıkılmış, küstah bakışımı attım. Kendini beğenmiş gülümsemeleri ve üstünlük kompleksleri olan erkeklere. Kızlara, gözlerine daha yeni ve parlak bir şey çarptığında kullanıp atacakları bir aksesuarmış gibi davranan erkekler. "Bu gece sen ve ben. O tatlı kıcını tekmeledikten sonra." Bakışları üzerimde gezinirken sırtıttı; ceketimin altında 'Fight Like a Girl' tişörtü, kot pantolonum ve siyah motorcu botlarım vardı. Nasıl göründüğümü biliyordum. İyi bir nedeni olmayan bir asi gibi. Babasıyla sorunları olan zengin bir kız gibi. Bakışları tekrar yüzüme döndü. "Daha iyi öpeceğim."

Ağzımdan çıkan kelimeleri yalanlarcasına ona tatlı bir gülümseme verdim. "Seni toz içinde bırakacağım. Sen de beni öpemeyecek kadar boğulmakla meşgul olacaksın."

Kahkahalar atıyordu. Kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sinirlerimi bozdu. "Bunu göreceğiz."

Z önce beni sonra da Tyler'ı işaret etti. "Siz ikiniz. Sırada siz varsınız."

Tyler bana göz kırptı. "Dışarıda kendine dikkat et, Yarışçı Kız. Sokaklar tehlikeli olabilir."

Kendimi en çok evimde hissettiğim sürücü koltuğuna tırmandım. Arabaları, motosikletleri, uçakları, motoru olan her şeyi hep sevmişimdir. Hızlı gidebilen ve beni her şeyden uzaklaştıran her şeyi. Özgürlük duygusundan zevk alırdım. Ve bu gece, her zamankinden daha fazla aceleyle ihtiyacım vardı.

Her ne kadar kazandığımda eve birkaç bin dolar götürsem de, bu işe para için girmemiştim. Tüm kazancı annem ve Killian'ın risk altındaki gençler için kurduğu vakıf arasında paylaştırılmıştı. İsimsiz bir bağışçıdan düz kahverengi bir zarf içinde. Eğer benim olduğumu ve paranın nereden geldiğini öğrenirse, beni bir güzel benzeter ve bu yarışlara bir son verirdi. Ama bilmediği şey ona zarar vermezdi. Ayrıca, bu iyi bir amaçtı.

Başlangıç çizgisinde sıraya girdik ve kapüşonlu ve bol kotlu bir adam tamponlarımızın aynı hizada olup olmadığını kontrol ettikten sonra eliyle biraz geri gitmemi işaret etti. O elini kaldırıp iyi olduğumu söyleyene kadar geri geri gittim.

Motorumu devirdim, çift egzozun gümbürtüsü doğrudan içime işledi. Z bizim için rotayı çoktan belirlemişti ve şimdi başparmağımı tişörtümün yakasına sıkıştırdığım siyah ve altın renkli haçın üzerinde gezdirirken rotayı zihnimde canlandırmaya çalışıyordum.

Rakibime bakmak için başımı çevirdim. Bana parmak tabancasıyla ateş etti. Dangalak. Dikkatimi ön cama verdim, bir elim vites kolunda, diğer elim direksiyonda yarışın başladığını gösteren işareti bekledim.

Önümüzdeki adam kollarını indirdi. Gaza bastım ve Charger'ım ileriye doğru fırladı.

Trafik ışıklarının arasından hızla geçiyorduk, sokaklar çilekli bir ayın ışığı altında neon bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu. Adrenalin damarlarıma uyuşturucu gibi pompalanıyordu. Bunu arzuluyordum. Buna ihtiyacım vardı. Vücudum titriyor, motorun gürültüsünden uğulduyordu, altımdaki tüm o güç bir afrodizyak gibiydi. Kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyken kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Camaro-Tyler- benim şeridime geçti ve beni karşı şeride geçmeye zorladı. Kirli oynadı. Gaza bastım, önüne geçtim ve şeridime geri döndüm, sarı bir taksiyi kıl payı kaçırdım. Şoför kornaya bastı. Uzun bir meleme sesi, penceresinden bağırdığı küfürlerle noktalanıyordu.

Diğer şeride daldım ve ışık sarıdan kırmızıya dönerken kavşaktan sağa döndüm. Yarış, park yerine geri dönene kadar şehrin caddelerinde sağa dönüşlerle dolu büyük bir döngüden ibaretti.

Camaro şoför tarafıma yaklaşırken çevremde kırmızı bir ışık gördüm ve soluma baktım. Boyama işime bir çizik bile atarsa, onu öldürürüm. Gerçek anlamda değil. Cinayete meyilli değildim. Ama onunla çarpışan araba oynamaya da niyetim yoktu. Beni sıkıştırıyor, arabasıyla sağımdaki park etmiş arabaların arasına girmemi engelliyordu. Dikiz aynamı kontrol ettim. Arkamda kimse yoktu. Frene bastım ve yanımdan uçarak geçti, benim şeridime girdi, önümden sıyrılırken lastikleri gıcırdıyordu. Belli ki gözünü benden ayıramayacak kadar meşgul olduğu için ilerideki yol onarımını fark edememişti. Arabası ile caddenin kazılan bölümünü işaretleyen koniler arasında geniş bir mesafe bırakmıştı. Bunu çok geç fark etti. Dikiz aynasından hızlıca baktığımda spin attığını gördüm.

Gözlerimi tekrar caddeye çevirdim ve siyah camlı, sürücüsünün yüzü görünmeyen siyah bir Escalade'in farlarına baktım. Kendi şeridime dönmeden önce bir tavuk oyunu oynayarak ızgaradaki gümüş Cadillac logosuna odaklandım.

Dakikalar sonra, iki grubun kazananı ilan etmek için beklediği bitiş çizgisini geçtim. Bir GTO'nun arkasındaki park yerine çekip motoru durdurduğumda Camaro görünürde yoktu.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler aldım. Ellerimin titremesini engellemek için direksiyonu sıkıca kavradım.

Penceremden paranın el değiştirmesini izledim ve aksiyonun ortasında Z'nin tıraşlı kafasının üst kısmını gördüm. Yarışları organize ediyor, NYPD'nin haberi olmasın diye farklı yerlere taşıyordu. Polislerin çözemediği şifreler kullandığı iddia edilen kayıtları tutuyordu.

Birkaç derin nefes daha aldım, anahtarlarımı cebime koydum ve titreyen bacaklarımla arabamdan çıktım. Camaro gıcırdayarak durdu ve durduğum yerden sadece bir adım öteye savruldu. Tyler arabasından fırladı ve bana doğru ilerledi, yüzü öfkeyle kızarmış, gözleri yarıklara dönüşmüştü. "O neydi lan öyle?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aramıza bir set çektim ama kendimi tuttum. "Temiz bir yarış istedim. Çizgiyi geçtin."

"Senin üzerine bahse girdim, dostum," dedi eşofmanlı ve basketbol şortlu bir adam, Tyler'ın omzunu iterek. "Kesin bir şey olduğunu söylemiştin. Beş yüz dolar kaybettim."

"Benden uzak dur," diye hırladı Tyler.

Adam Tyler'ı yere itti ve birbirleriyle güreştiler, yerde yuvarlandılar ve yumruklar yediler. Paramı alıp buradan gidebilmek için Z'yi ararken iki adam kavgaya katıldı ve onları ayırdı. Elinin tersiyle yarılan dudağından damlayan kanı silen Tyler, sanki kaybetmesi benim suçummuş gibi bana dik dik baktı.

Kaypak gözlü, ufak tefek, sıırım gibi bir adam kolunu omuzlarıma doladı. "Şu anda seni çok seviyorum. Joker kartına oynadığında karşılığını aldığını gösteriyor." Beni bıraktı ve parayı Tyler'ın yüzüne doğru savurarak kazancıyla alay etti.

Tyler yüzüme doğru geldi, nefesi tenimde geziniyordu, sesi kısıktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin Yarışçı Kız."

Üstü kapalı tehdidi duydum ama onu ve tehdidi görmezden gelmeyi tercih ettim. Yarışın heyecanı geçmeye başlamıştı ve ben sadece buradan gitmek istiyordum. Gözlerim kalabalığı taradı, ortadan kaybolan Z'yi arıyordu. Tyler'ın etrafından dolaşmaya çalıştım ama o yolumu kesti. "Çekil. Lütfen."

"Yap beni."

Gözlerimi devirmiştim. Kaç yaşındaydık? On iki mi?

Ellerimi göğsüne koydum ve tüm ağırlığımı vererek onu ittim. Bir an dengesini kaybetti, tökezledi ve ben yanından geçerken kendini düzeltti. Kolumu tuttu ve beni geri çekti. Dirseğim kaburgalarına çarptı. Tam ona Kill Bill gibi davranacaktım ki bir adam çembere doğru ilerledi ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burada ne işi vardı?

"Kosta, adamım. Bahis oynamaya mı yoksa yarışmaya mı geldin?" diye sordu kaypak gözlü adam.

Kosta mı?

Kirli sarı saçları onu son gördüğüm zamankinden daha uzundu ve sert çenesini kırpıntılar kaplamıştı. Farklı görünüyordu. Daha sert. Ama yüzü hâlâ hatırladığım gibiydi. Güzel çocuk ile sert adam arasında bir yerdeydi. Bakışlarım kaslı gövdesine oturan siyah tişörtünden siyah jean giymiş bacaklarına, oradan siyah askeri botlarına ve sonra tekrar yüzüne kaydı. Yeşil gözleri bana dikilmeden önce öfkeyle parladı. İçlerindeki uyarıyı okudum: Çeneni kapalı tut.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, bakışları Tyler'a odaklanmıştı. "Sen de kimsin lan?"

"Önümüzdeki iki saniye içinde buradan siktir olup gitmezsen seni pişman edecek olan adam."

"Dostum, şaka yapmıyor," dedi kaypak gözlü adam.

Tyler onu iterek geçti, arabasına bindi ve kapıyı çarptı. Amcık. Saniyeler sonra, o gitti, ama ben Tyler'a dikkat etmiyordum. Karşımda duran adamı izliyordum.

Çenesini bana doğru salladı. "İyi misin?" "İyiyim."

Z.'den paramı aldım, sayma zahmetine girmeden arka cebime koydum ve arabama dönmeden önce Kosta'ya son bir kez baktım.

Ben uzaklaşırken gözleri üzerimdeydi. Bunu doğrulamak için dikiz aynasına bakmama gerek yoktu. Sadece izlediğini biliyordum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Adrenalinden. Yarıştan. Tyler'la karşılaşmamdan. Ama en çok da onu tekrar görmekten.

DEACON

Aklından ne geçiyordu? On parmağımı saçlarımda gezdirdim ve arka lambalarının gecenin içinde kayboluşunu izlerken sinirli bir nefes verdim. Eğer rozetim olsaydı bu yarışları durdururdum ama bunu şimdi yapmaya kalkarsam şüpheleri üzerime çekerdim. Eddie beni izlerken bunu göze alamazdım. Diğer şeylerin yanı sıra kumar sorunu da vardı, bu yüzden onu yasadışı bir sokak yarışında gördüğüme şaşırmadım. Onu gördüğüme şaşırmıştım ama şaşırmamam gerekirdi. O bir asi ve kanun kaçağıydı. Bunu onunla tanıştığım gün anlamıştım. Babasının Porsche'sinde Kuzey Carolina'dan çalıntı plakalar vardı.

Ehliyetini görmek istediğimde sahte bir ehliyet çıkardı. İyi bir sahteydi. Ama yine de sahteydi. Sahteydi. Hatırladıkça içimden kıkırdadım.

Eddie bana yan gözle baktı. "Hatun çok ateşli, değil mi?"

Muhteşemdi. Pervasız. Vahşi. Keira Shaughnessy mükemmel bir fırtınaydı. Bir omzumu silkip rahat bir poz verdim. İhtiyacım olan son şey Eddie'nin işime burnunu sokması ya da Keira'yı tanıdığımı öğrenmesi idi. "O iyi biri. Benim tipim değil."

Kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmaktan kaçındı. Ona seslendiklerinde birlikte takıldığı çocuklara baktım. Neyse ki hiçbirini tanıımıyordum. "Hey Eddie. Buradan gidiyoruz. Geliyor musun?"

"Bu gece kulüpte takılacak mısın?" diye sordu bana, kendisini bekleyenleri görmezden gelerek.

"Az önce gitti."

Çenesini Escalade'ime doğru salladı. Ne istediğini biliyordum ve bu benim lehime olacaktı. Yolcu koltuğuna tırmandı ve daha kapısı kapanmadan konuştu. "Üzerinde hiç teçhizat var mı?"

"Hayır."

Sağ bacağı aşağı yukarı sallanıyordu. "Sadece birkaç satır için yeterli."

"Bakalım seni iyileştirebilecek miyim?"

"Sağ ol dostum. Minnettarım."

Dmitri'yi aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Eddie yanımda."

Telefonun hoparlörünü açtım ve park yerinden çıkarken Eddie'nin konuşmaları duyabilmesi için yanıma, koltuğumun üzerine koydum.

"Saksocu." Eddie hızla dışarı çıkmak için kapının koluyla uğraşırken Dmitri birkaç kelime daha söyledi. Dmitri'yle yüzleşmektense şansını denemeyi, hareket halindeki bir araçtan düşüp yuvarlanmayı tercih ederdi. Gaza bastım ve kapılar otomatik olarak kilitlenerek kaçmasını engelledi. "Onu bana getirin."

Ben arabayı kulübe doğru sürerken Eddie başını salladı, yüzü dehşetle doluydu. Onu Dmitri'nin uğraşması için bırakmaya hiç niyetim yoktu ama Eddie bunu bilmiyordu. Kulübe yaklaştığımızda, sanki durmayı planlıyormuşum gibi yavaşladım.

"Neden onu sarsmama izin vermiyorsun?" Dedim. "Seni zahmetten kurtarayım."

Dmitri teklifimi düşünerek bir süre durakladı. "İki bin dolar. Bir kuruş aşağı olmaz."

Eddie itiraz etmek için ağzını açtı. Ona uyarıcı bir bakış attım. Çenesini kapattı. Eddie'nin borcu ne olursa olsun, muhtemelen bunun çok küçük bir kısmı, Dmitri için bir şey ifade etmiyordu. Mesele para değildi. Onun için önemli olan prensipti, bu yüzden Eddie söz verdiği gibi parayı vermezse Dmitri onu pişman edecekti. Dmitri Eddie'yi ele geçirirse, kulüpten kendi ayakları üzerinde çıkamayacaktı.

Dmitri, "Yarın on bin dolar ve gümüş tepside taşakları olacak," dedi.

"Ben hallederim." Telefonu kapattım ve Eddie'yle konuştum. "Umarım senin iyiliğin için bu gece bahisleri kazanmışsındır."

Öyle olduğunu biliyordum, yoksa aramazdım. Kolunu Keira'ya doladığını gördüm, parayı gösterirken yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

Eddie'yle anlaştıktan sonra parayı Dmitri'ye teslim ettim, sonra da amirim Nick Casarico'ya rapor verdim. Çıkmadan önce on yıl boyunca gizli görevde çalışmıştı.

"Kim olduğunuzu hatırlayın. Kendini kaybetmek kolaydır. Suçlu yaşam tarzına kapılmak kolaydır" diye beni uyarmıştı.

Bazı günler sonuçların araçları haklı çıkarması için bir yol bulmam gerekiyordu. Bazı günler doğru ve yanlış arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu. Eddie besin zincirinde en altta yer alan biriydi. Ama bu gece yaptığım şey Dmitri'ye olan sadakatimi kanıtlamanın bir başka yolu y d u .

Otuz dakika sonra, apartmanının önünden geçerken, lobideki resepsiyonda duran güvenlik görevlisine göz gezdirdim.

Kötü fikir, Deacon. Uzak dur. Sürmeye devam et.

Beş dakika sonra, onun binasından birkaç blok ötede park halindeki arabamda oturmuş, aptalca bir şey yapmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Kimliğimi ifşa etmek için çok fazla risk vardı. Keira Shaughnessy tarafından dikkatim dağıtılamayacak kadar çok şey tehlikedeydi.

Tanrı biliyor ya, onu düşünmeme rağmen son altı ay boyunca ondan uzak durarak iyi bir iş çıkarmıştım. Onun için endişelendim. Onun haberi olmadan onu kontrol ettim. Babasının davası hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Fotoğraflarını inceledim. Orta parmağını havada tuttuğu, çenesini meydan okurcasına eğdiği bir fotoğrafa bakıp kıkırdadım.

Onunla tanıştığım günden tek kelime etmeden ayrıldığım güne kadar birbirimizi sadece üç haftadır tanıyorduk. Tıpkı geçmişte başka kadınlarla olduğu gibi, çekip gitmenin kolay olacağını düşündüm.

Onun farklı olacağını bilmeliydim.

OceanofPDF.com

K E I R A

F Balkonumun korkuluklarına yaslanmış, pembe dolunayın aydınlattığı Williamsburg'un çatılarına bakıyor ve hoparlörlerimden dökülen "Hurricane" şarkısının sözlerini dinliyordum. Halsey söylüyordu

bir gezgin olmak hakkında. Tek gecelik bir ilişki. Dudaklarında biraz likörle Bed-Stuy'a gitmek. Bu gece için buzluğumda sakladığım buz gibi votkadan bir yudum aldım ve düşüncelerimin ona kaymasına izin verdim. Anılarımı gözden geçirdim, hayat hikâyemdeki cameo'sunun neden daha çok başrol gibi hissettirdiğini anlamaya çalıştım.

Kosta. Gerçek adı Deacon Ramsey'di. Onu ilk gördüğümde bir rehin dükkanında mücevher satıyordum ve o da beni takip ediyordu.

Onu bir sonraki görüşüm, babamın tutuklanmasına yetecek kadar kanıt içeren flash belleği teslim ettikten birkaç gün sonra, Killian'ın spor salonundaydı. Eldivenlerimi giymiştim, suçluluk duygusunu vücudumdan atmaya kararlıyım. Deacon egzersiz yapıyordu ve benim kum torbam olmaya gönüllü oldu.

"Güzel yüzünü incitmek istemem."

Bana yavaş ve rahat bir sırıtışla baktı. "Şansımı deneyeceğim."

Ona mor bir göz verdim. Bir kazaydı, yemin ederim. Vahşi bir kroşe. Biri adını seslenmişti ve yumruğum sol elmacık kemiğinin üst kısmına geldiğinde kafasını çevirip bakmıştı. Bu, sadece vücut atışlarına izin verilen kuralları belirledikten sonraydı. Kurallara uyma ya da verdiğim sözleri tutma konusunda bana güvenilmezdi.

Bunu bana karşı kullanmadı. Ondan sonra nereye gitsem onunla karşılaşıyordum. Belki de tasarlayarak. Onun ya da benim tarafımdan olup olmadığından emin değildim. Flört ettik, o çekici davrandı, ben de kendim gibi davrandım ama o hiç etkilenmedi. Onu hiçbir şey etkilemezdi. En azından dışarıdan.

Onu en son Noel'den hemen önce görmüştüm. Öpüşmüştük. Sadece bir öpücük değildi. Çok daha fazlasını hissetmişim ya da belki de sadece hayal etmişim. O gecedен sonra ortadan kayboldu ve onu bir daha görmedim. Ta ki bu geceye kadar.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü. İçimden bir ses o olduğunu söylüyordu ama neden böyle düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözetleme deliğinden hızlı bir bakış, onun gerçekten de daire kapımın diğer tarafında durduğunu doğruladı. Birkaç saniye düşündüm, onu izlerken alt dudağımı kemirdim, görüntü bir lunaparktaki aynalar gibi çarpıtılmıştı. Ama Deacon'ın çarpıtılmış görüntüsü bile onu kötü gösteremezdi. Onu izlediğimi biliyormuş gibi sırttı, ben de kilitleri çözdüm ve kapımı açtım. Deacon içeri girdi ve kapıyı a r k a s ı n d a n kapattı, gözlerini dairemde gezdirdi, belki de burada yaşayan kişi hakkında bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

Ava'yı dehşete düşüren şey, evimin minimalist olmasıydı. İkinci el mağazaları, antikacıları ve bit pazarlarını çok severdi ve 'ruhsuz' diye nitelendirdiği temel eşyaları yüklediğim Ikea alışveriş gezimiz boyunca kaşlarını çatmıştı. Siyah bir kanepe, parlak beyaz bir sehpa ve düz ekran bir televizyon oturma odamın dekorunu oluşturuyordu. Duvarlar beyaz, yerler sarı ahşaptı. Anıları olmayan bir daire istiyordum. Yeni hayatım için taze bir başlangıç. İvir zıvır ya da hatıra yoktu. Kanepenin üzerinde asılı duran, kardeşlerimin çocukluklarını gösteren resim hariç. Eden, Killian'ın bir ayakkabı kutusunda bulduğu eski bir fotoğraftan resmetmişti. Eden ve Connor'ın geçen Aralık ayında sergilerini açtıkları Bed-Stuy'daki galerinin duvarında asılı görünce satın aldım. Tüm çocukluklarını kaçırmışım. Çok şey kaçırmışım. Yirmi yıldır kardeşlerim olduğunu bile bilmiyordum. Ama şimdi onların geçmişine dair bu küçük parçaya sahiptim ve ona değer veriyordum.

"Ev ziyaretleri için biraz geç değil mi, Dedektif?"

Nerede yaşadığımı nereden bildiğini sorgulamanın bir anlamı yoktu. O bir dedektifti. Bilgi toplamak onun işiydi. Ama beni takip edip etmediğini merak ediyordum. Bir yanım takip ettiği fikrinden hoşlanıyordu. Diğer yanım ise bunu umursamaktan bile nefret ediyordu. Soruma cevap vermeden beni balkona kadar takip etti, ben de ayaklarımı korkuluklara dayayarak sandalyedeki yerime oturdum. Onun varlığı beni hiç etkilememiş gibi soğukkanlıydım. Hızla atan nabzım farklı bir hikâye anlatıyordu.

Parmaklıklara yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Onunla özdeşleştirdiğim o büyüleyici gülümsemeyi bekledim ama gelmedi. Bakışları yüzüme yerleşmeden önce su olabilecek ama olmayan berrak sıvı bardağına baktı.

"Ne halt ediyordun Keira?" Sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik vardı.

Tamam, mutlu değilim. "Hâlâ karakterinde misin, Kosta?" Alay ettim.

Kaşlarını çattı, öyleymiş gibi bir izlenim verdi. Karakterini bozmamak için oynadığı rolü yaşayan bir metot oyuncusu gibiydi. İyi iş çıkarmıştı. Onu ilk gördüğümde takım elbise giymiş ve parmak arası terlik takmıştı. Rozetini görmeden bile polis olduğunu hemen anlamıştım. Yürüme şeklinden, kollarını hafifçe iki yana açışından, sanki ortalığı kızıştırmaya alışkınmış gibi duruşundan ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdiğindeki kendinden emin havasından. Bu Kosta denen adamın kim olduğundan tam olarak emin değildim. Ama kimse onun bir polis olduğunu tahmin edemezdi.

"Beni mi takip ediyordun? Yine mi?" diye sordum. "Cipimle tavuk oynuyordun."

Oh. Doğru ya. Escalade'deki o olmalı. Boğazımı temizledim ama cevap alamadım, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Bazen sessizlik en iyi savunmaydı.

Gözleri çıplak bacaklarıma takıldı, çizmelerle kaplı ayaklarım o n u n durduğu yerden sadece birkaç santim uzaktaydı, sonra yeşil gözleri benimkilerle buluşana kadar beni boydan boya gezdi. Yüzü pahalı saatlerin ya da kolonyaların reklamını yapan parlak dergilere aitti. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde, kesik kollu, güneşin öptüğü teni ve erkeklerin çok çalışarak elde ettiği o mükemmel V şekilli gövdesiyle tam bir paketti. Uzun saçları, çenesindeki kırlar ve yaydığı belalı hisler onu daha da seksi yapıyordu. Bu yüzden, tam k a r ş ı m d a , yakın mesafede durması neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Bir elini yüzünde gezdirdi ve inledi, kısık bir gırtlak sesi içimi titretti ve kalçalarımı sıkımda neden oldu. Dostum, ben kolaydım. Tek yapması gereken inlemektir ve ben ıslanmıştım. "Ne yapmaya çalışıyordun Keira?"

"Belli değil miydi? Kazanmaya çalışıyordum. Sokak yarışlarını seviyorum ve bu işte iyiyim." Son cümleyi eklememeliydim. Gururum konuşuyordu. Herkes bunun düşüşten önce geldiğini biliyordu. Bunun doğru olduğunu anlamak için babama bakmam yeterliydi. Çok gösterişli olmuştu. Çok kibirliydi. Yenilmez olduğuna inanmaya başlamıştı.

"Düşündüğün kadar iyi değilsin."

Ağzım açık kaldı. Bunu nasıl söyleyebilirdi? "Ben kazandım." Ocak ayından beri sokak yarışlarına katıldığımı ve ikisi hariç tüm yarışları kazandığımı söylemekten kaçındım.

"Şanslıydın. Bu sefer. Sokak yarışları tehlikelidir."

"Polis gibi konuşuyorsun."

"Ben bir polisim."

Sesi sadece beni değil, kendini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Çete arabasıyla iyi iş ç ı k a r d ı n ."

Nefesinin altında kıkırdadı. "Ya büyük oyna ya da eve git."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Sen neye bulaştın? Uyuşturucu mu?

Çetelere mi?"

Deacon başını salladı ve sessiz kaldı. Bana söylemeyeceğini ya da söyleyemeyeceğini biliyordum. Hayatımın hikayesi. Şimdiye kadar boşlukları doldurmakta iyi olmalıydım.

"Sokak yarışlarından uzak durun. Bu gece işler çirkinleşebilirdi."

"Her şey kontrolüm altındaydı. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Son zamanlarda birinin yüzüne yumruk attın mı?"

"Hayır. Senin için saklıyordum."

Çenesini uzattı. "Sence bunu hak ediyor muyum?"

"Muhtemelen. Ama kendimi tutacağım. Bu seferlik."

"Artık sokak yarışı yok. Eğer hala-"

"Ne yapacaksın?" Votka bardağını dudaklarıma götürdüm ve sıvı boğazımdan aşağı kayarken gözlerimi kapattım. Yanmanın keyfini çıkardım. Tadı ateş ve hiç dökmediğim gözyaşları gibiydi.

Bardağı elimden aldı ve içmeden önce votkayı kokladı. Yutkunurken boğazındaki adem elmasının sallanışını izledim ve en tuhaf şeylerin nasıl bu kadar seksi olabildiğini merak ettim. "Şimdi de sek votka mı içiyorsun?"

Bir omzumu silktim. Öne doğru eğildi ve bardağı sandalyemin yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Hiçbir zaman büyük bir içici ya da partici olmadım. Sadece yılda bir kez Sasha'nın ölüm yıldönümünü anmak için Beluga Gold Line içerdim.

"İlk erkek arkadaşım Rus'tu," dedim sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Hiçbir şeyi açıklamıyordu. Erkek arkadaş terimini gevşekçe kullanmıştım. Sasha ve ben ara sıra seks arkadaşlığı yapıyorduk. Ve o benim en iyi arkadaşımdı. Miami'deki tek gerçek arkadaşım. Hayatımı herkesten daha iyi anlamıştı. Babalarımız yeraltı dünyasının krallarıydı. Ama benim aksime Sasha bu yaşam tarzını benimsemiş ve babasının izinden gitmek istemişti. On dokuzuncu doğum gününde Sasha kaçırıldı. Onu kaçıranlar, sağ salim dönmesi karşılığında para talep etmişlerdi. Babası parayı ödemişti. Ivan Petrov sahip olduğu son kuruşa kadar onlara verebilirdi. Sevgili oğlunu kurtarmak için kendi göğsünden atan kalbini söküp atabilirdi. Ama artık çok geçti. Sasha çoktan ölmüştü. Cansız bedenini Everglades'teki bir bataklıktan çıkardılar ve Ivan Petrov bilinmezliğe çekildi.

"Sasha çok votka içerdi." Bu doğrudu. Çok içiyordu ama onu hiç sarhoş görmemiştim. Bunun genlerinde olduğunu, damarlarında kan yerine votka aktığını söylerdi. "Adı Alexander Petrov'du. Arkadaşları ve ailesi ona Sasha derdi."

Deacon'ın gözlerinde bir tanıma titreşimi gördüm. Muhtemelen bu haberi okumuştı. Hikaye haftalardır tüm haberlerde yer alıyordu. Okumak zorundaydım.

uzaktan anlattım. Lise mezuniyetimin ertesi günü, Sasha'nın ölü mü diri mi olduğunu bilmeden önce, babam beni ve annemi büyük bir Avrupa turuna çıkarmıştı. Cenazeye katılamayayım diye seyahati bilerek uzatmıştı. Sasha'nın cesedini buldukları gün, Amalfi Sahili açıklarında bir yerde yelken açıyordum.

"Sasha'ya ne oldu?" Deacon sordu, ancak cevabı zaten bildiğinden şüpheleniyordum.

"Öldürüldü."

"Boynuna taktığın haç. Sasha'dan mı?" Deacon sordu. Her zaman olduğu gibi tişörtümün yakasının içine sıkıştırılmıştı ama Deacon bunu daha önce fark etmiş olmalıydı.

Başım la onayladım. Siyah ve altın renkli Rus Ortodoks haçı şatafatlıydı, Sasha'nın tarzı değildi ve kalın bir altın zincire asılmıştı. Bu onun iyi şans tılsımıydı. Kötü güçlere karşı bir tılsım. On sekizinci yaş günümde onu kendi boynundan çıkarıp benim boynuma taktığında, buna pişman olacağını biliyordum. Sasha cömert biri değildi, ne kalbiyle, ne duygularıyla, ne de sahip olduklarıyla ama bilinmeyen bir nedenle bana haçını vermişti. Birbirimize benzediğimizi, aynı madalyonun iki yüzü olduğumuzu söylerdi. Ama ben ona asla inanmak istemedim. "Onu bana ölmeden beş ay önce vermişti. Bazen eğer vermeseydi hala hayatta olacağını düşünüyorum."

"Keira." Tek söylediği buydu, ellerimi ellerinin arasına alıp beni sandalyemden çekerken sesi yumuşaktı. "Buna inanmıyorsun."

Sanki buna inanmamam onun için hayati derecede önemliymiş gibi yüzümü inceledi. Muhtemelen batıl inançları olan biri değildi. Mantıken bunun doğru olmadığını biliyordum. Dini bir simge takan kişiyi koruyamazdı. Yine de batıl inançlarıma sarıldım.

"Tabii ki hayır. Bu sadece aptalca bir batıl inanç." Ses tonum neşeli ve küçümseyiciydi. Deacon'ın kanmadığını anlayabiliyordum ama yine de boş verdi.

"Nasılsın?" diye sordu, sanki gerçekten umursuyormuş gibi konuşuyordu. Belki de önemsiyordur diye düşündüm. Hayatlarımız garip bir şekilde iç içe geçmişti. Deacon bir çatışmada Killian'ın hayatını kurtarmıştı. Dramatik, biliyorum. Birkaç yıl önce Connor'ı da kurtarmıştı. Deacon onu uyuşturucu bulundurmaktan tutuklamak yerine Killian'ı aramış, o da Connor'ı rehabilitasyona sokmuştu. Kardeşlerim kimseden kolay kolay etkilenmezlerdi ama konuşmalarına bakılırsa Deacon Ramsey bir süper kahramandı. Ona sadece saygı duymakla kalmıyor, ona asla ödeyemeyecekleri bir minnet borçları olduğunu düşünüyorlardı.

"Hep aynı, hep aynı. Şu anda dolunayın ışığında buz gibi votkayla melankolimi bastırıyorum. Sonra tekrar gelin, uluyor olacağım."

Güldü ve tenime kazınmış kelimeleri okuyabilmek için elimi ters çevirdi. Daha önce defalarca yaptığım gibi parmak ucuyla harflerin izini sürerken tüylerim diken diken oldu ve vücuduma sıcaklık yayıldı. O kadar yakındı ki hafif baharatlı kokusunu alabiliyordum.

Sıcak ve odunsu bir şey. Sedir ve narenciye. Bergamot, belki? Fark etmezdi. Güzel kokuyordu. O kadar güzeldi ki yüzümü boynuna gömmek ve onu içime çekmek istedim. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi beni kendine çekti. Gözleri ağzıma kaydı. Belki de dudaklarımın onunkilere karşı hissini hatırlıyordu.

Avuçlarımı sert göğsünde birleştirdim ve ona doğru eğildim. Üzerinden yayılan sıcaklık vücudumu kızarmış hissettirdi. Tişörtünün kumaşından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum, kalbi parmak uçlarımla altında sabit bir ritimle atıyordu. Deacon benim fırtınamın sakinliği idi. Yanınızda olacağına, sizi güvende tutacağına ve koruyacağına güvenebileceğiniz türden bir adamdı. Bunu daha önce hiç kimseden istememişken ondan istemem kafamı karıştırmıştı.

Onu istiyordum, ama onu istemek istemiyordum.

"Burada olmamalıydım." Ellerini bileklerime doladı. İyi elleri vardı. Kalın damarları olan güçlü ve becerikli görünümlü. Bahse girerim silah tutarken bile titremiyorlardı. Eminim emin ve sabittiler ve o da hiç terlemedi.

"Ama yine de buradasın. Neden buradasın?"

"Komik suratını özledim." Başparmaklarının uçlarıyla iç bileklerimde yavaş, tembel daireler çizdi. En yumuşak dokunuş genellikle en güçlü olardı.

"Beni kandırabilirdin."

"Beni özledin mi?" diye

alay etti.

Olması gerekenden daha fazla. "Hiç aklımdan geçmedin."

"Sen benimkini geçtin. Yüzlerce kez." Sesi alçak ve sertti, çiğ dürüstlüğüyle beni baştan çıkarıyordu.

"Yüzlerce mi?" Güldüm. "Seni mübalağa yapan bir adam olarak düşünmemiştim."

"Ben değilim."

Oh. Pekâlâ. Hala bileklerimi saran ellerine baktım, avuçlarım hala göğsüne doğru bastırılmıştı, sanki onu uzaklaştırıyordum ama kalbinin atışını hissedecek kadar yakın kalmak istiyordum.

Halsey'in "Hold Me Down" şarkısı hoparlörlerimden bangır bangır yükseliyor, şehrin sesini, caddedeki trafiğin uğultusunu ve uzaktaki bir sirenin yalnız feryadını bastırıyordu. Hafifçe ayrılmış dudaklarına baktım, alt dudak üst dudaktan daha dolgundu ve dişlerimi dudaklarına geçirme isteğiyle savaştım.

"Beni düşündüğünde aklına ne geldi?"

Elini boynuma ve arkasına götürdü, elinin etrafına dolanana kadar parmaklarını saçlarımla arasından geçirdi. Ağzı kulağımın kabuğuna yaklaştı, sesi alçaktı. "Saçlarını ne kadar çok seviyorum."

Düşünebileceği onca şey varken aklına saçlarım geldi. Vahşi, evcilleşmemiş saçlarım kalın, dalgalı ve kahverengiydi; bal ve karamel tonları vardı. Anneminki gibi parlak ya da Connor ve Killian'ınki kadar koyu değildi. Ama nedense Deacon buna bayılıyordu.

Onu sarı, bakır kubbeli Rus Ortodoks katedraline sürüklediğim soğuk, gri Aralık gününü hatırladım. Ben diz çökmüştüm, o ise ahşap sıranın üzerinde oturmaya devam etmişti, gözlerimiz sunağın arkasındaki haça dikilmişti. Ellerimi dua eder gibi kavuşturmuştum, onun eli de saçlarımı gevşek topuzundan kurtarmak için lastiği çekiştiriyordu. Saçlarım aşağı döküldüğünde parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Yumuşakça okşadı. Dokunuşu o kadar nazikti ki neredeyse ağlayacaktım. O kadar iyi hissettirmişti ki gözlerimi kapatmış ve hiç durmaması için dua etmiştim.

İki ya da belki beş ya da on dakika sonra, duygular beni ele geçirmişti ve onlarla ne yapacağımı bilemiyordum. Katedralden çıktım ve onu sıranın üzerinde otururken bıraktım. Hızlıca yürüdüm, kaçmaya niyetliydim ama ayaklarım işbirliği yapmayı reddetti. Bu yüzden beni Moncler ceketimin içinde, kürklü kapüşonu başımı örtecek şekilde soğuk beton basamaklara oturmuş, bakışlarım caddenin karşısındaki McCarren Park'ın çıplak dallarına odaklanmış halde buldu. Ellerimi ısıtmak için bana sıcak bir kahve ve bir sokak kamyonundan döner aldı. Killian'ın risk altındaki gençler programından bir grup gençle bir toplu konutun yakınındaki çatlak bir sahada basketbol oynamasını izlerken yedim. Ona çocuklarla arasının iyi olduğunu söylediğimde, Ramsey'ler onu sekiz yaşında evlat edinene kadar evlatlık olduğunu söyledi. Kimsenin seni umursamadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Sanırım o gün ona biraz aşık oldum.

"Gitmelisin," dedim, gitmesini istemediğim ve kendimi ondan uzaklaştırmak için hiçbir hareket yapmadığım halde.

"Gerçekten ne istiyorsun Keira?"

İnsanlar bana nadiren ne istediğimi sorardı ama Deacon hep sorardı. "Beni öpmeni istiyorum."

Sırtım tuğla duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü ve avuç içleri her iki yanımda düz bir şekilde bastırarak beni kollarına hapsetti. Buraya daha önce de gelmiştik. Tam olarak bu yerde değil. Killian ve Eden'in çatı katında. Noel ağaçları ışıklarla parıldıyor, pencerelerden dışarı kar yağıyor, Manhattan silüeti yılbaşı gecesi gibi aydınlanıyordu.

Şimdi Deacon yüzümü inceliyor, saklamak istediklerimin çoğunu görüyordu. Çenemi avucunun içine aldı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Parmağını ısırdım. Sanki bu şimdiye kadarki en sevimli şeymiş gibi usulca kıkırdadı. Ağzı benimkine yaklaştı ve kollarımı boynuna doladım. Nefes alıyor olmamız gerektiğinden emindim ama sanki almıyormuşuz gibi hissediyordum. Sanki bu an zamanda asılı kalmış ve etrafımızdaki her şey yok olmuş gibiydi. Gözleri açıktı, anlamaya çalışıyordu.

benimkinde bir şey okudu, ben de onları kapattım. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. Sadece bir öpücük fısıltısı. Yumuşak bir esinti gibi. Buna öpücük bile denemezdi. Onu acele etmeye teşvik edebilir, meseleyi kendi ellerime alabilir ve onu nefessiz bırakacak şekilde öpebilirdim. Ama yapmadım. Gözlerimi kapalı, ellerimi hareketsiz tuttum ve sahip olduğumu bilmediğim bir sabır gösterdim.

Elleri yüzümün yanlarına gitti ve yüzümü eğdi. Sonra beni öptü. Dudaklarımdan değil. Boynumla omzum arasındaki hassas çukurdan, dudakları sıcak ve yumuşak ama sertti, çenesindeki tırnaklar tenime sürtünüyor ve omurgamda aşağı yukarı lezzetli karıncalanmalar yaratıyordu. Öpücüklerini boynumdan yukarı ve çene kemiğim boyunca takip etti, usta elleri yüzümü sanki camdan yapılmış ve parçalanmasını sadece o önleyebilirmiş gibi kavradı.

Sonunda ağzı benimkini yakaladı. Dili dudaklarımın kenarını araladı ve ben de onu içeri aldım. Dillerimiz sabit bir ritmi olmayan çılgın bir dansla birbirine karıştı. Sert vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyor, elleri kıvrımlarımı ve kenarlarımı keşfederken tuğlalar belime sürtünüyordu. Kalçalarımı ona doğru salladım ve o da ağzımın içine doğru inledi, eli saçlarımı yumrukladı. Onu öpmeyi asla bırakmak i s t e m i y o r d u m .

Uzaklardan bir yerden bir zil sesi duydum ve onun cep telefonu olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Beni serbest bıraktı ve alnını alnıma bastırdı, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyorduk, sonra bir adım geri çekildi ve sıcaklığını da beraberinde götürdü. Yutkundum ve o telefonunu kontrol edip aramayı susturduktan sonra cebine koyarken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Gitmem gerek." Elini saçlarının arasından geçirdi ve düşüncelerini toparlamaya çalışarak büyük pembe aya baktı. Bakışları bana döndü, yoğun yeşil gözleri lazere odaklanmıştı. "Sokak yarışlarını bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Belki de bu gece buraya gelmesinin gerçek nedeni, tek nedeni buydu. Asla tutamayacağım bir sözü güvence altına almak için. "Söz veriyorum," dedim, yüzüne karşı yalan söylerken gözlerine gülümseyerek baktım.

Deacon dudaklarıma morartıcı bir öpücük kondurarak yalanımı mühürledi. "Ne güzel bir yalancısın. Yakında görüşürüz." Sonra soğukkanlı bir şekilde uzaklaştı. Ve aynen böyle, gitmişti. Yine gitmişti.

Duvara yaslandım ve kollarımı kendime doladım, dilimi onun tadındaki öpücüklerle şişmiş dudaklarımda gezdirdim.

OceanofPDF.com

KEIRA

"Hayal mi görüyorum yoksa Keira'da da bir parıltı var mı?" Ava, Brickwood Coffee'nin cam kenarındaki masasında Eden'la ona katıldığında chai lattesinden bir yudum alarak sordu.

Sanki saklayacak bir şeyim yokmuş gibi hindistan cevizi sütü katılmış buzlu kahvemi yudumlarken Eden yüzümü daha yakından inceledi. Bu sabah uyanıldığında aklımda Deacon vardı. Lanet olsun ona.

"Kirli sakal yanığına benziyor," dedi sonunda.

"Yeni yüz kremi aldım. Alerjik bir reaksiyon olmalı."

Yalanımın tek kelimesine bile inanmayarak hep bir ağızdan homurdandılar. Kahvemi içtim ve konuyu kapatacaklarını umarak kendi işime baktım. Ama bırakmayacaklarını biliyordum. Onlara defalarca ilgilenmediğimi söylememe rağmen, hayattaki görevlerinden biri bana bir erkek arkadaş bulmaktı. Herkesin gizliden gizliye bir ilişki aradığını iddia ediyorlardı. Benim herkes olmadığımı anlamalarını sağlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim. İçten içe, anladıklarını biliyordum. Kardeşlerimi sevmek için özel bir insan olmanız gerekirdi. Ava ve Eden özeldi. Sadık, güçlü, şiddetle seven ama hiçbir saçmalığa tahammül etmeyen insanlardı. Çok da güzeldiler. Eden altın sarısı saçları ve bronz teniyle sörfçü kızlara benziyordu. Ava platin saçları, porselen teni ve sürmeli gri gözleriyle daha sertti.

"Dün gece Netflix'le randevun olduğunu sanıyordum," dedi Ava, gözlerini suçlayıcı bir ifadeyle bana dikerek. "Biraz zamana ve boşluğa ihtiyacın vardı. Tek başına." O ve Connor beni film ve pizza eşliğinde 'takılmak ve rahatlamak' için davet etmişlerdi ama ben erken yatmak istediğimi söyleyerek yalvarmışım. Onlara yasadışı sokak yarışlarından bahsetmeyecektim. Şimdi başka bir sırrım daha vardı. Deacon. Brooklyn'e dürüst bir hayat yaşamak için geldiğimi düşünürsek ironikti. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Peki, kim o?" Ava sordu. Bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Onlara söyleyemeyeceğimi biliyordum ama Ava ve Eden'dan sır saklamak kolay değildi. Biz arkadaştan öteydik, aileydik.

Onlara gerçeği söyleyemediğim için, dikkatlerini başka yöne çekmeyi tercih ettim. "Önümüzdeki Cumartesi için gergin misin?" Eden'a sordum.

Eden kaşlarını kaldırdı. "Ne yaptığını anlıyorum." Konuyu değiştirmek istiyordum ama gerçekten gergin olup olmadığını bilmek istiyordum. Çiçeklerden, yemek şirketinden ya da her şeyin mükemmel olacağı mekandan değil, yemin etmekten. Birini hayatının sonuna kadar sevmeye ve onurlandırmaya söz vermek. "Ama sen mutlu olduğun sürece, bizim için önemli olan tek şey bu."

"Aslında bu doğru değil. Hâlâ dün gece kiminle birlikte olduğunu bilmek istiyoruz."

"Ama mahremiyetinize saygı duyuyoruz." Bana hevesle baktılar, hâlâ vermeye niyetli olmadığım bir bilgi bekliyorlardı.

"Bize söyleyeceğin hiçbir şey bu kafenin ötesine geçmeyecek," dedi Ava, beni konuşturmak için son bir çabayla.

Onlara söyleyeceğim her şey doğrudan kardeşlerime gidecekti. Onlara güvendiğim halde bu riski göze alamazdım. Anlaşmayı biliyordum. Ne kadar çok kişi bilirse, birinin istemeden de olsa gerçeği sızdırma ve Deacon'ın kimliğini açığa çıkarma ihtimali o kadar artardı. Bu yüzden babam çevresini her zaman küçük tutmuş ve hayatını bölümlere ayırmıştı. Özel hayatını ve iş ilişkilerini birbirinden ayrı tutmuştu. Ama bu bile yüzüne patlamıştı. En çok güvendiği kişi, 'iş bitiricisi' olan adam ona ihanet etmişti. Anthony. Flaş belleği bana o vermişti. Benim için yaptığını düşünmek istesem de bunu neden yaptığı hâlâ net değildi.

Bilgileri verdikten sonra, hayalet gibi kayboldu. Hayatımda muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim bir kişi daha.

Ava ve Eden konuyu kapatıp düşün planlamasına geçtiler. Düğüne bir hafta vardı ve her şey çoktan organize edilmişti ama bu bizi her detayın üzerinden tekrar geçmekten alıkoymadı.

"Soruna cevap olarak," dedi Eden, ben sorumu unuttuğunu düşündükten çok sonra. "Killian'la evleneceğim için gergin değilim çünkü onun aradığım kişi olduğunu biliyorum. Ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Sıcağa rağmen ürperdim. Kulağa hapis cezası gibi geliyordu. Hapishane.

Eden tepkimi fark etti. "Bir gün senin için mükemmel olan bir adamla tanışacaksın ve onun doğru kişi olduğunu anlayacaksın. Bu onun mükemmel olacağı anlamına gelmiyor. Öyle bir şey yok. Sadece senin için doğru kişi olacak."

"Ya da benim durumumda," dedi Ava. "Senin için mükemmel olan adamla tanışacaksın, her şey feci şekilde ters gidecek, ama on yıl ve milyonlarca ikinci şans sonra her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaksın."

Gülümsedim. "Ve her şeye değdi."

"Tarihimizin bazı bölümleri olmadan da yapabilirdim ama evet, Connor buna değer."

Eden gülümseyerek, "İşte o," dedi.

"Benim biriciğim. Başka kimse ona katlanamaz," diye şaka yaptı Ava. "Ama yemin ederim, spor salonundaki kişisel antrenör ne zaman antrenmana gelse ağzının suyu akarak ona bakmaktan vazgeçmezse, gözlerini o y a c a ğ ı m."

Eden ve ben güldük.

"Birinden bahsetmişken" Ava iPad'inde düğün planlamasını organize etmek için kullandığı çok sayıdaki elektronik tabloda birini açtı. "Cevap vermeyen tek kişi Deacon Ramsey," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Eğer gelseydi Killian için çok anlamlı olurdu," dedi Eden.

"Öylece ortadan kaybolması ne tuhaf," diye düşündü Ava.

"Muhtemelen gizli göreve gitmiştir," dedi Eden.

İkisi de bakışlarını bana yöneltmiş, vermek niyetinde olmadığım bilgileri arıyorlardı. Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Adamı çok az tanıyorum." Bu tamamen yalan sayılmazdı. Gerçi bazı açılardan onu tanıyordum. Yanaklarım kızardı. Afterglow. Sıcaklık. Ne dersiniz deyin.

"Siz birkaç kez takıldınız," diye belirtti Ava. "Ve bir sürü flörtleşmeniz oldu. İlk tanıştığınızda o rehinci dükkânında sizinleydim." Bu anıyı hatırlayınca güldü. "Çılgın bir gündü."

Aynı fikirde değildim. Nereye gidersem gideyim deliliği de yanımda götürüyor gibiydim.

"Etrafta olmaması çok kötü. Senin için mükemmel olurdu. Killian'ın onaylayacağı hemen hemen tek erkek," dedi Eden. "Onun onayına ihtiyacın olduğundan değil."

Ava homurdandı. "Onu gerçekten dizginlemen gerek. Ne zaman bir erkek Keira'ya baksa, sanki onu lime lime edecekmiş gibi görünüyor. Ve kabul edelim, nabızı atan her erkek Keira'ya bakar."

"O böyle biri. Korumacıdır." Odağını bana çevirdi. "Ama sana tapıyor ve gerçekten hoşlandığın bir erkekle tanışırısan senin adına mutlu olur. Dangalağın teki olmadığı sürece, ama sen bu saçmalığa katlanmayacak kadar akıllısın."

"Bir erkekte ne arıyorsun?" Ava kafedeki erkeklere göz gezdirerek sordu. Burası dar kotlar ve ironik tişörtler giyen sakallı adamlar için bir hipster cennetiydi. Burada benim için mükemmel erkeği bulma fikrini çabucak bir kenara bıraktı ve dikkatini bana odaklayarak bir cevap bekledi.

"Ben bir erkek aramıyorum." "Sadece seks mi?"

"Ve anız yakmak."

Onlar gülmekten kırılrken ben gözlerimi deviriyordum. Gerçi haksız da sayılmazlardı. Tek istediğim buydu ama bunu istediğim adam bu ka fe de değildi. Nerede ya sadığını bile bilmiyordum. Ya da onu bir daha ne zaman göreceğimi. Ya da onu tekrar görüp göremeyeceğimi. Geçen seferki gibi ortadan kaybolur muydu?

Ben Deacon'ı tekrar görme olasılığını düşünürken, sohbet başka konulara kaydđ. Eden ve Killian'ın balayı gibi. Yunan Adaları'na gidiyorlardı çünkü Eden bir keresinde Killian'a bundan bahsetmişti. Bütün balayını Killian ayarlamıştı ve bunu sürpriz olarak saklamak istemişti ama Eden pasaporta ihtiyaı olduğunu söyleyince bunu ondan zorla almıştı.

"Balayı gardırobu için bir alışveriş gezisine var mısınız?" Ava kafeden çıkarken sordu. Bulutsuz bir Haziran günüydü ve ben araba kullanmaya hevesliydim. Hızlı. Alışveriş en sevmediğim aktivitelerden biriydi ve bugünün gündeminde de yoktu.

"Sanırım pas geçeceğim. Ama iyi eğlenceler."

Birbirlerine baktılar ve içimde tartışmak istemediğim başka bir konuyu gündeme getireceklerine dair kötü bir his vardı.

"Yani duruşma hakkında hiç konuşmadık," dedi Eden, beni hissederek. O ve Ava, Connor kürsüye çıktığında ona destek olmak ve ailemle 'tanışmak' için birkaç günlüğüne Miami'ye gelmişlerdi. Annemden ya da babamdan pek etkilenmediklerini söylemek kibarca olurdu. Fikirlerini dile getirdiklerinden değil. Yüzlerindeki ifadeler çok şey anlatıyordu.

Omuz silktim. "Hepimiz ne olduğunu biliyoruz. Konuşacak bir şey yok."

"Tamam, yani senin için sorun yok," dedi Ava, sesi kuşkuluydu. "Bizimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Eden, "Bize ihtiyaın olursa biz buradayız," dedi.

"Teşekkürler. Ben böyle iyiyim. Gerçekten." Onlara bir gülümseme gönderdim. Gülümsememe şphecisi bir bakışla karşılık verdiler ama zorlamadılar. Alışveriş gezisinin ilk durağı olan, vitrininde srf tahtaları ve tropik desenli bikinilerin sergilendiği lüks bir butiğin önünde kucaklaşarak vedalaştık. Cuma günü prova yemeğinden önce düğün öncesi manikür ve pedikür için onlarla buluşma sözü verdikten sonra Bedford Caddesi'nde yayaların akışına kapılmış bir şekilde yürüdüm. Yankees şapkalı ve I Heart New York tişörtlü bir grup turistin arasından sıyrıldım ve kaldırım kenarındaki küçük masalarda brunch yapan hipsterların fotoğraflarını çekmek için durdum. şehirlerde yaşamayı sevmeme rağmen kalabalıktan nefret etmem çok garipti. Bir sonraki caddeyi döndüm ve hızımı artırdım, şarj cihazıma ulaşmaya ve açık yola çıkmaya niyetliydim.

KEIRA

A Dar ve virajlı yolda ilerlerken babamı Cayman Adaları'nda bir plajda dinlenirken hayal ettim. Bana dalmayı öğretiyordu. satranç oynamayı. bana onun şık teknesinin direksiyonuna geçmeme izin vermesini.

Ben küçük bir kızken geceleri beni içeri tıkarı ve o hala benim kahramanımdı. Babamın hayatını nasıl kazandığını anlayamayacak kadar küçükken, neden korumam olmadan hiçbir yere gitmediğimi sorgulayamayacak kadar küçükken. Ona tapardım. Annem sevgi ve şefkat konusunda babam kadar cömert olmasa da, onu da babamın yanında baş köşeye koymuştum.

Ailemin ilişkisinde bana yeterince yer yokmuş gibi hissederdim. Annem babamın istediği her şeye uyardı. Bir kere bile ona karşı çıkmamıştı. Annem kafasını kuma gömmekten, babamın bir gece kulübü işletmek dışında gerçekte ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranmaktan mutluydu. Mahkeme salonunda her şey ortaya döküldükten sonra bile onu seçti.

Bazen kimin daha büyük suçlar işlediğini merak ederdim; babamın mı yoksa annemin mi? Ya da belki de bendim. Kendi babasına ihanet eden Yahuda.

Dik, kayalık bir uçurumun üzerine tünemiş manzaralı bir yerde durdum ve arabamdan indim. Korkuluk görevi gören taş çitin üzerine tırmandım ve bacaklarımı nehre doğru yüz metrelik düşüşün kenarından sarkıttım. Telefonumu cebimden çıkarıp Connor'ı aradım. Cevap vermesini beklerken nehirdeki kanocuları izledim. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Ne oldu?"

"Harley'inle gitmeyi sevdiğin yoldayım. Hawk's Nest Otoyolu."

"Kafanızı boşaltmak için iyi bir yer."

"Evet, öyle." Arka planda müzik sesi duydum ama dövme makinelerinin vızıltısını duymadım. "Bir müşteriyle mi birliktesin?"

"Sadece çizim yapıyorum. Konuşmaya hazırım."

Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya eğerek öğleden sonra güneşinin yüzümü ısıtmasına izin verdim. "Gerçekten söyleyecek bir şeyim yok."

"Bu da sorun değil. Ben sadece hatta bekleyip nefes alışı dinleyeceğim." Güldüm ve bir süre sessiz kaldık. Connor'la birlikteyken hiçbir zaman sessizliği doldurmak zorunda olduğumu hissetmedim. Ama ona karşı herkesten daha dürüsttüm. "Yaptığım şeyden pişman değilim ama bu onu daha kolay."

"Biliyorum bebeğim. Özür dilerim."

Connor'ın güzelliği de buydu. Hiçbir zaman beni kandırmaya çalışmadı ya da her şeyin yolunda olmadığını bildiği halde bana her şeyin yolunda olduğunu söylemedi. Hayatında sahte basmakalıp sözler söyleyemeyecek kadar çok şey yaşamıştı. Bu konuda berbat durumdaydım ve o da bunu biliyordu.

"Kayalıkta mısınız?"

"Evet. Aşağıdaki nehir ve vadiyle birlikte."

"Bu işler böyledir. Zirveler ve vadiler. Bazı günler bir dağa tırmanabileceğinizi hissedersiniz, diğer günler ise hayat sizi kışınımdan vurur ve yere serilirsiniz. O dağın zirvesine çıkmak imkansız bir görev gibi gelir. Ama her seferinde bir adım atarsanız, zirveye ulaşırsınız."

Tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Connor yıllarca uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etmişti. Dibe vurmuş ve sevdiği kız da dahil olmak üzere her şeyini kaybetmişti. Ama şimdi temiz ve ayıktı, iki yıldan fazladır ayıktı ve Ava'yla sağlam bir zemine oturmuşlardı. "Sonra ne olacak? Dağın kralı mı olacağım?"

Kıkırdadı. "Aynen öyle. Sonra etrafınıza bakınır, birkaç selfie çeker, sırtınızı sıvazlar ve tekrar aşağı inersiniz."

"Vay canına. Onca emek boşa gitti. Dağa tırmanmanın ne anlamı var ki?"

"Diğer tarafa geçmek için. Yukarı çıktığınız gibi geri dönemezsiniz."

Connor benden sadece dört yaş büyüktü ama yaşlı bir ruha sahipti. Yaşıtı olan çoğu erkekten daha derin ve bilgeydi. "Bir gün iyi bir sponsor olacaksın."

"Teşekkürler."

"Ne çiziyorsun?" "Bir dağ."

"Senin için."

Gülümsedim ve elime yaslandım, öne doğru eğilirsem büyük olasılıkla öleceğimin bilincindeydim. Yine de ben buydum, değil mi? Her zaman sınırları zorlayan. "Ne tür bir dağ?"

"Büyük bir kaya şekeri dağı. Yıldızlarla dolu kapkara bir gökyüzü mü yoksa gün doğumu mu istersiniz?"

Şaka yapıyor olabilirdi ama belki de yapmıyordu. Soruyu düşündüm, doğru ya da yanlış bir cevap olup olmadığını ve benimkinin ne anlama geleceğini merak ettim. "Çilekli bir ay istiyorum."

"İyi seçim. Dün gece izledin mi?"

"Evet. Çok güzeldi." Görüp görmediğini sormak anlamsızdı. Gördüğünü biliyordum. Connor bir ay ve yıldız gözlemcisi, bir sanatçı ve bir hayalperestti. Ava'nın ona taktığı lakap Raket Adam'dı. Nedenini hiç sormamıştım ama kendimce bir sonuç çıkarmıştım. Muhtemelen Elton John şarkısıyla, uyuşturucu kullandığı yıllarla ve ayaklarının hiçbir zaman sağlam bir zemine basmıyor gibi görünmesiyle ilgiliydi, sabit ve ayakları yere basan Killian'ın tam tersi. Killian kayaysa, Connor da ay tozuaydu.

"Hey," dedim. "Yakında konuşuruz."

"Beni istediğin zaman ara. Gündüz ya da gece."

"Teşekkürler. Edeceğim. Sen benim sabah ikideki insanımsın. Umarım Ava paylaşmaktan rahatsız olmaz."

Kıkırdadı. "Sen olduğun sürece, onun için sorun yok." Bir süre durakladı. "Hepimiz seni seviyoruz, biliyorsun."

Gözyaşlarımı geri kııptım. İşte bu yüzden bu kadar çok fedakârlık yapmıştım. Kardeşlerimin hayatında olabilmek, onların varlığından bile haberdar olmadığım onca yılı telafi etmeye çalışmak için. Annemin ve babamın günahlarını telafi etmeye çalışmak için. Kardeşlerim aynı fikirde değillerdi, ama ben onlardan çalınan her şey için, annemin onları yetiştiren o canavarla birlikte terk etmesinden sonra maruz kaldıkları hayat için onlara borçlu olduğumu hissediyordum. Ve sonra babamın Connor'a kurduğu düzen için.

Babamın işlediği tüm suçlar arasında, ki pek çok suçu vardı, Connor'a yaptıkları affedilmesi en zor olanıydı. Connor'ı hastalıklı ve çarpık oyununda bir piyon olarak kullanmıştı. Arka cebindeki kirli polislerle olan bağlantısını kullanarak Connor'ı satın almadığı uyuşturucular yüzünden tutuklatmış ve onu muhbir rolünü oynamaya zorlamıştı. Tüm bunlar, babamın kendisini dolandıran bir torbacıdan intikam alabilmesi içindi. Babamın adamları ve kirli polisler uyuşturucu satıcısının uyuşturucularına ve parasına el koymuş ve onu infaz ederek öldürmüşlerdi. Hiç acımadan. Pişmanlık yok. Connor'ın yardımına bile ihtiyacı yoktu. Bunu ona bir ders vermek için yapmıştı çünkü Connor annemi aramak için Miami'ye gelmiş ve babamın işleri hakkında çok fazla soru sormuştu.

Kürsüye çıkıp babama karşı tanıklık ettiği için Connor'la gurur duyuyordum. Connor kürsüdeyken annemin yüzünü izlemiştim ama hiçbir şey anlamamıştım. Sanki Connor ve Killian'ın gerçek oğulları olmadığına kendini ikna etmiş gibiydi. Bunu yapabilme yeteneğine sahip olması beni korkutuyordu.

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal Connor."

Telefonu kapattıktan sonra saatlerce o taş duvarın üzerinde sabit bir şekilde kaldım. Sert zeminde oturmaktan kığım uyuştı ve

Yakaladığım güneş yüzünden derim karıncalandı. Ama kaldım. Arabalar geçip gitti ama neyse ki hiçbiri durmadı ve kimse yalnızlığımı işgal etmedi. Güneşin muhteşem bir pembe ve turuncu patlamasıyla batışını izleyecek kadar uzun süre kaldım ve sonra arabama geri dönüp eve gittim. Her zamanki gibi çok hızlı sürüyordum, sanki cehennem köpekleri beni kovalıyordu ve onlardan kaçmam gerekiyordu. Geçmişin üzerinde durmamaya yemin ettim. Onu düzeltemez ya da değiştiremezdim. Bunu düşünmek zaman ve enerji kaybıydı. Şu andan itibaren anı yaşayacaktım.

Bu kararlılıkla Pazartesi sabahı iş yerinde o kadar neşeliydim ki Tate bana sürekli tuhaf tuhaf bakıyordu. Bana sabırla öğrettiği yeni becerilerden biri olan panel dövmek, genellikle neşe dolu kıkırdamalara neden olmazdı. Ruh halimin ayın evreleri kadar değişken olduğunu artık biliyor olmalıydı ama görünüşe göre bilmiyordu.

"Bu kocaman gülümseme ne için?" diye homurdandı işimi denetlemeye gelirken. Daha önce bir minibüsün göçük kapısını sökmüş ve dizlerimi uzun süre beton üzerinde diz çökmekten kurtaran bir sehpa yerleştirmiştik. Bana panel dövmeye iyi bir iş çıkarmanın anahtarının sabır ve hafif darbeler olduğu söylendi. Çok daha tatmin edici ama daha az etkili olacak birkaç sert vuruş yerine elli ila yüz yumuşak çekiç darbesi. Tate bana çekicinin metale vururken çıkardığı sesi nasıl dinleyeceğimi öğretmişti ve ben de bunu öğrendiğimi hissediyordum. Çoğunlukla gözetimsiz bırakılabilecek kadar.

Ona göz kırptım. "Dün gece şansım yaver gitti."

Homurdandı ve başını salladı. Tamircilerden biri olan Pete, tulumunun arka cebinden çıkardığı yağlı bir beze ellerini silerek sohbete katılmak için yanlarına geldi. Tate'in yaşlarındaydı, kırk yaşlarındaydı, fiçı gibi bir göğsü ve derin bir bariton sesi vardı. Bazen çalışırken Elvis şarkıları söylerdi. Tamircilik işi yürümezse, iyi bir Elvis taklitçisi olabilirdi. Tate ise zayıf ve sıırım gibiydi ve boyu benim 1.80'imden fazla değildi. Onu asla şarkı söylerken yakalayamazdınız. Sert biriydi ve MC'deki hayatının ardından silahlı soygun nedeniyle hapse girerek sertleşmişti. Tate, Connor'ın NA sponsoruydu ve bu beni hep şaşırtmıştır. Pek konuşkan bir adam değildi ama sanırım sert bir sevgi veriyordu ve duyduğuma göre Connor'ın hayatını değiştirmesine yardımcı olmuştu. Sadece yanında olarak ve ondan asla v a z g e ç m e y e r e k . Sanırım insanların dibe vurduklarında gerçekten ihtiyaç duydukları şey de bu.

"Şanslı adam kim?" Pete sordu, eğer varsa gerçek bir romantikti.

"Şaka yapıyordum. Şansım yaver gitmedi. Erkeklere ayıracak vaktim yok. Sadece işimi seviyorum." Ki bu doğrudu. Bu işi seviyordum. Ayrıca bu işi sevmediğim de doğrudu.

Şansım yaver gitti. Deacon'ı Cuma gecesinden beri görmemiştim ve son ortadan kaybolma hareketi bir gösterge ise muhtemelen onu bir daha görmeyecektim.

"Zaman ayırmalısın," dedi Pete, yağ lekeli parmaklarıyla başını kaşıyarak. Tate gibi o da ellerini korumak için nadiren eldiven takıyordu, bu da Tate'in tuvaletlerde bulunduğ u portakal kokulu GoJo adlı süngerli el sabunuyla ovaladıktan sonra bile ellerinin hiç temiz kalmadığı anlamına geliyordu. "Senin gibi genç bir kızın biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Dışarı çık. Farkına bile varmadan bir ipoteğin, üniversiteye göndermen gereken iki çocuğun ve artık ona hiç çiçek göndermediğinden yakınan bir karın olacak."

Hepsini daha önce duymuştum. Pete bana hep dışarı çıkıp eğlenmem gerektiğini söylüyordu. İyi bir adamla tanış, randevulara git, gençliğimin tadını çıkar. Lisedeki sevgilisiyle evlenmişti ve bir keresinde ona sahaya çıkmadığı için hiç pişman olup olmadığını sorduğ unda hayır demişti. Doğ ru kişiyi bulduğ unuzda, neleri kaç ır d ı ğ ı n ı z ı düşünmüyorsunuz.

"Angie'ye çiçek göndermelisin. Bunu hemen şimdi yap," diye ısrar ettim. "Daha da iyisi, bir Elvis şarkısı söylediğ in bir video hazırla ve ona gönder." Romantik olduğ umdan değil ama Pete karısını seviyordu ve sürekli ondan bahsediyordu. Belki de sadece bunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Tate, Pete'in bu konuşma için terk ettiğ i hidrolik asansörün üzerindeki Honda'ya baktı. "Şanzımanı değiştirdin mi?"

Bu da Pete'in elindeki iş e d ö n m e s i için yeterliydi, karısına kur yapma planları ikinci pl a n a atılmış tı. O günkü konuşma becerilerini tüketen Tate, henüz tamir etmediğ im birkaç göçüğü işaret etti ve bilyeli çekicimi kullanışımı kartal gözüyle izledi. Birkaç dakikalık denetimden sonra, ofisine çekilmeden önce doğru yaptığımı belirtmek için başını salladı. Gitmeden önce ona bana kesme ve kaynak yapmayı öğreteceğ ine söz verdiğ ini hatırlattım. Her zaman evet olarak tercüme etmeyi tercih ettiğ im bir homurtu ile karşılık verdi. Yeterince sık sorarsam, beni susturmak için de olsa, eninde sonunda bunu yapardı. Connor'ı sevdiğ i için bana bu iş i verdiğ ini biliyordum ama çok çalış tım ve benden istediğ i her şeyi şikayet etmeden yaptım. Miami'den gelen ve ellerini kirletmekten korkan zengin bir prenses olduğ umu düşünmesini istemiyordum.

Ayrıca, garajda çalışmayı seviyordum. Bozuk olanı tamir edebileceğ im fikrini seviyordum. Arabalar insanlardan daha mantıklıydı. Sorunu tanımlayabilir ve bir çözüm bulabilirdiniz. Pas, kurşun ya da çarpışma nedeniyle hasar görmüş bir arabayı fabrika çıkışındaki haline getirebilirdiniz. Kaputun altını kurcalayabilir ve neden yağ sızd ı r d ı ğ ı nı veya anahtarı kontağ a çevirdiğ inizde çalışmayı reddettiğ ini anlayabilirdiniz. Bunu insanlarla yapamazdınız. İnsanlar yalanlarını bir gülümsemenin arkasına saklar, başka bir şey demek isterken başka bir şey söyler ve fiziksel olarak zinde ve güçlü olsalar bile bu onların sağlıklı ya da akli başında oldukları anlamına gelmezdi.

Başka birinin ruhunu, vicdanını ya da kara kalbini düzeltemezsiniz.

Ama bugün ne bunu ne de tırmanmam gereken metaforik dağı düşünüyordum. Sadece anı yaşıyordum, motor yağı ve testosteron kokan yoğun bir Brooklyn garajının gürültüsü arasında bulunduğum ortamda rahattım.

Güzel bir gündü. Dürüst bir gündü. Ve ben o günleri hafife almadım.

O akşam Killian'ın spor salonuna (MMA Defiance & Fitness) çalışmaya gittiğimde kahverengi para zarfını Ava'nın kilitli ofis kapısının altından geçirdim. Killian'ın vakfının yöneticisiydi, bağış toplama ve idari işlerden sorumluydu ve yönetim kurulunun kendisine ayrı bir ofis kiralanması önerisini, paranın programa geri dönerek daha akıllıca harcanacağını iddia ederek reddetmişti. Böylece, Killian'ın ofisini devralmış ve tüm üyelik aidatları ve muhasebe işleriyle de ilgilenmişti.

Killian, UFC'deki izinden gitmesi için eğittiği Nico ile kafesteydi ve tüm dikkati Nico'daydı. Soyunma odasına ve ardından cross-trainer'a gitme niyetiyle yanından hızla geçip gitmeden önce ofise uğradığımı fark etmedi bile.

"Keira," diye seslendi Killian arkamdan. Döndüm ve ona kocaman bir gülümseme fırlattım. Kafesten çıktı ve gelip önümde durdu. Killian'ın görünüşü ve tavırları daha küçük ölumlülerin gözünü korkutabilirdi. Bacaklarını hafifçe açmış, elleri kalçalarında, elektrik mavisi gözleri benimkileri delip geçecek şekilde duruyordu. Çenesindeki kaslar titriyordu, bu yüzden bir şeye kızgın olduğunu biliyordum.

"Hey, Killian. N'aber?" Hafif ve neşeli, gülümsemem hâlâ bozulmamış bir şekilde sordum.

Gözleri kısıldı. Uh oh. Daire meselesi dışında, Killian bana hiç kızmamıştı. Ama sert adamlara alışkın olduğum için kendimi tuttum. "O kadar parayı nereden buluyordun?"

Eninde sonunda beni yakalayacağını bilmeliydim. Killian hiçbir numarayı kaçırmazdı. Neyse ki, tam da bu an için hazırda bir yalanım vardı. "Bütün eşyalarımı satıyordum. Rehin dükkanında ve konsinye dükkanlarında. Bir sürü tasarım eşyam vardı. İnsanlar onlar için iyi para ödüyor."

Gözleri Louis Vuitton çantama kaydı. Sıcak tutsun diye aldığım Moncler ceketim dışında yanımdan ayırmadığım tek tasarım ürünüm bu çantaydı. Bana sığ diyebilirsiniz ama gangster şıklığımla uyumlu güzel bir çanta hoşuma gidiyordu - bu akşamki tarzım yırtık kot pantolon, Dope tişört ve arkaya doğru uzanan bir şapkaydı. "Neredeyse her şeyimi sattım, o yüzden bu son bağışım olabilir."

Duruşunu gevşetti ama kollarını kavuşturdu ve başını eğdi, bana inanıp inanmamaya karar vermeye çalışıyordu. Kaşları endişeyle çatıldı. "Para için iyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım.

"Kiranız da arabanız da ucuz değil," diye belirtti. "Ben hallederim." Porsche'yi ve mücevherlerimi satmak Charger'ı alacak ve kiramın büyük bir kısmını karşılayacak kadar para. Bu para bittikten sonra bir şeyler düşünecektim. Belki de tasarımlarımı ve Louis Vuitton bavullarımı ikinci el mağazasına bağışlamak yerine satmalıydım ama yapmadım ve bununla yaşayabilirdim.

"Tate sana iyi para mı ödüyor?" Killian sordu, her ayrıntıyı araştırmadan ve sonuçtan tatmin olmadan konuyu bırakacak biri değildi.

Çok para kazanmıyordum. Çıraktım, hâlâ işi öğreniyordum ama Tate bana kaportacılığa yeni başlayan biri için makul bir ücret ödüyordu. Özel bir iyilik istemedim. "Bana iyi para ödüyor. Gayet iyiyim."

Killian başını salladı. "Tamam. Ama paraya sıkışırsan bana haber ver."

"Vereceğim." Killian cömertti ve sert adam tavrına rağmen büyük bir kalbi vardı. Sevdiği insanları korumak için elinden gelen her şeyi yapardı. Her nasılsa ben de o insanlardan biri olmuştum ve onun sadakatini hafife almıyordum. Ama ondan asla para istemezdim ve bunu bilmesine rağmen cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı.

Parayı nasıl bulduğuma dair anlattıklarına inanıp inanmadığını bilmiyordum ama kardeşlerime karşı her zaman büyük konularda dürüst olmaya çalışmışım. Bu, şu anda davama yardımcı olmak için uzun bir yol kat etti.

"Teşekkür ederim. Bağışlar için," dedi, sesi o kadar içten, o kadar minnettardı ki, ona yalan söylediğim için bir suçluluk hissettim.

"Bir şey değil."

OceanofPDF.com

DEACON

F günlerimi
Z.

O kadar uzun süre uzak kalabildim. Neredeydi

Kendimi kontrol etmemi mi? Karanlığın örtüsü altında Keira'nın dairesine doğru yürürken ellerimi kotumun ön ceplerine soktum, şapkamın kenarını aşağı doğru çektim.

Çevremde, geçen yıl bir satın alma ve soygun operasyonu yaptığımız bir bodrum kulübü olan The Candy Store'un yanındaki bodega'nın dışındaki dört adamı izledim. Kaldırımındaki eski tip bir müzik kutusundan Salı gecesi için fazla yüksek sesle rap müzik çalıyordu ama içlerinden herhangi birinin gürültü rahatsızlığını umursadığından şüpheliydim. "Yo Mamacita, ne var ne yok?" diye seslendi adamlardan biri kulüpten yeni çıkmış bir kıza. Danny Vargas. Şartlı tahliyeyle çıkmış olmalı. Pislik herif. Eskiden Connor'ın satıcısıydı. Beni tanımadığına şükrederek bakışlarımı kaçırdım ve yürümeye devam ettim.

Yükselen sesler dikkatimi tel örgülerin diğer tarafındaki basketbol sahalarına çekti ve takım elbiseli adamı ve omuzlarının duruşunu hemen tanıdım. Max Cooper bir defans oyuncusu gibi yapıldı ve takım elbise ceketleri ona asla tam oturmazdı. Onları değiştirtmeyecek kadar cimriydi ve umursayacak kadar da kibirli değildi.

Gözü bir an için benimkine takıldı ama ikimiz de birbirimizi tanıdığımızı belli etmeden bakışlarımızı kaçırdık. Polisler ve uyuşturucu satıcıları pek iyi yatak arkadaşı olmazlardı.

Bir adamı kelepçeliyor ve kendisine küfür eden bir kıızı savuşturuyordu. Kız ona tükürdü. "Neden erkek arkadaşımı içeri alıyorsun? O yanlış bir şey yapmadı."

"Böyle devam edersen sen de bu yolculuğa katılacaksın."

Nefesimin altında kıkırdadım. Bir kolluk kuvvetinin göz alıcı hayatı.

Keşlerle kavga ettim -meth kafalar en kötüsüydu. Tekmelendim, yumruklandım, tükürüldüm, isimler takıldı. Bana bıçak ve silah doğrultuldu. Bir keresinde bir satıcıyı yakalıyordum ve Cujo'yu üzerime saldı. Köpek dişlerini sol baldırıma geçirdi ve derimin büyük bir kısmını kopardı. Bunu kanıtlamak için hala yara izim var. Maaş düşüktü, çalışma saatleri berbattı, sayamayacağım kadar çok aile tatilini kaçırdım. Yine de işimi çok seviyordum. Başka bir şey yapmayı hayal bile edemezdım. Bazen çok sıkıcıydı. Saatlerce gözetleme ve dağlar kadar evrak işi. Ama adrenalınle koşarken, kalbiniz çarparken ve hayatta kalma içgüdüleriniz devreye girerken tehlikenin sıcaklığından daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Belki de ben hasta bir adamdım. Asil olma kisvesi altında ucuz bir heyecanın peşindeydim.

Bu mahallede işim yoktu. Ya da onun dairesine gitmeye. Düzgün bir adam tanıştığımız günden itibaren ondan uzak dururdu. Her zaman düzgün bir adam değildim. Uyuşturucu satıcısı rolüne bürünmek benim için şaşırtıcı derecede kolaydı. Güvenlik kameralarından ve kapıcıdan kaçmak için bodrum kattaki çamaşır odasından Keira'nın apartmanına girmek daha da kolaydı. Beni dışarıda tutabilecek bir alarm sistemiyle henüz karşılaşmamıştım. Eğer polis olmasaydım, çok iyi bir suçlu olurum.

Merdivenlerden beşinci kata çıkarken, botlarım ses çıkarmasın diye yumuşak adımlarla yürürken, buraya geldiğim için akıl sağlığımı sorguladım.

Ona güvenilebilir miydi? Keira Shaughnessy bir jokerdi. Sasha Petrov'un ilk erkek arkadaşı olduğunu söylediğinde şaşırmamam gerekirdi. Tehlikenin eşiğinde yaşamayı severdi. Ama babası acımasız bir suçlu olduğu için muhtemelen Ivan Petrov'un oğluyla aynı çevrelerde dolaşıyordu.

Metal merdiven boşluğu kapısını iterek açtım ve sessizce arkamdan kapattım. İyi ses yalıtımı olan yeni bir binada yaşıyordu, ayak seslerim bej halı kaplı koridorda boğuklaşıyordu. Taze boya ve endüstriyel halı temizleyicisi gibi kokuyordu. Pirinç saksılar içindeki plastik bitkiler asansörün kapılarını çevreliyordu ve asansöre rahatlatıcı, New Age saçma sapan bir müzik koysalar şaşırmazdım. Belki biraz Kenny G. Bu bina ve onun seyrek döşenmiş tek renkli dairesi renkten ve hayattan yoksundu. Genel ve hafif iç karartıcı. Onun tam tersi.

Kapısının önünde durdum ve kulağımı kapıya dayadım. Kısık sesler duyuyordum ama sanki televizyondan geliyor gibiydiler. Ya yalnız değilse? Arkanı dön ve git. Bunu yapmam için geçerli tüm nedenlere rağmen, parmaklarımı kapıya vurdum.

Benim sorunum neydi?

Keira ilgimi çekti. Neden burada olduğumun tek mantıklı açıklaması buydu. Keira Shaughnessy'nin hiç bilmediğim çok fazla katmanı vardı.

hangi versiyonunu alacağımı bilmiyordum. Bazen bana bir Rus romanındaki trajik bir kahramanı hatırlatıyordu. Bazen şakacı ve komikti. Utangaç ve kendinden emin değildi.

Serti ama bir parça da kırılğanlığı vardı. Risk alan biriydi. Cesurdu. Güçlü. Pervasız. Bazen sokak yarışının olduğu o gece gösterdiği gibi düpedüz deliydi. Ama rol yapmaktan hoşlandığı kadar korkusuz değildi. Samimiyet onu korkutuyordu.

Kapı açıldı ve üzerinde siyah üzerine pembe flamingo desenli boxer şortu ve kaslı bir tişörtle orada durdu: Bugün değil Şeytan. Yüzü makyajdan arınmıştı, bal kahvesi saçlarının vahşi dalgaları mükemmel yüzünü çerçeveliyordu. Bir silah olarak kullanılabilecek türden bir güzelliğe sahipti. Pürüzlü ve tehlikeli. Bunun yerine, onu bir kalkan olarak kullanmayı seçti. Bu da onu çok daha çekici kılıyordu.

Viski rengi gözler yüzümü inceliyor, Salı gecesi saat on birde burada ne işim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Güzel soru.

Gözlerim gömleğindeki slogana kaydı. Sütyen giymemişti ve meme uçlarının pembe pamuğa baskı yaptığını görebiliyordum. Sik beni. Gözlerimi yüzüne kaldırdım ve sııttım. "Yarın tekrar geleyim mi?"

Mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Sen şeytan mısın?"

"Kılık değiştirdim."

"Öyleyse, içeri gel." Kapıyı ardına kadar açtı ve dudaklarında bir gülümseme belirerek beni içeri buyur etti. Bu onun gerçek gülümsemesiydi. Aradaki farkı zaten biliyordum. Ve böylece buraya gelmekle ilgili tüm şüphelerim yok oldu. Bir gülümseme. Hepsi bu kadardı.

Mutfığa girdiğinde bakışlarım onun sıkı vücudunda gezindi. Uzun boylu ve zayıftı, bir süper model gibi yapılıydı ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun bacaklara sahipti. Onları belime sarılmış, sikimi içine gömülmüş olarak hayal ettim. Sonra bu görüntüyü zihninden silmeye çalıştım.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, ben kapı çerçevesine yaslanıp kıcını kontrol ederken başı açık buzdolabının içinde kayboldu.

"Elinde ne var?"

"Hmm," dedi, yüzü buzdolabının kapağının arkasına gizlenmişti.

Mutfak tertemizdi. Paslanmaz çelik ocak ve buzdolabında ya da parlak beyaz mutfak dolaplarında en ufak bir leke ya da parmak izi yoktu. Granit tezgahlar Keurig kahve makinesi dışında çıplaktı. Oturma odasından yarım bir duvarla ayrılan kahvaltı barının altına tabureler düzgünce yerleştirilmişti. Tahmin etmem gerekirse, nadiren yemek pişiriyor ve mutfağını neredeyse hiç kullanmıyordu.

"Suyum var. Ya da su." Bana müstehcen şeyler düşündüren o boğuk kahkahasını attı.

Sakin ol. Buraya seks için gelmedin. Onunla yapmak istediğin tüm kirli şeyleri düşünmeyi bırak.

"Su iyidir," dedim.

Bana bir şişe su uzatırken gülümsedi ve dolgun alt dudağını düz beyaz dişlerinin arasında sıkıttı. Şişeyi ondan aldığım da parmaklarım onunkilere değdi. Tenimiz birbirine değdiğinde benim hissettiğim elektrik akımının aynısını hissederek elini hızla geri çekti. "Teşekkürler."

"Elbette." Derin bir nefes aldı ve son teknoloji mutfağının karşısında birbirimize baktık. Sanki bir ortaokul dansındaydık ve aramızdaki boşlukta nasıl gezineceğimizi ya da bir sonraki adımda ne yapacağımızı bilmiyorduk. Suyu ve şapkamı tezgâhın üzerine koydum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Gözleri hareketlerimi takip etti ve bir ayağından diğerine geçti, aniden sütyensiz olduğunun farkına varmış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bu garipliği hafifletmek için aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Ona en çekici gülümsememi verdim ve elimi uzattım. "Şeytanla dans etmek ister misin?"

Bir kahkaha patlattı ve kendi elini benimkine koymadan önce uzattığım elime baktı. Piyanist elleri vardı, parmakları uzun ve zarifti ama avuç içleri nasırlıydı, muhtemelen işinden dolayı. Keira gibi bir çelişki. Onunlayken nadiren beklediğinizi alırdınız. Kolumu beline doladım ve onu daha yakına çektim ama vücutlarımız birbirine değecek kadar değil.

Elini omzuma koydu, diğer eli hâlâ benimkindeydi. Sadece kafamda duyabildiğim bir müzik eşliğinde yavaş bir dansla onu mutfağın zemininde dolaştırdım.

"Müzik yok."

"O zaman sanırım şarkı söylemen gerekecek." Ses tonumda bir meydan okuma vardı ve onun bu meydan okumanın üstesinden geleceğini biliyordum.

"Şeytanla dans edersem böyle olur. Sanırım kemancıya ödeme y a p m a zamanı geldi." Güldüm. "Free Fallin" şarkısını söylemeye başlamadan önce sadece bir an tereddüt etti, sesi alçak, cızırtılı ve akortsuzdu. Sesinin mükemmel ve cilalı olmasından daha seksiydi.

"Sen iyi bir şarkıcısın."

"Bok gibiyim," dedi gülerek. "Bana katılman gerekecek."

Ben söyledim. Vokallerim şarkıyı biraz bile geliştirmedim. Bilmediğimiz ya da hatırlayamadığımız sözleri uydurduk ve onun parlak ışıklı mutfağında "Free Fallin" ile dans ettik, melodinin gerektirdiğinden daha yavaş hareket ettik. Aramızda bir Mack kamyonunun geçebileceği kadar boşluk bırakarak başladık. Biz dans ederken eli omzumdan ensemeye doğru hareket etti ve saçlarımla oynayarak parmaklarının etrafında döndürdü. Neredeyse belli belirsiz vücudu

Aramızda sadece bir kıl payı mesafe kalana kadar benimkine yaklaştı. Elimi sırtının alt kısmında tuttum ve daha aşağıya götürme, kıcını sıkma ve vücudunu benimkine bastırma dürtüsüne direndim, böylece yakınlığının bana ne yaptığı hissedebilecekti.

Şarkı söylemeyi bıraktık ve ayaklarımız hareket etmeyi kesti ama sanki bir heykel oyunu oynuyormuşuz da dansın ortasında yakalanmışız gibi yerimizde kaldık. Dudaklarının güzel pembe dudaklarına baktım ve sonra başımı eğip saçlarının ve teninin baş döndürücü kokusunu içime çektim. Kayısı ve tatlı badem. Misk ve egzotik baharatlar kokan bir kıza benziyordu. Öyle olmadığı için mutluydum. "Yenilebilir kokuyorsun."

Gözlerini kapadı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Noel sabahı gibi kokuyorsun."

Elim aşağıya indi, kıcını avuçladı ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelsin diye onu daha yakına çekti. "Beni Noel arifesindeki bir çocuk gibi hissettiriyorsun."

"Beklenti yüzünden."

"Sen de mi hissediyorsun?" Alay ettim.

Bir adım geri çekildi ve gözlerini kot pantolonumdaki şişkinliğe dikti. "Gözden kaçırmak biraz zor."

Sırıttım. "Teşekkür ederim."

Gözlerini devirdi. "Eğer bu bir seks çağrısıysa, yanlış kapıya vurdun."

"Eğer bu bir seks çağrısı olsaydı, şimdiye kadar çıplak ve adımı haykırıyor olurdun."

Yanaklarının kızarmasını gizlemek için kaşlarını kaldırdı. "Ukala."

"Kendinden emin. Ama bunu çok kolaylaştırma. Bunun için uğraşmamı sağla." "Benim için kolay olan hiçbir şey yok," dedi. Neden şaşırmadım?

"Avin heyecanını seviyor musun, Konstantin?" Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, Kosta'nın Konstantin'in Rusça takma adı olduğunu anladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Zeki kız.

Oturma odasına doğru yürüdü ve ben de avını takip eden bir avcı gibi peşinden gittim.

"Meydan okumayı severim, Gracie." Sahte kimliğindeki isim buydu. Hatırlayınca sırıttı. Keira'yı yakalasam bile, onun yine de bir meydan okuma olacağını biliyordum. "Sana güvenebilir miyim?"

Hecelelememe gerek yoktu. Ne istediğimi biliyordu.

"Senin hayatınla, evet. Sır saklamakta iyiyimdir. Sadece bana aşık olma. Bu tehlikeli olur."

"Takdir etmek ve uyarı." I hayal edilmiş Biz
çöküyor, değil düşüyor. İkimizin de
yara almadan kurtulacağını sanmıyordum.

Onun yanındaki kanepeye oturdum. Televizyonda Drive filmi oynuyordu. Bir kase mor üzüm, bir paket Cheetos ve bir plastik

Ramen noodle kabı sehpanın üzerinde duruyordu. "Akşam yemeğinden anladığın bu mu?"

Omuz silkti. "Dokuza kadar çalıştım," dedi açıklama olarak. "Her zaman bu kadar geç saate kadar çalışır mısın?"

"Kaçırdığım saatleri telafi etmeye çalışıyorum." Bilgi vermedi ama Miami'de geçirdiği zamandan bahsettiğini tahmin ettim. Ona bunu sormak istedim ama bu soruları başka bir güne saklayacaktım. "Ayrıca, garajda olmayı seviyorum."

"Nesini seviyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Gürültülü, motor yağı ve testosteron kokuyor ve ben dürüst bir yaşam süren ve hayattaki basit şeylerden zevk alan erkeklerle çalışıyorum. Rahat bir kanepe, soğuk bir bira ve beyzbol maçı gibi."

Dürüst bir yaşam. Başka bir deyişle, babasının yaşam tarzının tam tersi. "Tate sana nasıl davranıyor?"

Güldü. "Tate, Tate'tir. Çok konuşkan biri değildir ama iyi bir öğretmendir ve bir kadını işe aldığı için hâlâ homurdanıyor olsa da bence gizliden gizliye benden hoşlanıyor. En azından ben buna inanmayı tercih ediyorum."

Üzüm dolu kaseyi kucağına aldı, bir tanesini sapından kopardı ve ağzımın önünde tuttu. "Aç bakalım," dedi.

"Benim için soymayacak mısın?"

"Bunu kim yapar? Üzümü kim soyar?"

Ağzımı açtım ve bana bir üzüm verdi. Sıcak ve sulu olmasını bekliyordum, donmuş olmasını değil.

Sırıttı. "Onları dondurucuya koydum." "Kim dondurucuya üzüm koyar ki?"

"Ben."

Çizmeli ayaklarımı sehpaye dayadım, parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve o da sırtını kolçağa dayayarak bağdaş kurdu. Filmi bu şekilde izledik, bana tatlı donmuş üzüm yedirmek için öne doğru eğildi, ağzım parmaklarından gelen ikramı kabul etmek için açıldı, sanki bu tamamen doğalmış gibi.

Ayağıyla kalçamı dürttü. "Cuma gecesi şarj cihazındakinin ben olduğumu biliyor muydun?"

Sokak yarışından bahsediyordu. O olduğunu biliyordum. Önce arabayı tanıdım, sonra direksiyonda onu gördüm. "Sen olduğunu biliyordum."

Ayaklarını kucağıma çektim ve sol ayağını iki elimle tutarak ayak topunu yoğurdum. Tanrım. Önce onunla mutfakta dans etmişim, şimdi de ayaklarına masaj yapıyordum. Sırada ne vardı? Manikür ve pedikür mü? İnledi ve sanki utanmış gibi sesini bastırmak için bir elini ağzına götürdü. Çok şirindi. Başparmaklarımı kemerin derinliklerine bastırdım, bakışlarım çivit mavisi boyalı ayak tırnaklarına odaklandı, ta ki o utandığını unutana kadar. Onun inlemeleri ve sızlanmaları ve

'Aman Tanrım' diye tekrarlaması, beni şimdiye kadar yaptığı en iyi ayak masajını yapmam için cesaretlendirdi.

"Eskiden sokak yarışı yapardım. Lisedeyken." Dikkatimi sol ayağımla uğraşırken ihmal ettiğim sağ ayağıma verdim. "Senin yarışların kadar organize değildi. Sadece boktan arabalar kullanan ve bir yol şeridinde yarışmak için buluşan bir grup pislik. Tavuk oynamak eskiden en sevdiğim oyundu. Karşıdan gelen bir kamyon ya da arabanın önünden çekilmeden önce mümkün olan son saniyeye kadar beklerdim."

"Neden?" Sesi soluk soluğaydı, göz kapakları yarıya inmişti. Aletim seğiriyor, dikkat çekmek için yalvarıyordu ama görmezden geldim.

"Eskiden bunun beni daha canlı hissettirdiğini düşünürdüm," dedim. "Ama aptalın tekiymişim."

"Ölmek mi istiyordun?"

"Hayır. Senin var mı?"

"Hayır, yapmıyorum," dedi ve sesindeki dürüstlüğü duydum. "Sanırım ben de seninle aynı sebeplerden dolayı yapıyorum. Seni polis olmaya iten neydi?"

"Dünyada bir fark yaratmak istediğimi söylesem bana inanır mıydınız? Bir adalet savaşçısı olduğumu söylesem?" Kulağa ne kadar klişe gelse de, sonunda polis olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Bir gözünü kapattı ve başını eğerek düşündü. "Aslında buna inanıyorum. Ama kulağa bir askere alma afişi gibi geliyor. Eminim senin hikâyen bundan çok daha ilginçtir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum. Sen tam olarak Kaptan Amerika değilsin."

"Alınmalıyım." Alınmadım. Bu benim en sevmediğim süper kahramandı.

Güldü. "Kardeşlerim seni liseden tanıyorlardı. Polis olmana şaşırmışlardı."

Lise on yıl önceydi. O zamandan beri çok değiştiğimi düşünmek istiyorum ama bazen hâlâ sınırları zorluyorum. "Beni sorduğun için gururum okşandı."

Omuz silkti. "Anlaşmanızın ne olduğunu merak ettim."

"Seni aydınlattılar mı?" Aydınlatmadıklarından şüpheleniyordum. L i s e d e y k e n arkadaşan çok tanıdık. Tek ortak noktamız babalarından nefret etmemdi. Seamus Vincent eskiden benim bölgemde polis şefiydi. Beni hiç sevmezdi. Bana başına buyruk derdi. En azından dürüst bir polistim ve küfürbaz bir sarhoş değildim, onun iddia edebileceğinden daha fazla.

"Pek sayılmaz. Sen gizemli bir adamsın." Beklentiyle bana baktı, nasıl polis olduğuma dair hikâyemi anlatmamı bekliyordu.

"Lisedeyken çok fazla yönüm yoktu. Zamanımın çoğunu parti yaparak, kızlarla takılarak geçiriyordum.

sadece iynin yanlış tarafı. O zamana kadar, cazibemi kullanarak hemen hemen her şeyden konuşarak kurtulabileceğimi anlamıştım."

"Bahse girerim pek çok insan bu numaraya kanmıştır."

Yaptılar. Ama zeki olanlar bunu anladı ve beni bu konuda uyardı. "Büyükbabam aklımı başıma getirdi. O bir cinayet dedektifiydi. Eski kafalıydı. Trenkot ve ucuz takım elbise giyerdi. Günde bir paket sigara içerdi. Gerçek bir karakterdi." Hatırladıkça gülümsedim. Adam tam bir efsaneydi. Hiçbir saçmalığı kabul etmeyen tavrıyla beni çok zor zamanlardan kurtardı.

"Bir gün on yedi yaşındaydım ve arkadaşlarımla arka bahçede ydik, içiyor, sigara içiyor ve saçma sapan konuşuyorduk. Annemle babam işteydi ve büyükbabam çıkageldi. Herkese gitmelerini söyledi ve gittiler. Sesini yükseltmesine gerek yoktu. Gözlerinde yle bir bakış vardı ki, eğer dediğini yapmazsanız, buradan pazara kadar canınıza okuyacağını bilirdiniz. Bana gezintiye çıkacağımızı söyledi. şehir dışında bir kulübesi vardı. Beni oraya götürdü, iki saatlik yol boyunca tek kelime etmedi. Oraya vardığımızda, Folger's kahve kutularını ve bira şişelerini tahta direklerin üzerine dizdi. Sonra bana Glock'unu verdi ve hedeflere ateş etmemi söyledi. Bunu saatlerce yaptık. Ben atış talimi yaparken o da bana sorular sordu. Geleceğimi farklı görmemi sağlayan tam olarak ne söylediğini bile bilmiyorum ama Bay Ridge'e geri döndüğümüzde John Jay College'daki Ceza Adaleti programına başvurmayı kabul etmiştim. Kabul edildim ve sonunda çok sevdim. Mezun olduktan sonra akademiye gittim."

Hayatımda bir dönüm noktasıydı, belirleyici bir andı ama pek bir hikâye oluşturmadı. "Ve şimdi burada yım, ıslah olmuş bir suçluyum."

"Reformcu, ha?"

"oğunlukla." Sırıttım. "Hiçbir zaman izci olduğumu iddia etmedim." "Tanrıya şükür. Ne kadar sıkıcı."

Güldüm.

"Yani yeteneklerini kötülük için değil de iyilik için mi kullanıyorsun? " İşaret parmağını dudaklarına götürdü, kısılmış gözlerinde suçlama vardı. Ne düşündüğünü biliyordum. Yetiştirilme tarzından dolayı onu suçlayamazdım.

"Ben kirli bir polis değilim." Para beni motive etmiyordu ve asla aşmayacağım katı çizgi lerim vardı. Bu da onlardan biriydi.

"Hiç komisyon almak istemedin mi?" Ayağının tabanını ereksiyonumun üzerine sürttü, yüzü masumiyetin resmiydi.

"Pis oynuyorsun." Ayaklarını kucağımdan ittim ve fiziksel teması hemen kaçırdım.

Güldü ve bacaklarını altına sıkıştırdı. "Daha önce hiç komisyon almak istememiştim." "Neden olmasın?"

"Parayı kabul ettiğiniz anda, kişi size sahip olduğunu düşünür. Benim ruhum satılık değil."

"Peki, sen iyi yönleri olan kötü bir çocuk musun yoksa kötü yönleri olan iyi bir çocuk musun?"

Sıırtım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence sen bir belasın."

"Hislerimiz karşılıklı."

"Ve yine de buradasın. Yine buradasın."

"Senden uzak duramıyorum." Ses tonum hafif ve alaycıydı ama bu ona söylediğim en dürüst şeydi. Bana küçük bir gülümseme verdi, sanki içimi görmüştü ve bunu kastettiğimi biliyordu.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Şu anda bekâr ve müsaitim." Sanki onunmuşum gibi kollarımı uzattım.

"Biriyle yatıyor musun?"

"Kendimi sana saklıyorum."

"İlgilendiğimi nereden çıkardın?"

Çünkü sen sordun. "Kapıyı yüzüme kapatmadın."

Güldü ve kanepeye çöktü, çıplak ayaklarını sehpayaya dayadı, sanki uzun bir sohbe hazırlanıyor gibiydi. "Bana Deacon Ramsey'den bahset."

Ona şöyle bir baktım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Nasıl oldu da koruyucu aileye verildin?"

"Kapıdan girer girmez zor sorular sormak."

"Altı aydır onları biriktiriyorum. Geldiği yerde daha fazlası var."

"Beni düşünüyormuşsun." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. "Sorudan kaçırıyorsun."

Cevaplamaktan hoşlanmadığım bir soruydu.

"Biyolojik annem bir striptiz kulübünde çalışıyordu. Ben beş yaşındayken aşırı dozdan öldü." Hikaye özetle buydu ve gerçekleri hızlıca, fazla duygusallaşmadan anlatmışım. Yine de önemli detayları atlamışım. Bunları sadece bir avuç insan biliyordu. Eğer gizli çalışmıyor olsaydım, ona daha fazlasını anlatabilirdim, ama belki de anlatmazdım. Çok fazla şey anlatmış olurum.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu başını çevirip bana bakarak.

"Onunla ilgili bulanık anılarım var. Sarı saçlarını hatırlıyorum ve çok güzeldi." Telefonda Rusça konuştuğunu ve sonrasında ağladığını hatırladım. Onu kanepede ölü bulduğum sabahı hatırladım. Hayalet gibi tenini. Gözleri hâlâ açıktı ama nefes almıyordu. Onu sarstım. Ona bağırdım. Yüzüne bir bardak su döktüm. Ölümü bir kaza değildi. Benim için bir not bırakmıştı, bir aşk mektubu.

bir özre sarılmıştı. Başka ne yapacağımı bilemediğim için kutudan çıkan kuru mısır gevreğini yemiş ve ölmüş annemle birlikte televizyon seyretmişim-SpongeBob Square Pants. Çocukken uyuyamadığım gecelerde tema şarkısı kafamın içinde dönüp dururdu. En eski anılarım aç olmakla ilgiliydi. Her zaman açtım. Ama bu anılar bana aitti, bu yüzden onları kendime sakladım ve onunla paylaşabileceğim başka bir şey aradım. "Bana hep dansçı olmak istediğini söyledi."

Bana söylemedi. Mektubunda, özgür ve cesurların yurdu Amerika'daki yeni yaşamına dair tüm umutlarını ve hayallerini dökmüştü. Gerçekler hayallerini tam olarak karşılayamamıştı. Çocukken, yeterince mücadele etmediği, beni kendini kurtaracak kadar sevmediği için kızardım. Ama yaşım ilerledikçe, bazı insanların bu dünya için fazla kırılğan olduğunu fark ettim.

Keira yumuşak bir sesle, "Bu çok üzücü," dedi.

Çok üzücüydü. Ama geçmişi düşünerek ya da her şeyin farklı olmasını dileyerek çok fazla zaman geçirmedim. O hayaletleri çoktan unutmuş ve geçmişle barışmışım.

"O öldükten sonra koruyucu aileye mi verildiniz?"

"Evet. Birkaç yıl boyunca farklı koruyucu ailelerin yanına yerleştirildim." "Korkunç muydular? Koruyucu aileleriniz?"

Omuz silktim. O yıllara dair anılarım belirsizdi. Korkunç olup olmadıklarını hatırlayamıyordum. Beni hiç umursamadıklarını, sadece para için bu işe girdiklerini hissetmişim. "O ailelerle aramda hiçbir zaman bir bağ oluşmadı, bu da işimi kolaylaştırdı. Ramsey'ler beni yanlarına aldıklarında, sonunun diğer aileler gibi olacağını düşündüm. Her zaman bavullarımı toplamamı söylemelerini bekliyordum."

Kahretsin. Bu da nereden çıkmıştı? "Ama yapmadılar," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Her şey yolunda gitti. Şansım yaver gitti. Harika bir ailem oldu."

"Ailen nasıl insanlar?"

En son ne zaman birinin bana bu kadar çok kişisel soru sorduğunu hatırlayamıyordum, sanki gerçekten bu gece için saklıyormuş gibi soruyordu. Ya da en son ne zaman bu kadar dürüstçe cevap verdiğimi. "Annem sonsuz bir iyimserdir ve her zaman insanların iyi yanlarını görmeye çalışır. Babam ise daha çok alaycı ve gerçekçi. Yani birbirlerini dengeliyorlar."

"Ortaklıkları eşit mi?" diye sordu, sesi sanki böyle bir ilişkinin var olabileceğinden şüphe ediyormuş gibi şüpheliydi.

"Onlar çok eşitler. Birbirlerinin güçlü yönlerine göre oynuyorlar ve birbirlerine karşı saygılılar."

Bunu bir an düşündü ve sonra başka bir soruyla geri döndü. "Peki ya sen? Hiç kararlı bir ilişkiniz oldu mu?"

"Altı yıl ve hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor. Ben ve ortağım Max Cooper kendimizi Gotham City'de suçla mücadeleye adadık. Coops şu anda Batcave'deki evinde."

Güldü. "Batman misin Robin mi?"

Homurdandım. "Sormana bile gücendim. Batmobilimi gördün."

"Escalade'in Batmobil kadar havalı değil."

"Zırhlı ve silahlandırılmış. Ve direksiyonunda ben varım. Daha ne kadar havalı olabilir ki?" Alay ettim.

"Devasa egonun ön kapıma sığmasına şaşırdım." "Devasa olan sadece benim ego m değil."

Gözleri kasıklarına kaydı, yanakları pespembe kızardı. Çok sevimliydi. Rahatsız edici derecede dar olan kot pantolonumu düzelttim, özellikle de o bana öyle bakarken, alt dudağını yalarken. Tanrım, kadın. Dudaklarını böyle yalama. Şimdi o dilin sikimi bir lolipop gibi yaladığını hayal ediyordum. Çok sert, ateşli ve evet koca götlü bir lolipop.

"Soru sorma sırası bende," dedim.

Başını salladı ve zor bir soruya hazırlanmak için nefesini bıraktı. "Tamam."

O bana endişeli bakışlar atarken ben de kaşlarım çatılmış bir halde çok düşünüyormuş gibi yaptım. "Hazır mısınız?"

Başını salladı.

"Dürüst bir cevaba ihtiyacım var."

"Şu lanet soruyu sor artık," diye homurdandı. "En sevdiğin dondurma çeşidi nedir?"

Sorumu anlaması birkaç saniyesini aldı. Güldü ve cevaplaması zor bir soru sormadığım için rahatlamış bir şekilde koluna vurdu. "Ben & Jerry's Cherry Garcia. Sen mi?"

"Chunky Monkey."

Yüzünü buruşturdu. "Ew, muz."

Elimi kaldırdım. "Yargılamaya gerek yok. En sevdiğin renk?" "Gece mavisi. Ya da belki derin mavi deniyordur. Denizin rengi gibi.

Şafaktan hemen önceki o garip, yalnız zamanda gökyüzü" dedi ve çok yalnız olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen öyle olduğunu düşündüm. Yalnızlık, tek başına olmaktan farklıydı. "Seninki ne?"

"Orman yeşili, çam ağacı gibi. Nedime elbisen ne renk?" Bunu neden sorduğumu bilmiyordum.

"Allık pembe. Sırtı açık, ince köpüklü katmanlardan oluşan muhteşem bir karışım."

"Allık pembe yeni favori rengim olabilir." "Bunu göremeyecek olman çok kötü, Kosta."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Olabilir. Yükselmeyi düşünüyor musun?" Gülümsedim. "Belki."

"Pizza mı, taco mu?" diye sordu. "Pizza."

"Tacolar hayattır."

"Vinnie's Pizzeria'yı denemeden yaşamış sayılmazsınız." Omuz silkti, ikna olmamıştı. "İlk öpücük?"

"Sasha. O aynı zamanda senden önceki son öpücüğümdü." Gözleri irileşti ve bu bilgiyi verdiği için kendini tekmelemek ister gibi baktı. Ben onun hayatında öptüğü ikinci kişiydim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Alıcısı olmadığından değil, bu kesinlikle kesindi. Dudakları o kadar öpülesiydi ki adeta öpülmek için yalvarıyordu. Yutulmak için. Benim tarafımdan. Ben yapmadım.

O dudakları benden başkasının öpmesini istemezdim. "Neden?"

Omuz silkti. "Belki de seçiciyimdir. Ya da zor. Ya da karmaşık. Ya da berbat. Belki de tüm bu nedenlerden dolayı. Ya da belki hiçbiri için."

"Bunun çoktan seçmeli bir soru olduğunu fark etmemiştim. D'yi seçiyorum. Yukarıdakilerin hiçbiri. Bir öpücüğü her zaman fazla mı düşünürsün?"

"Artık öpüşmekten bahsetmiyorum." Elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Ben hayatıma devam ettim."

"Sekse mi?"

"Olabilir. Ya da genel olarak ilişkiler." "Onlardan yana mısın yoksa onlara karşı mısın?"

"Eminim bazı insanlar için iyidir ama benim için değil."

"Seçici, zor, karmaşık ve berbat biri olduğun için mi?"

"Çünkü bir tuzağa yakalanmak istemiyorum. Hiç kimsenin bana sahip olduğunu ve beni kontrol edebileceğini düşünmesini istemiyorum." Sanki ona karşı çıkmam için bana meydan okurcasına çenesini uzattı.

"Ve sizce bir ilişkide olan şey bu mu?" "Tüm ilişkilerde değil. Sadece kötü olanlar."

"Ve sen iyi bir tane bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu bir psikiyatrist seansı gibi hissettirmeye başladı."

Haklıydı. Bileğimdeki var olmayan saati kontrol ettim. "Saatimiz doldu. Bugün zamanımızın değerli olduğunu hissettiniz mi Bayan Shaughnessy?"

Güldü ve omzumu dürttü. "Çok komiksin Batman." "Gotham City'de suçla savaşmaya geri dönme zamanı." Ayağa kalktım ve Ellerini ellerime aldım ve onu kanepeden çekerek önümde durmasını sağladım. Yüzünü görebilmek için iki elimle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Yüksek elmacık kemiklerinin keskinliği, kendiminmiş gibi damgalamak istediğim güzel arı dudaklarıyla yumuşatılmıştı.

"Bana bir veda öpücüğü vermeye ne dersin? Sonra herkese birlikte olacağımızı söyleriz."

Ağzıma baktı, sonra gözleri benimkilere kaydı. "Aklınıza bir şey gelmesin, Dedektif. Bir ilişki aramıyorum."

"Ben de değilim, yani güvendesiniz." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile güvende olmadığımı biliyordum.

Gülümsedi. "Tamam, beni öpebilirsin."

"Hayır." Yüzü düştü. "Sen beni öp."

Bunu beklemediği için yutkundum. Bir sonraki hamleyi yapmasını bekledim. Sanki bir Meksika çatışmasında gibiydik. Kız bir Formula 1 yarış pilotu gibi korkusuzca ve pervasızca araba kullanabiliyordu ama sanki hayatı bu öpücüğe bağılıymış gibi alt dudaklarını çiğniyordu.

"Fazla düşünme," dedim sessizce. "Sadece yap. Ya da yapma."

Bunu yapmak istediğini biliyordum. Çekingen bir adım atarak yaklaştı ve kollarını boynuma doladı. Sonra sanki muazzam bir şey yapmaya, bir öpücükten çok daha fazlasını yapmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Göz temasını kesmeden yumuşak dudaklarını benimkilere bastırdı ve birkaç uzun an boyunca öyle kaldık, dudaklarımız birbirine değdi, kolları boynuma dolandı, gözlerimiz açıktı. Ellerimi beline götürdüm ve daha fazlası için bastırmadan orada dinlendirdim. Acaba bunun bir öpücükten daha samimi hissettirdiğini biliyor muydu? Dudaklarıma karşı gülümsediğini hissettim ve sonra yüzüme bakmak için geri çekildi.

Kalçasını sıktım ve onu serbest bıraktım. "İyi geceler,

Gracie." "İyi geceler, Kosta."

Kapıdan çıktım, mavi taşaklarım yerindeydi. Merdivenleri koşarak inerken sessizce kıkırdadım. Şaka bana yapılmıştı.

İki gece sonra birlikte uyuduk. Botlarım dışında tamamen giyiniktim. Geç gelmiştim, tam o yatmaya hazırlanırken ve ikram edilen dondurulmuş üzümler yoktu. Sadece bembeyaz çarşafli bir yatak ve yaklaşık yirmi üç tane kuş tüyü yastık vardı; on sekiz tanesini ikimize ve Kindle'ına yer açmak için yere attım.

Onun yanındaki yatağa uzandım, başımı yumuşatıcı gibi kokan ama onun gibi kokmayan iki yastığın üzerine koydum.

"Oku bana," dedim gözleri Kindle'ındaki kelimeleri tararken. "Bu bir

MC romantizmi," dedi sanki bu beni caydırmak içinmiş gibi. "Bu bir karanlık ve lezzetli."

"Hadi dinleyelim. Sulu kısımlara geçelim." Gözlerimi kapattım. Üç yastığın üstündeki yüksek pozisyonundan bana kitap okuyordu. Tek umursadığım telefon rehberini okuyor olmasıydı.

Kelimeleri gerçekten dinlemedim, sadece sesini duydum, yumuşak, tatlı ve alçak. Sesi bana Dmitri ve Leon'u ve bir gece önce bir lokantanın otoparkında iki çeteciye sattığım meth'i unutturdu. Ilık bir esinti açık pencerelerden içeri süzülerek

Kayısı ve tatlı badem kokusuyla kendimi huzurlu hissettim. Keira Shaughnessy ile hissetmeyi hiç beklemediğim bir şey.

Yanımdaki yatakta kaydığını hissettim ve gözlerimi açtığımda onu yan yatmış, yüzümü incelerken buldum.

"Neye bakıyorsun?" "Sana."

"Beni öpmek istediğini mi düşünüyorsun?"

Soruya cevap vermek yerine Kindle'ını komodinin üzerine koydu ve lambayı kapattı. Yere bir yastık daha attım, o da iki yastık daha attı. Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim, sırtı göğsüme yaslandı, vücudu benimkinin kıvrımlarına oturdu.

"Birlikte olduğun tüm kızlarla böyle şeyler mi yapıyorsun?" diye sordu.

Asla. Sadece sen. "Kilitlerini açmayı ve gecenin bir yarısı seninle yatağa girmeyi düşündüm ama bu daha kolaydı."

Kıçını aletime bastırdı ve kolay kavramı açık pencereden uçup gitti.

Kıçını bana sürttüğünde inledim. Kasten. Elimi atletinin altından geçirdim ve avucumu sıkı karnına bastırdım. Keskin nefes alışını duydum. Teni yumuşak, ipeksi ve sıcaktı; elimi daha yukarı kaldırıp göğsünü avuçlayabilir ve meme ucunu sıkabilirdim. Ya da daha aşağıya, klitorisini parmaklayabilir ve parmaklarımla onu becerebilirdim. Ama elimi olduğu yerde tuttum.

"Biraz uyu."

Bana sarıldı ve yumuşak, uykulu bir iç çekti. "İyi geceler Deacon."

Deacon, Kosta değil. Bu ayrımı takdir ettim. "İyi geceler Keira."

Ben uyumadım. Şafaktan hemen önceki o garip, yalnız saate kadar uyanık kaldım, o mışıl mışıl uyurken onunla samimi anlar çaldım. Ve o gece bir yerlerde, onu asla bırakmak istemediğime karar verdim. Her ne yapıyorsak, berbat, tehlikeli ve son derece bağımlılık yapıcıydı ve daha fazlası için geri dönmeye devam edeceğimi hiç şüphesiz biliyordum.

OceanofPDF.com

KEIRA

"İ Beni kapı dışarı ettiğine inanamıyorum," dedi Killian yüzüncü kez, bir elinde takım elbise taşıyıcısı, omzuna asılı spor çantası ve koluyla kapıda dururken.

Eden'in etrafına sarılmış.

Eden ona bir öpücük daha vererek, "İnan bebeğim," dedi. "Yarın görüşürüz. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Seni yatağımızdan asla atmam."

"Kendine gel," diye seslendi Ava mutfaktan, dolapları karıştırıp Eden ve Killian'ın çatı katında asla bulamayacağı abur cuburları arıyordu. İki aydır burada yaşıyordum ve Killian bana dengeli ve besleyici bir kahvaltı yapmanın önemi hakkında nutuk çekmesin diye Pop-Tarts zulamı odamda saklamak zorunda kalmıştım. "Hayatınızın geri kalanında birlikte olmak için zamanınız var. Bir gece sizi öldürmez."

Eden onu kapıdan kovup arkasından kapatırken Killian, "Olabilir," diye homurdandı.

"Kilitle," diye seslendi kapının diğer tarafından. Eden gözlerini devirdi ama onu yatıştırmak için kilitleri yerine taktı.

"Tam bir baş belası," dedi Ava.

"Evet," dedi Eden, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Bu gece Killian ve Eden'ın ilk buluşmalarında gittikleri küçük Fransız restoranında düğün partisi ve ailesiyle birlikte yedikleri prova yemeği boyunca yüzü parlıyordu.

"Patlamış mısıra ihtiyacımız var mı?" Ava mutfaktan seslendi, elinde bir paket mikrodalga patlamış mısır tutuyordu, sonra biz fırsat bulamadan kendi sorusunu cevapladı. "Film izlemek üzereyiz, ne biçim soru bu?"

"İnsanın üç çeşit yemek ve iki tatlı yedikten sonra soracağı türden bir soru," dedi Eden, yanındaki koltuğa uzanarak.

"Connor ve Killian'la birlikte olmanın güzelliği de bu. Onların tatlılarını yiyebiliyoruz." Kardeşlerimin ikisi de sağlık delisiydi. Yağsız protein, tahıl, bol sebze ve rafine şeker yemezlerdi. Killian, henüz ergenlik çağındayken MMA dövüşçüsü olmak için antrenman yapmaya başladığından beri yıllardır bu şekildeydi. Connor için sağlıklı beslenme, temiz ve ayık olduktan sonra bir yaşam biçimi haline gelmişti. Ava, Eden ve ben henüz sağlıklı beslenme yaşam tarzını benimseyememiştik.

Çekirdekler mikrodalgada patlarken Eden yüksek sesle iç çekti ve kaburgalarımı dirsek attı. "Yarın beni elbisemin içine sokmak zorunda kalacaksın."

"Vücudunu hindistancevizi yağıyla yağla, hemen içeri kayacaktır," dedim. Ava güldü. Eden bana bir bakış attı. "Senin kirli bir zihnin var."

"Arabalar hakkında düşünüyordum."

"Tabii, öyleydin," dedi Ava, patlamış mısır kasesini önümüzdeki sehpanın üzerine koyarken.

Aslında, tavandan tabana pencerelerden Manhattan'ın silüetine bakıyor ve Deacon'ı düşünüyordum. Can sıkıcı bir şekilde, bütün gün Deacon'dan başka bir şey düşünememiştim. Bunu bilerek yapmıştı. Onu düşünmemi ve neden bana karşı bir hamle yapmadığını merak etmemi istiyordu. Belki de bu onun kurnazca bir taktiği idi. Eğer öyleyse, işe yaradı. Bu sabah uyandığımda yatağın onun tarafı boş ve soğuktu ve anlayamadığım nedenlerden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım.

Yatağın onun tarafı mı? Aman Tanrım. Kendi kendime zihinsel bir facepalm yaptım.

Eden kumandayı televizyona doğrulttu ve izlemeye karar verdiğimiz filmi (Nedimeler) oynatmaya başladı. Ne izlediğimiz gerçekten önemli değildi. Daha önceki deneyimlerimden film boyunca konuşacağımızı ve filmin çoğunu kaçıracağımızı biliyordum.

"Dün gece rüyamda koridorda yürürken elbiseme takılıp yüzüstü düştüğümü gördüm," dedi Eden ağzına bir avuç patlamış mısır tıkıştırırken.

"Bunu en son yaptığında, bak ne oldu" Ava hiç yoktan bir paket Twizzlers çıkardı ve burnumun dibinde salladı. Kendime birkaç çilekli twizzlers aldım ve paketi Eden'a uzattım. "Parlak zırhlı şövalyen kurtarmaya geldi."

"Tanıştığımızda tam olarak Beyaz Atlı Prens sayılmazdı," dedi Eden.

"Pisliğin tekiydi. Ama akıllandı. Sonunda. Ne mankafa ama." Ava kaşlarını çatı ve başını salladı. O ve Eden bu anıya güldüler.

"Bana hikâyeyi anlat," diye ısrar ettim, çilekli meyan kökümü çiğnerken. "En başından itibaren."

Eden'in yüzü aydınlandı ve Killian'la nasıl tanışıp aşık olduklarını anlatmaya başladı. Parça parça duymuştum ama hiç

Her şeyi.

"Dangalak erkek arkadaşım beni sözde en iyi arkadaşım ile aldattıktan ve onu hamile bıraktıktan altı ay sonra Brooklyn'e taşındım. Arkadaşım Hailey bana Trinity Bar'da bir barmenlik işi olduğunu söyledi. Killian ön tarafta durmuş cep telefonuyla konuşuyordu, suratında daimi bir asıklık vardı. Ben de caddenin karşısındaydım, aval aval bakıyordum çünkü merhaba, Killian çok seksi." Güldü. "Her neyse, cesur olmaya ve ona iş teklif etmek için caddenin karşısına geçmeye karar verdim. Ama bir çukura takıldım ve bileğimi burktum. Killian, Killian olduğu için beni kucağına aldı ve bara taşıdı. Sonra da hemşirecilik oynadı."

Bunu tamamen hayal edebiliyordum ve Killian'dan daha azını beklemiyordum. "İş aldım ama o tam bir pislik olmak için elinden geleni yaptı. Hatta

Bu yüzden onun sert dış görünüşünün ötesini gördüm. Bazen savunmasız tarafını görmeme izin veriyordu ve ben o anlar için yaşıyordum. Sonunda, geçmiş hakkında daha çok şey öğrendim. Babasının onu nasıl taciz ettiğini. Connor rehabilitasyondan yeni çıkmıştı ve Miami'ye gitmişti ama Killian ve Ava beş ay boyunca nerede olduğunu bilmiyorlardı. Herkes için zor bir dönemdi. Connor geri döndüğünde, bir süreliğine her şey yolundaydı. Ta ki o dört haydutun eve geldiği geceye kadar. Killian işteydi, o yüzden sadece Connor ve ben vardık."

Ava o anı hatırlayınca ürperdi.

"Bu hikayeyi biliyorsun, değil mi?" Eden bana sordu.

"Evet. O kısmı biliyorum." O adamların Connor'ın göğsüne SNITCH kelimesini kazıdıklarını biliyordum. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüklerini ve öldüreceklerini biliyordum. Eden'in el ve ayak bileklerinden bağlandığını, tekmelendiğini, yumruklandığını ve kafasına silah dayandığını da biliyordum. Beyin sarsıntısı geçirmişti ve Connor'ın kırılan çenesi titanyum plakalar ve vidalarla onarılmak zorunda kalmıştı. Killian ve babaları Seamus onu kurtarmaya gelmişti. Sonra NYPD ortaya çıktı. Killian bir adamı vurup öldürmüştü. Seamus kafasından vurulmadan önce iki kişiyi öldürmüştü. Ve Deacon dördüncü adamı öldürerek Killian'ın hayatını kurtarmıştı. Cliff Notes versiyonu buydu.

Babam Connor'a tuzak kurmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

Eden, "Deacon olmasaydı, Killian burada olmazdı," dedi.

Ava bana yan gözle baktı. "Lütfen bana onun görüldüğü kadar mükemmel olmadığını söyle. Bazı kusurları olmalı, değil mi? Yani, o kadar seksi, süper kahraman ve seks tanrısı olamaz ve-"

"Onun bir seks tanrısı olduğunu nereden biliyorsun?" Ben araya girdim. Seksi olduğuna ve muhtemelen bir süper kahraman olduğuna itiraz edemezdim ama bir seks tanrısı mı? Bunu nereden bilebilirdi ki? Ve neden onu kusurlarını tespit edebilecek kadar iyi tanıdığını düşünün ki?

Ava omuz silkti. "Liseye onunla birlikte gittim. Killian ve Deacon son sınıftayken ben sadece birinci sınıftaydım. Ama diyelim ki kadınların ilgisini hiç eksik etmedi."

Eminim değildi. İçimdeki kıskançlığı görmezden geldim. Neden umursayayım ki? İkimiz de bir ilişki aramadığımız konusunda anlaşmıştık. Neden yatağında uyumasına izin vermişim?

"O geceden sonra ne oldu?" Eden'a, Deacon'a karşı karışık duygularımı düşünmek yerine Killian ve onun hikâyesine dönmek istediğimi söyledim.

"Killian beni hak etmediğini düşünerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Beni bu işe bulaştırdığı için kendini suçlu hissetti ama ben onu yola getirdim. Hiçbir erkeğim ben karşı koymadan öylece çekip gitmez."

Buna hepimiz güldük. Ben bile Killian'ın Eden ile eşleştiğini biliyordum.

Hikayesini anlatmayı bitirdiğinde Ava'dan da aynısını yapmasını istedim. Onun hikayesi daha uzun ve üzücüydü ve Connor bana bazı kısımlarını anlatmıştı ama tamamını ve Ava'nın bakış açısını hiç duymamıştım. Bir kez daha babam önemli bir rol oynamıştı ama Ava olaya farklı bir bakış açısı getirmişti.

"Brooklyn'e geldiğinizde hayatımız çok değişti. İlk başta öyle görünmüyordu. Connor çok korkmuştu çünkü Miami'de olan her şeyi büyük bir sır olarak saklamıştı."

Dövme dükkânı Forever Ink'e gittiğimde yüzündeki ifadeyi hatırladım. Beni gördüğüne pek sevinmediğini söylemek hafif kalırdı. Davetsiz bir şekilde hayatına girmiş ve Ava'ya Connor'ın kız kardeşi olduğumu ilan etmişim. Ne mankafa ama.

"Connor gerçeği söylemek ve itiraf etmek zorunda kaldı. Killian'ı gerçeklerden korumaya çalıştığını sanıyordu." Ava bana yan gözle baktı. Hangi gerçeği açıklamak istemediğini biliyordum. Annemizin oğulları umurunda değildi ve onları hayatında geri istemiyordu. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Geçmedi. Ama annemi düşünmek istemiyordum. En büyük oğlunun yarın evleneceğini biliyordu. Eden onu düğüne davet ettiğinde ben de oradaydım. Eden ona bunun kendisi ve Killian için çok şey ifade edeceğini, annesini henüz on iki yaşındayken kanserden kaybettiğini söylemişti. Eden anneme karşı nazik olmak için elinden geleni yapmış, onun içindeki iyiliği görmeye çalışmıştı ama o bile başarısız olmuştu.

"Connor hikâyesine kimsenin inanmayacağından korkuyordu," diye devam etti Ava benim için. "Bir keş ve yalancı olarak anılacağını düşünüyordu. Ama Killian onu şaşırttı. Tamamen destekleyiciydi. Araları açıldıktan sonra, sonunda yine aynı takımdaydılar ve bu Connor için dünyalara bedeldi. Bir süre Connor'ın sağdıç olacağını bile düşünmemiştik."

Eden gülümsedi. "Killian'ın yola geleceğini biliyordum. Eninde sonunda."

Ava şüpheli bir kaşını kaldırdı ama çenesini kapalı tuttu. İkimiz de Eden'in üçlümüzün en iyimseri olduğunu biliyorduk. Hayat ona ne getirirse getirsin, bardağın hep yarısı dolu olurdu.

Eden, "Yani evet, ikimiz de adamlarımızı bulduk ve sonsuza dek mutlu yaşamlarımız üzerinde çalışıyoruz," dedi.

"Neden hikâyelerimiz kulağa bu kadar trajik geliyor?" Ava sordu.

"Her peri masalında trajedi, ihanet ve kötü adamlar vardır," dedim, iyi bildiğim bir konu.

"Peri masalları karanlıktır," dedi Ava. "Neden herkes onların çok tatlı olduğunu düşünüyor? Kim gerçekten bir peri masalı hayatı yaşamak ister ki? Biri beni o ürkütücü yedi cücelerle birlikte bir kulübede yaşamaya zorlasaydı, çıldırırdım."

"Bir canavarla birlikte bir şatoda kilitli kalmaya ne dersin?" Eden sordu.

"Sen söyle," dedi Ava. "Yarın onunla evleniyorsun." Eden,

Ava'ya bir yastık fırlattı ve hepimiz güldük.

Her gelinin güzel olduğunu söylerler ama Eden'dan daha güzel bir gelin hayal edemezdik. Parlıyordu. Tüm gün mükemmel bir görüntü sergilemişti. Eden ve Killian'ın özel günü için daha azını beklemiyordum. Güneş, birbirlerini böylesine seven insanların üzerinde parlıyordu. Tören çok güzeldi, kısa ve tatlıydı, tüm aile ve arkadaşlarının bulunduğu küçük bir kilisede yeminler edilmiş ve yüzükler takılmıştı. Eden babasının kolunda koridorda yürürken, fildişi ipektan sade ve zarif straplez elbisesiyle göz kamaştırıcı bir görünüme büründüğünde, Killian ona sanki gökyüzüne ay ve yıldızlar yerleştirmiş gibi bakmıştı. Yüzü hayranlığını, sevgisini ve sevincini yansıtıyordu ve birkaç saniyeliğine gözyaşlarına karşı savaşıyor gibi görünüyordu. Kendimi mahrem olması gereken bir ana izinsiz giren bir röntgenci gibi hissettim. Sonra Connor Killian'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi de güldü, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı.

Killian'ın ceketini ve kravatı çoktan gitmiş, gömleğinin beyaz kolları kıvrılmış, mürekkepli kolları Eden'a sarılmış, yüzü ilk dansları olan Sleeping At Last'ın 'I'm Gonna Be (500 Miles)' cover'ı için Eden'ın boynuna bastırılmıştı. Şarkı güzel ve unutulmazdı ve sözleri onlar için mükemmeldi. Herhangi bir erkek beni Killian'ın Eden'ı sevdiği gibi sevebilir miydi? Connor'ın Ava'yı sevdiği gibi? Bunu ister miydim? Hayır.

Yenilenmiş deponun yükselen ahşap kirişli tavanından sarkan kristal avizelerin altında yavaşça dans etmelerini özel bir avluya açılan kapıdaki yerimden izledim. O gece

Işık yumuşak ve altın sarısıydı, kenarları bulanıklaştırıyordu ve ben şampanya içip hayattan zevk alıyordum.

"Selam güzelim."

Eden'in kardeşi Sawyer'a bakmak için döndüm. Gülümsedim. "Hey sen."

Denizciydi, uzun boylu ve gururluydu; saçlarının sarının daha koyu bir tonu olması dışında Eden'in erkek versiyonuna benziyordu. Gözlerindeki tekinsiz bakışı, şimdi bana bahsettiği rahat bir sırtışın ardına saklamıştı. "Dans et benimle."

"Hiç sormayacaksın sandım," diye takıldım.

Dans ettik, içtik ve öyle espriler yaptık ki gülmekten iki büklüm oldum. Şampanya kadehim bir masaya bırakılmıştı ve o beni dans pistinde döndürüyor ve daldırıyordu. Son derece iyi dansçılar mıydık yoksa öyle olduğumuzu düşünecek kadar sarhoş muydum bilmiyordum. Soruyu dile getirmiş olmalıyım çünkü ben i tekrar kollarına aldı ve cevap verdi.

"Biz son derece iyi dansçılarız." Göz kırptı, ben de güldüm, omzunun üzerinden Ava'ya baktım, o da gözüme takıldı ve başparmağıyla beni onayladı.

"Çok seksi," diye mırıldandı. Ya da belki çığlık attı. Elini ağzına kapattı ve Connor kaşlarını çatarak bakışlarını bize çevirdi. Sonra gözlerini devirdi ve onu kollarına çekti, kulağına kızarmasına ve odadaki diğer insanları unutmamasına neden olan bir şey fısıldadı. İki saniye sonra ortadan kayboldular.

Sawyer ateşliydi ama nabzımı hızlandırmıyordu. Dokunuşu tenimi ateşe vermiyordu. Kokusu yüzümü boynuna gömüp onu içime çekmek istememe neden olmuyordu. Yani, her açıdan güvendedik, izinli bir deniz piyadesi olduğundan ve daha çok tek gecelik bir adam olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunu biliyordum çünkü o konuşmayı daha önce yapmıştık ve bana kız kardeşinin bana bulaşırsa onu öldüreceğini söylemişti.

Akşamın bir noktasında ayakkabılarımı kaybettim ve Sawyer'la birlikte masaların altında sürünerek onları aradık. Sonunda onları avludaki ficus saksısının içinde buldu. Ava bayanlar tuvaletinde debriyaj çantamı bulmuştu ve Eden'in babası da al pembe şakayık buketimi koruyordu. Aynaya hızlıca baktığımda berbat bir halde olduğumu, göz kalemimin bulaştığını ve saçlarımın darmadağınık olduğunu gördüm ama umursamayacak kadar mutluydum.

"Sarhoş Keira'yı seviyorum," dedi Ava, inanılmaz komik olması gereken bir şeye kıkırdarken. "Mutlu görünüyorsun."

"Mutlu olmayacak ne var?"

"Aynen öyle," dedi. "En iyi hayatını yaşıyorsun."

"Öyleyim, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi o kadar inançlı bir şekilde ki neredeyse ona inanacaktım.

Serinlemek ve nefes almak için avluya çıkmıştık. Peri ışıkları yıldızlar gibi parıltıyor ve portakal çiçekleri havayı kokluyordu. Killian portakal çiçeği ağaçlarını bulmak için tüm Florida'yı dolaşmıştı. Kokusu ona Cennet'i hatırlatıyordu. Düğün için onları getirtmişti ve şimdi avlunun tuğla duvarlarını çevreliyorlardı. Geline için bir sürpriz daha. Onları özenle seçmiş, tam olarak doğru olduklarından ve New York'a vardıklarında çiçeklerin kokularının zirvesinde olacağından emin olmak için her birini koklamıştı. Connor ve ben onunla birlikte fidanlığa gitmiştik ve Killian'ın bu işe ne kadar özen ve dikkat gösterdiğine hayret etmiştim. Connor şaşırmamıştı. Killian'ın ne kadar titiz olabileceğini biliyordu. Eden'a onu sevdiğini ve en ufak ayrıntıya bile dikkat ettiğini göstermek için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu.

Biz özetlendi ve Gün, konuşmak hakkında ve Önemli noktalar, ve komik anlar ve dokunaklı olanlar. Connor'ın s a ğ d ı ç konuşması epikti, yer yer komikti ama aynı zamanda sadece Connor'ın yap a b i l e c e ğ i şekilde şiirseldi. Killian nadir görülen bir sevgi gösterisiyle kardeşini kucakladı ve sırtına birkaç kez vurdu. "İyi iş çıkardın," dedi Killian.

dedi, onu serbest bırakarak. "Seninle çok gurur duyuyorum." "Bu karşılıklı," dedi Connor.

Karşılıklı gülümsediler ve sevgilerini ve karşılıklı saygılarını görebiliyordum, bu noktaya gelmek için yaşadıkları her şey onları daha da yakınlaştırıyordu.

Onları ilk kez birlikte gördüğüm günü hatırladım, onları beklediğim kafeye yan yana girmişlerdi. Bunun sadece yedi ay önce olduğuna inanmak zordu. Bu süre içinde çok şey olmuştu. Ama o gün, Killian'la ilk tanıştığım gün, gergin olduğunu ve bunun onun için nadir bir durum olduğunu söyleyebilirdim. Tek h a t ı r l a d ı ğ ı m , bu adamlara kardeşim demekten gurur duyacağımdı. Beni kabul etmeleri, hayatlarında bana bir yer b u l m a l a r ı için dua ettim. Eğer beni reddetseler ya da hayatlarından çıkarsalardı, yıkılırdım.

Killian sanki düşüncelerimi okumuş gibi beni kucakladı.

"Düğünler senin içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor," diye şaka yaptım.

"Bu hayatta bir kez olacak bir şey. Buna fazla alışmayın."

Güldüm ve beni bırakmadan önce biraz sıktı. Düğün kutlaması sona eriyordu, DJ gecenin son şarkısını çalıyordu ama karı koca olarak birlikte yaşamları daha yeni başlıyordu.

"Gidip herkese veda etmeliyiz," dedi Eden. Müzik durmuştu ve konuklar eşyalarını toplamak için içeride dolaşıyorlardı. Killian inledi ve Eden onun kaburgalarına dirsek atarak kaşlarını çatmasına ve gülmesine neden oldu.

"Görünüşe göre balayı sona erdi," diye şaka yaptı Ava, Connor'ın ağzının önünde bir çatal dolusu kek tutarak. Connor dudaklarını birbirine bastırdı ve inatla reddederek başını salladı. İçini çekti ve pastayı kendisi yedi.

"Balayı daha yeni başladı," dedi Eden, isteksiz bir Killian'ı aralarına karışması ve vedalaşmaları için içeri sürüklerken omzunun üzerinden bize göz kırparak.

Ava ve ben masadaki eşyalarımızı topladık, vedalaştık ve Eden ile Killian'dan bizi Yunanistan'dan FaceTime'la arayacaklarına dair söz aldık. "Bu bizim balayımız," diye alay etti Killian. "Sizi FaceTime'lamaktan daha önemli işlerimiz var."

"Öyle mi? Ne gibi?" Ava omzuna hafifçe vurarak, "Ne gibi?" dedi.

Connor, "Onlara hazırladığınız seyahat programındaki tüm yerleri gezin," dedi.

Killian homurdandı. "Seyahat planına bakmayacağız bile."

Ava ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hey. Bunun için çok zaman ve çaba harcadım."

"Bebğim," dedi Connor, bir kolunu onun omzuna dolayarak. "Kaliforniya yolculuğumuza çıktığımızda, bir seyahat programı kullanmayacağız. Sen, ben ve Mustang Sally açık yolda olacağız."

"Tüm lokantaları, arabaya servis yapan yerleri ve pire torbası motelleri gezmek." "Rüyayı yaşamak," dedi Connor.

"Belki biraz araştırma yapabilirim. Bir hesap tablosu hazırlayabilirim." Ava'nın gözleri bu olasılık karşısında parladı.

"Hesap tablosu yok. Yol bizi nereye götürürse oraya gidiyoruz."

"Bizde bu her yer olabilir. Batı Yakası'na bile gidemeyebiliriz, Roket Adam."

"Ava Blue, neden benden şüphe etmeye devam ediyorsun?" Tatlı tatlı gülümsedi. "Şüphe etmiyorum. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

O kadar aşıklardı ki, başka biri olsaydı bunu mide bulandırıcı bulurdum. Ama kardeşlerim için istisnalar yapardım. Ava ve Connor'ın peşinden gittim ve Connor'ın birkaç ay önce Ava'dan habersiz Tate'ten aldığı 69 model Mustang Shelby'nin önünde durdum. Yirmi beşinci yaş gününde Connor onu bir çöpçü avına göndermişti. İpuçları onu anahtarlara, sonra da dışarıda, büyük mavi bir fiyonkla sarılmış üstü açık Mustang'e götürmüştü.

Connor arabanın üstünü indirdi ve arka koltuğa tırmanmadan önce omuzlarıma örttüğüm smokin ceketini bana uzattı. Cebimde bir paket tarçınlı sakız buldum ve Connor'a vermeden önce kendime birkaç parça yardım ettim.

Brooklyn'den geçerken klasik rock çalıyor, üçümüz 'Don't Stop Me Now' şarkısına eşlik ediyorduk, sarhoş ve mutluydum.

Bu özgürlüktü. Neşeydi. Bunu şişeleyip kötü bir gün için saklamak istedim. Deacon'ın bu gece ne yaptığını merak ettim. Sonra kendime umurumda olmadığını söyledim. Ama bu doğru değildi.

OceanofPDF.com

DEACON

I dairesine adım atarken açık cam kapıdan onu izledi. Topuklu ayakkabıları parmak uçlarından sarkıyor, diğer eliyle küçük bir çanta ve bir buket tutuyordu. saçının dalları Saçının yarısını yukarıda tutan tokadan kurtulmuş, geri kalanı omuzlarının etrafında gevşek bukleler halinde aşağı sarkıyordu. Göz makyajı dağılmıştı ve yanakları ateşi çıkmış bir çocuk gibi kızarmıştı. İnkâr edilemeyecek kadar güzeldi.

Ayakkabılarını yere bıraktı, çantasını ve çiçeklerini sehpanın üzerine koydu, hareketleri rahat ve telaşsızdı. Beni görebileceği şekilde oturma odasına adım attım. Artık resmileşmişti. Ben bir sürüngendim. Kim böyle şeyler yapar ki? Kim bir kızın evine zorla girerdi?

Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdığımda Keira'nın gözleri benimkilerle buluştu. Beni burada gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Ya da içeri anahtarsız girdiğim için telaşlanmış görünmüyordu. Diğer kızlar korkabilirdi ama Keira Shaughnessy diğer kızlar gibi değildi. Bir suçlu tarafından büyütülmüştü ve etrafı babasının askerleriyle çevriliydi. Kapıdan girer girmez beni fark ettiğinden ama belli etmediğinden şüpheleniyordum.

"Seni haneye tecavüzden tutuklatabilirim."

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu ya da neden buna hakkım olduğunu düşündüğümü bilmiyordum ama yüzündeki cilveli gülümseme bana bundan hoşlandığını söylüyordu. Bu onu heyecanlandırmıştı. "Arama iznim var."

"İlginç bir şey buldun mu?"

"Henüz binayı aramadım. Muhtemelen beni dışarı atmalısınız."

"Yapmam gerekeni neredeyse hiç yapmıyorum." Telefonundaki çalma listesinde gezindi ve seçimini yaptı. Ed Sheeran'ın "Make It Rain" şarkısının cover'ı çalmaya başladı. Şarkının sözleri hayat hikâyesine uyuyordu ve bu versiyon blues'un dibine vuruyordu. "Bana bir dans borçlusun."

Onu kollarımın arasına aldım, bakışlarım elbisesini tutan ince askılardan eteğindeki şeffaf kumaş katmanlarına kadar indi. Önden bakıldığında aldatıcı derecede tatlı ve masumdu. Onu döndürdüm ve bir elimle saçlarını toplayıp omzunun üzerinden geçirdim. Parmaklarımı omurgasının sırtında gezdirdim ve dokunuşumdan aldığı zevkle titrediğini hissettim. Bana yaslandı, çıplak sırtını göğsüme dayadı ve başının arkasını omzuma yasladı. Kollarını kaldırarak boynuma doladı ve kalçalarımız müziğin ritmine göre hareket etti, kıcı kasıtlı bir şekilde sikime sürtündü.

"Bir centilmen olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet." Çıplak omzunu öptüm. "Ama bu hiç kolay değil."

Onun tadına bakmak, teninin her santimini öpmek, onu öyle bir orgazm etmek istiyordum ki adımı komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle haykırıyordu.

"Güzel."

Ceza olarak yüzünü bana döndü ve kollarını boynuma doladı. Kalçalarının bir hamlesiyle amcığı sikimle aynı hizaya geldi. Bana ne yaptığını hissettiğinde dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı, alkol çekingenliğini ortadan kaldırmıştı. Ellerim aşağıya indi ve kıcını avuçlayarak vücudunu kendime doğru çektim. O da başının arkasından tutarak ve dişlerini alt dudağıma batırmadan önce onu istediği yere yerleştirerek karşılık verdi. Dilimi dudağının üzerinde gezdirdim ve dilimi ağzına sokmadan önce kanın metalik tadını aldım. Dillerimiz güç için düello ediyormuş gibi öpüştük. Tatlı bir öpücük değildi. Dişlerimiz gıcırıyordu. Dudaklarımız çiğ ve şişti.

Yüzüne bakmak için geri çekildim, sürmeli gözleri alkol ve şehvetten buğulanmıştı.

Parmağımı elbisesinin yakasına sokarak ileri geri kaydırdım. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Bir öpücüğü fazla düşünmeyecek kadar sarhoş. Ama yarın sabah hatırlamayacak kadar da sarhoş değilim."

Göz temasını kesmeden yakasını aşağı çektim ve yumuşak pembe meme ucunu ortaya çıkardım. Ellerim belini kavrarken dilimi düzleştirdim ve bir yudum aldım. İnledi, sırtını neredeyse acı verici bir şekilde kamburlaştırdı ve daha fazlasını talep etti. Belindeki tutuşumu sıkılaştırarak bir kez daha yaladım. Nefes nefese kaldı, gözleri kapandı.

Sanki tapındığım bir sunakmış gibi dizlerimin üzerine çökerek elbisesini yukarı kaldırdım ve ellerimi bacaklarından yukarı, titreyen kalçalarının üzerinden kaydırarak bacaklarının arasındaki beyaz dantel parçasını ortaya çıkardım. Kırmızı ya da siyah giymiş olmasından daha seksi buldum. Eteğin kumaşını ellerinde sıktı, kavrayışı o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri beyaza döndü. I

Başparmağımı iç çamaşırının içinden klitorisine doğru fırçaladım ve vücudu bu hisle sarsıldı.

"Deacon. Lütfen." Boğuk bir yalvarıştı.

"Lütfen ne?" Parmaklarımı iç çamaşırının kenarlarından geçirerek ona baktım. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet," diye homurdandı.

"Dileğin benim için emirdir." İç çamaşırını ayak bileklerine kadar indirdim ve o da bir ayağını, sonra diğerini kaldırarak iç çamaşırından kurtuldu, çıplak amcığı karşımdaydı ve o kadar mükemmeldi ki neredeyse ağlayacaktım. Bir parmağımı ortasından geçirdim ve benim için çoktan ıslanmış olduğunu hissettim.

"Seni yatakta istiyorum, Sindirella." Ayağa kalktım ve onu omzuma attım. Güldü, ben onu yatak odasına taşıırken yumruklarıyla sırtıma vurdu.

Onu yatağa attığımda, elbisesinin eteği bozulmamış beyaz çarşaflarının üzerine yayılmış, saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu, çarpık bir peri masalından çıkmış bir prenses gibi görünüyordu. Ayak bileklerinden tutup onu yatağın kenarına sürüklediğimde küçük bir çığlık attı. Ayaklarını şiltenin üzerine düz bir şekilde koyarak dizlerini ayırdım ve öne doğru eğilerek ilk yalayışımı gerçekleştirdim.

Ağzı açıldı ve başı geriye düştü. Dilimi düzleştirdim ve ona uzun, yavaş yalamalar verdim, onu doyurdum. Dilim içeri dalmadan önce girişinde daireler çizdi. Ben onu dilimle yalarken, emerken ve becerirken vücudu bana karşı kıvrandı.

"Aman Tanrım. Ben gidiyorum"

Klitorisini ağzıma aldım ve emerken hafifçe ısırdım, bunun onu uçurumun kenarına iteceğini biliyordum. Parçalanırken adımı haykırdı, vücudu sanki üzerinde kontrolü yokmuş gibi kasılıyordu. Dilimi düzleştirdim ve artçı şokun sarsıntıları vücudunda dalgalanırken amını yaladım. Başımın arkasını kavradı, beni uzaklaştırmaya çalışıyordu, bu his çok fazlaydı. Uyluklarının iç kısımlarını öptüm ve vücudunda yukarı doğru hareket ettim, ağzım onunkini yakaladı. Kollarını boynuma doladı ve beni açgözlülükle öptü.

"Kalacak mısın?" Göz kapakları açık tutamayacak kadar ağırış gibi çırpınarak kapandı. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve o da gülümsedi.

"Kalamam." Gitmem gereken bir yer vardı.

"Oh," diye mırıldandı ve sonra bayıldı. Aynen böyle.

Mışıl mışıl uyuyordu, derin ve düzgün nefes alıyordu, onu yatağa yatırıp çarşafı üzerine çektiğimde dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı. Yatağın kenarına oturdum ve birkaç dakika boyunca onu izledim. Dudakları hafifçe ayrılmıştı, kusursuz teni ay ışığında parlıyordu. Bir tanrıçaya ya da düşmüş bir meleğe benziyordu. Elimizi yüzümde gezdirdim ve kurtulmakla tehdit eden iniltiyi bastırdım. Bu kız beni yavaşça ama kesinlikle öldürüyordu.

O kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Onu henüz becermemiş olmam bir mucizeydi. Onun yerine, on üç yaşındaki bir çocuk gibi banyosunda otuzbir çekmeye başladım. pornoyu yeni keşfetmiş yaşlı bir çocuk. Boşalmam en fazla on saniye sürdü. Başımı çevirdiğimde, Külkedisi elbisesi ve çıplak ayaklarıyla, saçları darmadağınık, dudakları öpücükle morarmış bir halde kapı çerçevesine yaslanmış beni izliyordu.

Sifonu çektim ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerledim, yanımdan geçip yüzündeki makyajı temizlerken aynadan onu izledim. Sanki az önce sikimi yumruklayışımı ve dölleri klozetine boşaltışımı izlememiş gibi. Makyaj temizleyicisini bir kap yüz kremiyle değiştirdi ve bir bez bebek gibi fayanslı duvardan aşağı kayd, bacakları açıldı ve elbisesi kalçalarına kadar yükselmişti.

"Devasa egon hakkında şaka yapmıyormuşsun," dedi ve yüzüne dairesel hareketlerle krem sürdü.

Lavabodan döndüm ve ellerimle kenarını kavrayarak lavaboya yaslandım. "Artık kapıdan sığmak daha kolay olacak."

Bir kahkaha patlattı. Hâlâ sarhoş olduğunu söyleyebilirdim ve alkol onu tekrar etkiliyordu. Başını duvara yasladı ve bana gülümsedi.

"Çok güzel bir düğündü. Keşke sen de orada olabilseydin." "Ben de bebeğim."

"Bana bebeğim deme." Kremin kapağını kapattı ve yanındaki açık dolabın rafına koydu. "Eminim senin dünyandaki her kıza bebeğim diyorsundur. Ben özel bir şey istiyorum."

"Bunun üzerinde çalışacağım, bebeğim. Yine de gitmem gerek. Seni yine yatağa taşımamı ister misin?"

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı, kendini tam boyuna çekti, altı fitten sadece birkaç inç eksikti. "İlk seferinde buna ihtiyacım yoktu."

Beni lavabodan uzaklaştırdı ve diş fırçasıyla el sallayarak yerime geçti. "Artık gidebilirsin, Batman."

"Kahretsin, bu çok sert."

Sırıttı. "Her şeyin tatlı ve hafif olmasını isteseydin burada olmazdın bebeğim."

Kurnaz fingirdek. O haklıydı.

DEACON

I Kulübün dışına, Dmitri'nin kırmızı Lambo'sunun arkasına park ettim ve kadife ipin arkasında bekleyen kalabalığı atlattım. Kapıdaki fedai Rocco beni bir erkeğin elini sıkmam için çekti, agresif bir tokalaşma. Etli eli benimkini pompaladı ve sırtımı sıvazlamadan beni içeri sokmadan önce birbirimizin sırtına vurduk. Bazı erkekler için burası yetişkin Disney Dünyası'ydı. Alaaddin'in harikalar mağarası. Ama ben hiçbir zaman bir kadına kıcını sikime sürmesi ya da göğüslerini yüzüme doğru sallaması için para ödemedim.

House tekno müziğin nabızı atıyordu ve ben dairesel bardaki kalabalığın arasından geçerken karanlık kulübün sahne alanını puslu mor ışıklar aydınlatıyordu. Müşteriler karışık bir gruptu: Eurotrash, çete üyeleri, şehir dışından gelen işadamları ve şişirilmiş içki fiyatlarını ve yüksek giriş ücretini ödeyecek kadar kabarık cüzdanlarıyla iyi vakit geçirmek için dışarı çıkmış erkek öğrenci birliğine benzeyen bir grup adam.

Dmitri'nin en sevdiği kızlardan biri olan Val, Air'in "Sexy Boy" şarkısının son notaları çalarken direk dansını bitiriyordu. Ölümcül görünümlü stilettolarıyla sahneden inerken gözüme çarptı, dikkatini çekmek için çırpınan erkeklerin masalarını atlayarak bana doğru yürüdü. Yürürken metalik altın mücevherlerle kaplı pastillerinin püskülleri sallanıyordu. Önümde durdu ve elini göğsümde gezdirdi.

"Hey Sexy."

"Selam bebeğim. İyi misin?"

Takma kirpiklerini bana doğru savurdu. Altın rengi göz makyajı, pastili ve tangasıyla uyumluydu. Val kömür karası saçları ve koyu badem gözleriyle egzotik bir görünüme sahipti. Ama sadece göğüsleri ve kalçaları vardı ve buradaki erkeklerin çoğunun onun yüzüne hiç bakmadığından şüpheleniyordum.

"Ben en iyisiyim," dedi göz kırparak. "Malları test etmek istersen, seni bedava gezdiririm."

"Teklifin için minnettarım," dedim gülümseyerek. "Ama sen Dmitri'nin kızıydın." Gözlerini devirdi ve bir elini kalçasına koyarak kalçasını dışarı çıkardı.

"O bana sahip değil. Ayrıca, bu gece yeni fahişesiyle birlikte. Ekselanslarına sevgilerimi ilet." Bunu söyledikten sonra kasıla kasıla müşterilerin olduğu masaya doğru ilerledi ve ben de VIP salonuna yöneldim.

Mor kadife perdeleri aralayamadan, uzun siyah saçlı, sakallı ve elleriyle bir insanın kafatasını ezebilecek kadar büyük görünen bir canavar önümde belirdi. Kolları ağaç gövdesi büyüklüğündeydi. Birini diğerinin üzerinden geçirebilmesi mucizeydi. Leon kas gücüydü ve kimse Leon'dan geçmeden Dmitri'ye ulaşamazdı.

Muhbirim beni Dmitri'yle ilk tanıştırdığında, Dmitri beni sorgularken Leon on dakika boyunca şakağıma kesik bir tüfek dayamıştı.

"Sen polissin, değil mi?"

"Ben polis değilim. Ya sen?"

"Akademiden ne zaman mezun oldun?"

"Gitmedim. "

On dakikanın uzun bir süre olmadığını mı düşünüyorsun? Bir daha düşünün. Hayatımın en uzun on dakikasıydı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti ve terlememeye ya da gergin olduğumu belli etmemeye çalışmıştım. Testi geçmiştim ve Dmitri yavaş yavaş beni içeri almaya başlamıştı.

"Vay, vay, vay, bu Dima'nın altın çocuğu değil mi?" dedi Leon dişlerinin arasına sıkıştırdığı şişman purosunun etrafında.

Dima'nın altın çocuğu. Kendimi beş para etmez bir fahişe gibi hissettim. "Nasıl gidiyor Leon?"

Cevap olarak homurdandı, az konuşan bir adamdı ve beni siyah bir odaya sokarken eliyle geniş bir hareket yaptı. Her şey siyahtı; duvarlar, aynalı masalar, pelüş halılar ve kristal avize.

Dmitri siyah kadife bir kanepede tahtındaymış gibi oturuyor, kolunu yüz dolarlık bir banknotla aynadan uyuşturucu çeken Val'e benzeyen birine dolamış, dizlerinin üzerine çökmüş bir kız onun iki yana açılmış bacaklarının arasında, sarışın kafasını aşağı yukarı sallıyordu.

Zengin ve Ahlaksızların Yaşam Tarzları.

"İşte orada," dedi Dmitri, önünde diz çökmüş kızı iterken bana kocaman bir sırıtışla. Kız ayaklarının dibine bir yığın halinde çöktü ve sonra ayağa kalktı, elinin tersiyle ağzını silerken biraz şaşkın görünüyordu. Dmitri ona bir bakış bile atmadı. Ayağa kalkarken siyah pantolonunun fermuarını çekti ve elini bana uzattı. Tokalaştık ve onur konuyu muşum gibi sırtımı sıvazladı. Karşısındaki koltukta oturan Viktor'a çenesini salladı. "Çekil."

Viktor hiç sorgulamadan kanepenin diğer ucuna geçti ve ben de onun boşalttığı, Dmitri'nin karşısındaki koltuğa oturdum.

Telefonuyla oynamaya geri dönmeden önce başıyla selam veren Viktor'a ve bir kızın midesinden üflemeğe geri dönmeden önce gözlerini bana diken Sergei'ye çenemi eğdim.

Dmitri'nin itip kaktığı kız kanepenin kenarına tünemiş, aynalı sehpadan bir şeyler çekerken beni izliyordu, Dmitri'ye hizmet etmenin ödülüydü şüphesiz. Beyaz-sarı saçları ve iri gözleriyle Connor'ın kız arkadaşı Ava'yı andırıyordu. Bir porselen bebek gibi güzeldi. Ama Ava'nın şımarıklığına sahip olmadığını söyleyebilirdim. Böyle bir yerde olmak için fazla genç ve masum, far ışığında bir geyik gibi görünüyordu. Ona ilk otobüsle Kansas'a ya da her nereden geldiyse oraya dönmesini söylemek istedim ama Dmitri'nin pahalı içkisiyle kafayı bulmakla o kadar meşguldü ki kendini nasıl bir tehlikeye attığını düşünemedi.

Dmitri parmaklarını kızın yüzünün önünde şıklattı. "Git Kosta'ya biraz sevgi göster."

Sözlerini anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Eli fırladı ve ona ters bir yumruk attı. Dişlerimi sıktım ama kadınlara davranış şeklinin beni fiziksel olarak hasta ettiğini görmemesi için yüzümü nötr tuttum. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlayarak ona baktı ve elindeki kırmızı izi kapatmak için elini yanağına götürdü. "İşine devam etmek istiyorsan, sana ne dersem onu yapacaksın. Duydun mu beni, kaltak?" diye hırladı.

"Buraya gel, tatlım." Parmağımı ona doğru uzattım. Bana doğru gelmesini istemiyordum. Sadece onu Dmitri'den uzaklaştırmak istiyordum ve eğer kıcını kıpırdatmazsa, Dmitri ona yine ters vuracaktı. Sözlerime karşılık verdi ve dilini dudaklarında, ellerini de dar, esnek kırmızı elbisesinde gezdirerek bana doğru ilerledi.

"Adın ne senin?" Önümde durup bacaklarını açtığında sordum.

Dilini, solgun teniyle tam bir tezat oluşturan kan kırmızısına boyanmış dudaklarında gezdirdi. "Angel."

Tabii ki öyleydi.

Sanki ondan beklenen buymuş gibi önümde dizlerinin üzerine çöktü ve kotumun düğmesini açtı. Bu beni çok üzdü. Onu kollarından tutup kaldırdım ve kıcını yanımdaki koltuğa yerleştirdim. Gölgelelerin arasında kollarını kavuşturmuş duran Dmitri ve Leon bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için beni izliyorlardı. Bu adamlarla her şey bir sınavdı ve bir sonraki hamlem riskliydi ama vicdanım galip geldi. Yaklaştım, sesim alçaktı ve sadece onun duyabileceği şekilde çıkıyordu. "Yapmak istediğin bir şey olmadığı sürece bunu benim için ya da bu odadaki herhangi biri için yapmak zorunda değilsin. Anladın mı?"

Başını salladı, gözleri korkuyla doluydu. "İşimi kaybetmeyi göze alamam," diye fısıldadı kulağıma ve Doğu Avrupa aksanını fark ettim. Hay sikeyim.

"İşini kaybetmeyeceksin. Bundan emin olacağım."

Şimdi de garanti mi veriyordum?

Sanki onun dünyasını daha iyi bir yer haline getirecek güce tek başıma sahipmişim gibi bana neredeyse kalbimi kıracak kadar güven dolu bir gülümseme verdi. Ablam Abby, kurtarıcı kompleksim olduğu için polis olduğumu söylerdi. Tüm dünyayı kurtarmak istediğimi düşünüyordu. Herkesi kurtarmak istemedim. Sadece seçilmiş birkaç kişiyi. Angel gibi kızları. Connor gibi erkekleri. Kendilerini canlı canlı gömmeden önce tüm bu pisliğin altından çıkmak için yardıma ihtiyacı olan iyi insanlar.

Dmitri bana beyaz dişli bir gülümseme fırlattı. "Orospuna söyle de bize birer kadeh içki koysun."

Benim kaltağım. Yatakta bana küstahlık yapan ve kendini tutabilen lekeli prensesimle olmayı tercih ederdim. Angel'ı dürttüm ve çenemi kristal buz kovaındaki votka şişesine doğru eğdim. Beluga Gold Line. Keira'nın geçen gece içtiği votkanın aynısıydı. Tadından anlamıştım.

Angel emrimi yerine getirmek için atladı ve iki shot bardağını ağzına kadar doldurdu, birini Dmitri'nin önüne, diğerini de benim önüme koyduktan sonra utangaç bir gülümsemeyle yerine döndü. Kendimi başıboş bir köpek yavrusu evlat edinmiş gibi hissediyordum. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Teşekkürler, bebeğim."

Yanımda kıvrıldı, kolunu koluma sıkıştırdı ve Dom Perignon'unu içti, artık benim korumam altında olduğu için kendini daha güvende hissediyordu. Dmitri ve diğerleri onun bana ait olduğunu düşünselerdi onunla uğraşmazlardı. Kendi çarpık ahlak kurallarına uyuyorlardı.

Dikkatimi Dmitri'ye, keskin takım elbisesi içindeki siyah şövalyeye çevirdim. Yüzü granitten kesilmiş gibiydi, yontulmuş ve sertti, siyah gömleğinin yakasına kadar uzanan gür siyah saçları vardı. Kadınlar onu karanlık ve sadist bir şekilde çekici buluyordu. Vücuduna dikkat ediyor, düzenli olarak spor yapıyor ve diğerlerinin aksine uyuşturucuya hiç bulaşmıyordu. Dmitri bir iş adamıydı ve göz dağı vererek yönetirdi. Leon hariç, ekibindeki diğer adamlar ona yalakalık yapardı. Muhtemelen beni bu yüzden seviyordu. Ben ona yalakalık yapmadım.

"Bizimle Hamptons'a geliyorsun," diye duyurdu Dmitri.

Kadehini kaldırdı ve benim de aynısını yapmamı bekledi. "Za nashu druzjbu."

Arkadaşlığımıza.

Onun gözünde, az önce bana büyük bir onur bahşetmişti. Anlaşmayı mühürlemek için içmezsem, bu bir saygısızlık işareti olacaktı. Votkayı yudumladım ve boş bardağı masaya koydum, en az üç kadeh daha içeceğimi biliyordum ama iki kadehte duracaktım ve Dmitri bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti.

Dmitri beni arkadaşı olarak görüyordu. Bana güvenirdi. Fikrimi sordu. Beni, saha ekibinin benim için kiraladığı daireden bir taş atımı uzaklıkta, Long Island City'deki çelik ve cam çatı katında onunla takılmaya davet etti. Birlikte maç izledik, satranç oynadık ve spor salonunda boks yaptık. Tüm parasına ve gösterişli yaşam tarzına rağmen Dmitri yalnız bir adamdı. Şimdi de beni Hamptons'a davet ediyordu. Bu görev için seçilmemin tek nedeni de buydu. Dmitri'ye yaklaşmak ve böylece yürüttüğü uyuşturucu çetesini çökertmek. Güvenini kazanıp bana bilgi vermesini sağlamak, böylece bizi tedarikçilerine kadar götürecekti.

"Ne zaman?" Kolumu kanepenin arkasına sarkıtıp rahat bir poz vererek sordum.

"Perşembe günü ayrılıyor. Uzun bir hafta sonu için."

"Kim davetli?" Sergei kızı bırakıp çemberimize yaklaşırken bana bir bakış fırlattı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, savunmadaydı, her zaman kendi bölgesini korumaya çalışırdı. Sergei hiyerarşinin bir alt kademesinde, Viktor ile aynı seviyedeydi. Angarya işleri yaparlar, gözcülük yaparlar ve sadece bilmesi gereken bilgileri öğrenirlerdi. Dmitri'nin bana bir arkadaş gibi davranması onu kızdırıyordu ama ekmeğinin nerede olduğunu biliyordu ve çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

Dmitri ona bir bakış fırlattı. "Bu seni ilgilendirmez. Benim evim, benim lanet misafir listem."

Hamptons'daki evin kendisine ait olmadığını, ama kiralamak için aşırı miktarda para ödediğini biliyordum.

"Angel, Kosta ile Hamptons'a gelmeye ne dersin?" Dmitri cömertçe sordu. "Onun ihtiyaçlarını karşılamak mı?"

Lanet olsun. Tam da ihtiyacım olmayan şey.

Dudaklarını yaladı ve bana gülümsedi. "Evet, bunu isterim." Ne karmaşa ama. Onu dikkatle idare etmem gerekecekti.

"Öyle düşünmüştüm," dedi Dmitri. Buz mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Ben her zaman arkadaşlarımı kollarım."

OceanofPDF.com

DEACON

Oerşembe öğleden sonra, siyah camları kimliğini gizleyen park halindeki arabamda oturdum ve Keira'yı izlerken Atlas Motors'un garaj kapısı açık olduğu için tanrılara şükrettim.

Sokağın karşısından. Tulumların seksi olmaması gerekirdi, ama tuvalden vücudunun her kıvrımını görebiliyordum. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, tatlı poposu görüş alanımdaydı. Buna bir de Plymouth 'Cuda gibi tatlı bir arabanın panellerini dövdüğü gerçeğini ekleyince Thor'un çekicinden daha sert oldum.

Tate körfeze gelerek Keira'yı görmemi engelledi. Kenara çekil, Tate. Öyle bir şansım yoktu. Keira'nın önünde sabit durdu ve kışının tatlı kıvrımı yerine, grileşen kahverengi bir at kuyruğu ve arka cebinden kirli bir bez sarkan yağ lekeli bir tulum gördüm. Elimi yüzümde gezdirdim ve inledim. Garağa tekrar baktığımda Tate ortadan kaybolmuştu ve Keira doğrudan bana bakıyordu.

İşaret parmağını kaldırarak bir dakika beklememi istedi ve Escalade'imi sokağın aşağısında garajdan görünmeyen bir noktaya taşıdım. Beş dakika sonra küçücük bir şort, bol bir atlet ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarla sokağa çıktı. Yolcu kapısını açmak için eğildim ve içeri girdi, kapıyı kapatıp emniyet kemerini bağladı. Portakal gibi kokuyordu ve bana bunun garajda kullandıkları el sabunundan kaynaklandığını söyledi.

"Garajın dışında gizlenerek ne yapıyorsun?" diye sordu. "Tate'i kontrol ediyorum. İyi bir şarap gibidir. Yaşlandıkça daha iyi oluyor."

Güldü. "Öğle yemeği molasındayım. Sana öğle yemeği ısmarlamama ne dersin?"

"Sana öğle yemeği ısmarlamama ne dersin? Ne istiyorsun?" "Bir milkshake."

Kaldırıma yanaştım ve klimayı açtım. Müzik setiyle oynadı, G-Eazy'nin "Him & I" şarkısında durana kadar istasyonlar arasında gezindi ve sesi açtı. Ayaklarını gösterge paneline dayayarak nakarata eşlik etti.

"Senin Clyde'ına karşılık ben Bonnie olacağım." "Polis olduğumu unutup duruyorsun."

"Sen de öyle, Kosta." Çok şey gördüğünü ve beni birlikte geçirdiğimiz kısa sürenin gösterdiğinden daha iyi tanıdığını kanıtlıyordu.

Arabaya servis bölümünden çikolatalı milkshake ve patates kızartması aldık. Ben arabayı sürerken o bana patates kızartması yedirdi ve yeni restorasyon işinden bahsetti - Tate'le birlikte bir müzayededen satın aldıkları 1972 model Plymouth Barracuda. Yüzü ve sesi hareketliydi, projeye olan tutkusu çok açıktı.

Ne yazık ki ona günlerimi ve gecelerimi nasıl geçirdiğimi anlatarak karşılık veremezdim. Dün gece Dmitri ve Leon'a, onlar için uygun bir şekilde bulduğum farklı bir zula evine mal taşımalarına yardım ettim. Sergei ve Viktor gözcülük yapıyordu ve onları uyardığım gibi polislerin ilk zula evine baskın yapmaya geldiklerini bildirdiler. Şu anda suyun üzerinde yürüyordum. Ama tek bir yanlış hareket, aptalca bir hata tüm operasyonu tehlikeye atabilirdi. Hamptons'da Konstantin Nikolevsky rolünü oynayarak geçireceğim dört gün benim için rahatlatıcı bir tatil değildi. Ayrıca, Angel'la uğraşmak zorundaydım. Ve yarın cumaydı.

"Hey," dedi Keira, dikkatimin dağıldığını hissetmiş olacak ki dikkatimi kendisine çekti. "Sen iyi misin?"

Sol eline uzandım ve parmaklarımızı birbirine dolayarak ona bir gülümseme gönderdim. "Her şey yolunda."

Birleştirilmiş ellerimize baktı. Yapılması gereken bir çift şeyiydi ve ben bunu hiç düşünmeden yapmıştım. Bushwick'e vardık ve arabayla yollarından geçerken Connor'ın grafiti eserlerini bana gösterdi. Onların ona ait olduğunu ve takma adının Triste olduğunu zaten biliyordum. Arabayı Ava'nın duvarının karşısındaki park yerine çektim. Connor duvar yazısını Ava'nın lavanta rengi saçları varken yapmıştı; saçları sanki bir esintiye kapılmış gibi yüzünden geriye doğru savruluyordu. Ellerinde bir kalp tutuyordu, aşkın nasıl bir duygu olduğunu mükemmel bir şekilde tasvir ediyordu, atan organ göğsünüzden koparılmış ve onu ezecek ya da ona hayat verecek kadar güçlü bir kişinin ellerinde tutuluyordu.

Keira, "Bu benim favorim," dedi. "Bu ve Miami'de yaptığı. Okyanustan çıkan bir eldi." Sesi üzgün ve dalgın geliyordu ve ben bunun arkasındaki hikâyeyi biliyordum. Connor rehabilitasyondan çıktıktan hemen sonra Miami'ye gitmişti. İyileşmekte olan bir bağımlıydı, yeni temizlenmiş ve ayıktı, Keira'nın babası ona kazık atmıştı. Kasım ayında, Connor başından geçenleri bana anlattığında, ona tanıdığım en güçlü ve en iyi adamlardan biri olduğunu söylemiştim. Umarım bana inanmıştır çünkü ciddiydim. Her ikisi için de aynı şeyi hissediyordum.

Vincent kardeşler ve birlikte büyümemiş olsalar da Keira onlara çok benziyordu. Bildiğinden daha güçlü ve daha dirençliydi.

"Connor ve Ava nasıllar?" diye sordum. Onları lisedeyken hatırladım, hep birlikteydiler. Ve sonra Connor'ın neredeyse hayatına mal olan uyuşturucu dolu yıllarını.

"Harika gidiyorlar," dedi gülümseyerek.

Bunu duyduğuma sevindim. Mutlu olmayı hak ediyorlardı. Dikkatini bana çevirdi ve ben de gözlerimi sanat eserlerinden çekip onun yüzüne diktim. Daha önce de güzel kadınlarla birlikte olmuşum ama onu ilk gördüğüm andan itibaren diğer tüm kadınların yanında sönük kaldığını anlamıştım. Güzelliği nefes k e s i c i y d i ve hiçbir çaba gerektirmiyordu. İnsanların hakkında şarkılar ve şiirler yazdığı türden bir güzellik.

"Birkaç günlüğüne gidiyorum," dedim.

Yüzündeki hayal kırıklığını fark ettim. Sadece dudaklarını hafifçe bükmişti ama bunu gördüm ve bu beni mutlu etti.

"Sanırım nereye gittiğini sormak boşa nefes tüketmek olur." Tam da onun beklediği gibi sessiz kaldım.

Son birkaç patates kızartmasını ağzına attı ve vücudunu bana doğru eğmeden önce parmaklarındaki tuzu yaladı.

Elimi boynunun arkasına d o l a d ı m ve öpmek için onu kendime çektim. Tadı tuzlu patates kızartması, çikolatalı shake ve dudaklarımı karıncalandıran naneli dudak kremi gibiydi. Vites kutusunun üzerine tırmandı ve üzerime çıktı, elleriyle yüzümü kavradı ve yüzüme, kapalı göz kapaklarıma, ağzımın kenarlarına yumuşak öpücükler kondurdu. Dudaklarım hariç her yerime. Direksiyon simidinin sırtına batmaması için koltuğu gidebildiği kadar geriye çektim ve saçını tutan lastiği çekiştirdim. Saçları sırtından aşağı dökülüyor, mükemmel yüzünü çerçeveliyordu.

Atletik şortumu aşağı itti ve beni boxer külotumdan kurtardı, elini tabanın etrafına sardı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Beni hatırlaman için sana bir şey veriyorum," dedi elindeki sikime bakarak.

"Başa çıkabilir misin?" Ben sordum.

"Meydan okumaya hazırım." Dudaklarını ucuna doladı ve ben de yapmak istediğim gibi kalçalarımı itip ağzını becermekten kendimi alıkoymaya çalıştım. Saçlarından bir perde yüzünü kaplamıştı ve bir elimle saçlarını topladım, yüzünü görebilmek için geçici bir at kuyruğu yaptım. Acele etmiyor, dilini alt taraf boyunca gezdiriyordu. Yavaşça, yumuşakça, acı verici bir şekilde. Taşaklarımı avuçladı ve sanki ne kadar baskı uygulaması gerektiğini test ediyormuş gibi hafifçe sıktı. Daha sert ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Elimi onunkinin üzerine sardım. "Sık."

Kavrayışını sıkılaştırdı ve dilini düzleştirerek uzunluğum boyunca gezdirdi. Kalın kirpiklerinin altından beni izlerken, pembe dilinin ucuyla başımı daire içine aldı ve sonra yarığımın üzerinde gezdirdi. Bu tam bir işkenceydi. Ben inledim ve o güldü ve bir sonraki anda, beni derin boğazladı, hepsini bir kerede aldı, ucu boğazının arkasına çarptı, gözleri yaşardı, ama durmadı. Beni sertçe emdi, dudakları sikimin etrafını sardı, dili sikimin etrafında dönüyordu ve bu şimdiye kadar birinin sikimle yaptığı en seksi şeydi. Çünkü o, bir öpücüğü fazla düşünebilen ama SUV'umla tavuk oynayan ve dünyaya meşhur orta parmağını veren kızdı. Kalçalarımı ittim, ağzını becerdim ve hepsini aldı, oral seks sanatında deneyimsiz olduğu yönündeki tüm fikirleri reddetti.

Vay anasını. Sabit bir ritim tutturdu, yanakları çukurlaştı, dili, ağzı ve eli beni o kadar patlayıcı bir şeyin eşiğine getirdi ki bunu omurgamın tabanından başımın tepesine kadar hissettim.

Park halindeki arabamda bunu neden yapmamamız gerektiğini düşünmedim. Bir yumruk kadar sıkı olan sıcak, ıslak ağzı ve tüm gücün kendisinde olduğunu bilerek yüzümü izleyişi dışında hiçbir şey düşünmedim.

Taşaklarım gerildi ve onu boşalacağım konusunda uyardım. Mırıldanarak onayladı ve titreşim beni uçurumun kenarına getirdi, orgazmı benden kopardı, göz kapakları yarıya indi, sanki orgazm olan ben değil de oymuş gibi. Yutkunurken boğazının aşağı yukarı sallanışını izledim ve sonra her damlasını yakalamak istercesine dilini dudaklarında gezdirdi. Kollarını boynuma doladı ve beni sertçe öptü, dili ağzımın içine daldı, böylece onun üzerinde kendi tadımı alabildim, bu biraz garip ama garip bir şekilde erotikti, vücudunu bana yaslarken öpücükleri ıslak ve çılgınca.

Elimi şortunun içine soktum ve iki parmağımı içine kaydurdum, başparmağımla klitorisini ovuşturdum, parmaklarım uzandı, kıvrıldı ve onu ağlatan bir noktaya çarptı. Daha fazla sürtünme elde etmeye çalışarak elime karşı direndi, kendini desteklemek için omuzlarımı tutarken başı geriye doğru savruldu. Kaslarının parmaklarımın etrafında kasılması ve çılgınlığının arabamın duvarlarında yankılanması sadece birkaç saniye sürdü.

Başını omzuma yasladı, yüzü boynumun kıvrımına bastırdı, yumuşak nefesi tenimde gezindi. Bu Keira'nın daha yumuşak, daha tatlı tarafıydı.

Birkaç dakika boyunca öyle, hareketsiz ve sessiz kaldı, vücutlarımız terden kayganlaştı ve seks koktu ve elimi onun sevdiğini bildiğim şekilde saçlarında gezdirdim. Ondan uzakta olduğum zamanlarda saçlarını, vücudunu ve yüzünü düşünmüştüm. Ama ben

başka birçok şey hakkında da. Kilisede oturduğumuz gün gözlerindeki hüznün. Yıllar boyunca pek çok kez ziyaret ettiğim bir Rus Ortodoks katedralini seçmiş olması ne kadar da tuhaftı. Kar yağdığı geceyi düşündüm, Doğu Nehri boyunca yürümüştük, kirpiklerinde kar taneleri toplanmıştı, yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti, diline kar taneleri takılırken yüzü neşeyle aydınlanmıştı. Daha sonra onu Eden ve Killian'ın çatı katına götürmüş ve öpmüştüm. Bunun bir veda olduğunu, UC'ye gideceğimi biliyordum ama o bilmiyordu. Bu çok aptalca bir hareketti.

"Gitmemiz gerek bebeğim," diye araya girmek istemedim ama benim gitmem, onun da işe dönmesi gerekiyordu. Vücudunu benimkinden sıyırdı ve kendi koltuğuna geri tırmandı.

Atlas Motors'a dönerken Dmitri'den bir çağrı aldım ama görmezden geldim. İki saniye sonra Leon'un numarası ekranda belirdi.

Telefonu kapattım. Büyük olasılıkla, Ukraynalı direk dansçımınla birlikte yola çıktığımdan emin olmak için kontrol ediyorlardı.

"Bunu almayacak mısın?" Keira sordu.

Başımı salladım. "Seni bıraktıktan sonra tekrar arayacağım." "İkili bir hayat sürüyorsun," dedi sessizce.

Ona baktım, ironi gözümde kaçmamıştı. Babasından uzakta dürüst bir hayat istemişti ve sonunda ona gününün ayrıntılarını anlatamayan biriyle birlikte olmuştu. "Evet, öyleyim."

"Ben böyle seviyorum. Yasak gibi hissettiriyor."

Bunu heyecan verici bulacağını düşündüm, tıpkı bir adamın evine zorla girmesi gibi. "Görevim bitince ne olacak? Kıçıma tekme basıp kapı dışarı mı edeceksin?"

"Kıçında bot izi kalacak." "Ouch. Verdiğin acıya bayılıyorum."

Güldü. "Sen delisin." "Sen de öylesin."

Ben çektim. üzerinde blok ötede Atlas Motors'dan ve arabayı çalışır halde bıraktım. Klima olmadan burası sauna gibiydi.

"Yemek için teşekkürler." Kapı koluna uzandı, gitmeye hazırdı. "Keira."

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu, kaşları soru sorar gibi kalktı.

"Burada kal."

yarın geceki sokak yarışlarından uzak durun."

Keira koltuğuna geri yerleşti ve iç çekti. "Uğramanın tek nedeni bu mu?"

"Seni görmek istedim," diye dürüstçe cevap verdim. "Ve telefon numaranı almak istedim."

"Telefon numaram zaten sende var."

"Diğer telefonumda." Rozetim, kimliğim ve silahımla birlikte karakoldaydı. Ona doğru uzandım ve torpido gözünden kullan-at bir telefon çıkardım. O kadar çok telefonum vardı ki bazen

onları düz tutmak. "Numaranız nedir?" Başparmağım tuş takımının üzerindeyken sordum.

Numarasını girdim ve aradım ama zil sesi duymadım. Bir açıklama bekleyerek kaşlarımı kaldırdım. "Artık sahte numaralar mı veriyorsun?"

"Oh, lütfen. Bir de kendine dedektif diyorsun," diye alay etti. "Bu kısa ceplerde saklanan bir cep telefonu görüyor musun? Cep telefonum garajda. Ya da evde. Getirmeyi hatırlamakta pek iyi değilimdir."

"Telefonunuz yanınızda değilse takip cihazım nasıl çalışacak?"

Sırıttı. "Mükemmel çalışacak. Her zaman evde olduğumu düşüneceksin." "Takip cihazını arabana taşımam gerekecek."

Gözlerini devirdi. Öyle bir şey yapmazdım. Onu kontrol etmeye ya da her hareketini izlemeye çalışmıyordum. "Vahşi çizgini seviyorum. Ama o güzel kafadaki saçları daha çok seviyorum." Gözleri büyüdü. Az önce "L" harfini mi kullanmıştım? Sanırım kullandım. "Güvende olmanı istiyorum ve araba kullanma şeklinle bu bir saçmalık."

"Yarın gece Ava ve Connor ile plan yaptım. Nerede olduğumu size bildirmem gerekmiyor," diye ekledi.

Sırıttım.

Sırıtişımı görmezden geldi ve arabadan atladı, kapıyı gereğinden fazla bir güçle çarparak kapattı. Hemen hemen her şeyi böyle yapardı. Hayatında hiçbir şeyi yarım yamalak yaptığından ya da kolay yolu seçtiğinden şüpheliydim. Koltuk başlığına yaslandım ve sırtında güneşle uzaklaşmasını izledim. Caddeyi geçmeden önce döndü ve bana bir öpücük kondurdu, hala izlediğimi ve onu görebildiğimi ama onun beni göremediğini biliyordu. Uzaklaşırken gülümsedim ve onu Hamptons'da uzun bir hafta sonuna götürmeyi diledim.

ANGEL, Queens, Jamaica'da yıkık dökük bir mahallenin köşesinde, omzuna asılı küçük bir spor çantasıyla beni bekliyordu. Koyu mor bir elbise, uyumlu bir ruj ve altı inçlik topuklu ayakkabılar giymişti, güneş ve sörfle geçen bir hafta sonu için giyilecek türden bir kıyafet değildi. Ucuz, çiçekli parfüm kokusunu da beraberinde getirerek cipime tırmandı ve ellerini kucağında birleştirerek küçük çantasını ayak boşluğuna attı.

Hamptons'a bir hafta sonu gezisine çıkacağı için pek heyecanlı görünmüyordu. Bu işi kolaylaştırır.

Ama önce, anlaşmasının ne olduğunu öğrenmek istedim, böylece bu iş çözülene kadar park halindeki arabamda oturacaktık.

"Bu işe neden bu kadar ihtiyacın var?" Araştırmacı bir dedektif gibi konuşmamaya çalışarak sordum.

Cevap vermedi. Sadece önüne bakmaya devam etti, ellerini kucağında sıkı, mor dudaklarını büzdü. Tüm o makyajın altında güzel bir yüzü vardı ve genç olduğundan ama yaşlı görünmeye çalıştığından şüpheleniyordum. Tahmin etmem gerekirse yirmili yaşların başındaydı.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu sonunda, sorusuna cevap almak için cehennem donana kadar beklemekten memnun olan sanal bir yabancıyla bir araçta oturmanın baskısı altında çatlayarak.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor, ama önce paraya neden ihtiyacınız olduğunu bilmem gerekiyor."

Başını salladı ve gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Paraya neden ihtiyacın var, Angel?" Kollarında iz var mı diye baktım. Hiç iz yoktu.

"Benim bir kızım var. Dört yaşında."

Sikeyim.

"Çok akıllı," dedi bir anne gururuyla, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Mükemmel İngilizcesi var."

"Kızın nerede şimdi?" Umudun ölmeye gittiği türden bir mahallenin kirli, pis sokağında sıralanan evlere baktım. Kahverengi kapılı sarı evde yaşadığından şüpheleniyordum, paslı beyaz ferforje bir çitin arkasında çitle çevrilmişti, pembe plastik oyuncak arabası kahverengi çimenlerin üzerine park edilmişti. Pencerede beyaz dantel perdeler asılıydı ve nedense bu perdeler beni çok üzüyordu. Beyaz dantel perdelerin ve ölüm kokan kahverengi bir kanepenin anılarını silmek için elimi yüzümde gezdirdim.

"Komşuyla birlikte. Ben çalışırken ona göz kulak oluyor. O iyi bir kadın," diye ekledi aceleyle.

"Kızınızın hiç fotoğrafı var mı?" Sordum, çünkü kısmen kendimi tehlikeye atmadan önce hikayesini doğrulamak istiyordum, ama başka bir yanımda merak ediyordu. Fotoğraflar çok şeyi açığa çıkarır.

"Evet. Çok fazla." Telefonunu karıştırdı ve bana uzattı. Angel'ın kızının birkaç fotoğrafına göz attım. Beyaz-sarı saçlar, kalp şeklinde bir yüz ve geyik gözleri. Evet. Angel'ın kızı. Angel'ın kızı. Kız mutlu ve bakımlı görünüyordu, kıyafetleri temiz ve saçları taralıydı. Dört doğum günü mumunu üflerken çekilmiş bir fotoğrafının önünde durdum ve bir dilek tutup tutmadığını ve tuttuğu dileğin ne olduğunu merak ettim. Gerçekleşmesini umuyordum. Angel'ın telefonunu ona geri verdim. Bu beni ilgilendirmezdi ve bu işe karışmamam gerektiğini biliyordum ama unutulmuş anılar su yüzüne çıktı ve içimdeki polis bunun peşini bırakamazdı. Kurtarıcı kompleksim belki de. Bazen umursamak bir lanetti.

O beni endişeyle izlerken ben parmaklarımı direksiyona vurdum. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın." Ona sertleşmesini söylemek istedim. Dünya onu çiğneyip tükürecekti. Dışarıda en güçlü olan hayatta kalırdı. Ama bunu ona söylemedim çünkü muhtemelen bunu zaten biliyordu. "Başka bir iş bulmanı istiyorum."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "İşimin güvende olduğunu söylemiştin." Taktik değiştirdi, dilini koyu mor dudaklarında gezdirdi ve kirpiklerini seksi olmaktan çok acınası bir şekilde kırıştırdı. Angel bende ağlama isteği uyandırdı ve gitmesini istedim ama ona yardım etmeye çalışmadan önce değil. "Kendine bir bak, Kosta. Sen bir kadının rüyasısın. Beni de yanına al. Ne istersen yaparım."

Başımı salladım. "Benimle gelmiyorsun. Hafta sonunu kızınla geçireceksin."

"Ama Dmitri seninle olduğumu söyledi. Anlamıyorum."

"İşini seviyor musun?" Bu bir fark yarattı. Eğer işini seviyorsa, yapması gereken de buydu, ama sevmediği hissine kapıldım. Geceyi atlatmak için kokain çekip şampanya içmesi gerekiyordu. Böyle yaşanmazdı.

Omzunu silkti. "Beğenmek zorunda değilim. Bu o kadar da önemli değil."

"Sadece paraya ihtiyacın var," dedim kesin bir dille.

"Evet. Ve faturaları ödeyecek bir iş bulmak o kadar kolay değil, biliyorsunuz."

Kızımın hayatta iyi şeylere sahip olmasını istiyorum."

Evet, bunu daha önce de duymuştum. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Ah, kahretsin. Çantasından bir paket mendil çıkardı ve gözlerini sildi. Kendini toparlamasını bekledim, onu rahatlatmak için bir hamle yapmadım.

"Kızınız doğmadan önce ne olmak istiyordunuz?"

"Hemşire," dedi hiç tereddüt etmeden.

Hemşire Angel. "Çocuklarla aran iyi mi?"

Gülümsedi. "Sanırım, evet. Beni seviyorlar."

"Başka bir iş bulmanıza yardımcı olabilirim. İster misin?"

"Bunu benim için neden yapıyorsun?" diye sordu ve hiç kimsenin onun için iyi bir şey yapmadığı hissine kapıldım.

Çünkü kimse bunu annem için yapmadı. "Eve gitmeni ve kızınla vakit geçirmeni istiyorum. Ben Dmitri'yle ilgileneceğim. Endişelenecek bir şey yok."

Eğildi ve yanağımdan öptü. Parfümü çiçekli ve baskındı ve arabamı onun kokusundan kurtarmak için tüm camları kapatarak sürmem gerekecekti. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve Angel bu sadece ikimizin arasında," diye ekledim.

Ciddiyetle başını salladı. "Asla tek kelime etmeyeceğim," dedi, sanki ona bir Devlet sırrı emanet etmişim de bunu açıklamaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi.

Cipten atladı ve ben de onun uzaklaşmasını izledim, beni iyilik meleği rolünü oynamaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Ama cevabı biliyordum. Kaybolmuş davaların kraliçesi olan kız kardeşim Abby'yi aradım ve Hamptons'a bağlı bir şekilde kaldırımdan uzaklaşırken hoparlöre verdim.

Telsiz sessizliği için Abby'den özür diledikten ve atıp tutmasını dinledikten sonra ona Angel'dan bahsettim. Yüksek sesle iç çekti. "Ben İşsizlik Bürosu değilim." Parmaklarının klavyeye vurduğunu duydum. Abby bir avukattı ve çok iyi bağlantıları vardı, özellikle de her zaman bir dadı arayan zengin arkadaşları ve müşterileri.

Sanki Angel'a bir iş bulmayı kabul etmiş gibi, "Tamam, güzel," dedim. "Bu işi senin yetenekli ellerine bırakıyorum."

"Bana borçlusun."

"Listeye ekle. Günün birinde bunu başaracağım."

"Evet, evet. Annem senin için endişeleniyor. Aylardır aramadığını söyledi."

"Ona hayatta ve iyi olduğumu söyle." "Bu şekilde kalsın."

"Dinle Abs, bu gizli kalmalı. Angel için uygun bir pozisyon bulduğunda, belki ona birkaç kıyafet tavsiyesi verirsin." Angel'ın dar elbiselerini ve yüksek topuklu ayakkabılarını hayal ederek yüzümü buruşturdum.

"Yüce İsa, Deacon. Ben mucize yaratan biri değilim." "Evet, öylesin. Sana inanıyorum."

Bunun üzerine aramayı kestim ve Angel'ın iletişim bilgilerini Abby'ye mesaj attım, kız kardeşim aracılığıyla da olsa o günkü iyiliğimi yapmış oldum. Abby de benim gibi dört yaşında evlat edinilmeden önce evlatlık verilmişti. Benden farklı olarak okulda çok başarılı olmuş, hep A almıştı ve geleceği için net bir planı olan örnek bir çocuktü. Ivy League mezunuydu, prestijli bir hukuk firmasında çalışıyordu ve Yukarı Doğu Yakası'nda kapıcısı olan bir binada yaşıyordu ama para ve tasarım kıyafetler onu bir züppeye dönüştürmemişti. Abby nereden geldiğini asla unutmadı.

Bu görev bittiğinde yeni bir karaciğere ihtiyacım olacaktı. Ben devasa Bridgehampton McMansion'ın arkasındaki olimpik havuzda tur atarken herkes hâlâ dün geceki votka ve sefahatin etkisiyle uyuyordu. Bu saçmalığın üçüncü günüydü ve kendimi bir reality TV'de yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Şov. Big Brother'ın Rus versiyonu. Tahmin edebileceğiniz kadar çılgıncaydı.

Başım sudan çıktığında adımın söylendiğini duydum. Kulvarımın sonuna kadar yüzdüm ve havuzun kenarına tutunarak çimenlerin üzerinden geçen Dmitri'yi izledim. Bir elinde birası, diğerinde sigarası, mayosunun içinde sabah odunlarını sergiliyordu. Aman Tanrım. Bu adamın aletini çok yakından tanıyordum. Kim mayo giyer ki? Gösterişli Rus uyuşturucu ve silah tüccarları, işte onlar.

Dmitri'nin hareminden iki kız, bir kızıl saçlı ve bir ağartılmış sarışın, ipli bikinileri, tam makyajları, sahte bronzlukları ve topuklu ayakkabılarıyla onun arkasından geliyordu. Saat başı nakit ve kola olarak ödeme alıyorlardı ve tanrılara adak adar gibi meyve ve kruvasan tabakları ile bir sürahi kahve taşıyorlardı.

Cennette bir gün daha geçirmek için kemerlerinizi bağlayın. "Bu hayata alışabilirsin. Değil mi, Kosta?"

Yok artık. Sırıttım ve ona bir yalan söyledim, tıpkı aylardır yaptığım gibi. İyi bir yalancıydım. Bazen fazla düzgün. "Yaşamak için çalışmaktan iyidir."

Güldü, sanki tüm şakaların anasını anlatmışım gibi başını geriye attı. Sonra kızıl saçlıya mayosunun altını indirmesini ve eğilmesini emretti. Kadın adamın dediğini yaptı. Gözünü bile kırpmadan ayak parmaklarına dokundu, kıcı havadaydı ve bulanık kahverengi gözlerini bana dikmişti. Dmitri avucunun içiyle kıcının yanağına bir şaplak attı, çıkan ses aradığım huzur ve sessizliği bozdu. Bir kere. İki kez. İyi bir ölçü için üç kez. Adam saldırısına devam ederken devrilmemek için ellerini ayak bileklerine doladı.

"Kıcını öyle bir sikeceğim ki haftalarca yürüyemeyeceksin," diye hırlayarak sikini yumrukladı.

"Yap şunu," diye inledi, amını parmaklarken sesi B sınıfı bir porno yıldızı gibi çıkıyordu ve tutkunun sancıları içindeki birinin seslerini taklit ediyordu. Göğüsleri kadar sahteydi.

Amerika'nın en pahalı oyun alanlarından birinde bir yaz gününün nadide havasını kirleten havuz başı anal seslerini, kadının çığlıklarını ve adamın homurtularını bastırmak için suyun altına daldım. Suyun altında havuzun diğer ucuna doğru yüzdüm ve porno şovuyla arama mümkün olduğunca mesafe koydum. Nefes almak şart olmasaydı, bu hafta sonu kaçamağı bitene kadar suyun altında kalırdım. Başım su yüzüne çıktığında, ağartılmış sarışın beni bekliyordu, üstsüzdü ve bir havlu uzatıyordu, plastik göğüsleri yüzümdeydi, kendimi havuzdan çıkarıp yanından geçerken.

Peşimden koştu, göğüsleri zıplıyor ve sivri topukları bakımlı çimenlikte çukurlar açıyordu. Ben içeri süzülürken Dmitri'nin kükremesi Fransız kapılarının cam bölmelerinde yankılandı, sesi ve sarışın

Şefin mutfağının fayans döşeli zeminine su damlatırken. Klima, Dmitri'nin Sibirya kökenlerine ve buzul kalbine bir selam olarak Kuzey Kutbu sıcaklıklarına ayarlanmıştı.

Koşuya çıkmalı ve gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamalıydım. Sıcaklık, güneş ışığı ve temiz deniz havası istiyordum. İpeksi pürüzsüzlükte, bal rengi bir cilt ve viski rengi gözler. Kolajen enjekte edilmemiş pembe dudaklar. Keira'yı istiyordum. Onunlayken Deacon olabilirdim, Kosta değil.

OceanofPDF.com

KEIRA

M Belki de bu, insanların balayı dönemi olarak adlandırdığı dönemdi. Bir insanı o kişi yapan tüm küçük şeyleri keşfetmeye başladığınız o görkemli, altın günler onlar. Ne kadar çok öğrenirseniz, o kadar çok düşersiniz, ta ki onların gülümsemesini görmeden, sesini duymadan ve aynı havayı solumadan hayatınızı nasıl sürdürdüğünüzü merak etmeye başlayana kadar.

Deacon hakkında böyle hissetmek hiç de hoş değildi. Ona aşık olmak istemiyordum. Annem gibi, yaldızlı bir kafese hapsedilmiş, kanatları kırılmış bir kuş olmak istemiyordum. Belki Deacon'la her şey farklı olabilirdi ama kalbime güvenip iyi bir karar veremeyecek kadar çok baba sorunum vardı.

Her neyse, birbirimizi yeni yeni tanıyorduk, bu yüzden aşk değildi. Belki de aşkın başlangıcıydı, düşerken hissettiğin duygu o kadar lezzetli ve çığncadır ki kendini düşünmekten alıkoymaya çalışmazsın.

Sasha ve ben bu kur yapma ritüelini atlamıştık. Deacon yanımdayken midemde oluşan o çırpınma hissini ya da vücuduma dolan o iyi hissettiren endorfinleri hiç yaşamamıştım. Sasha çok soğuk ve acımasızdı, bense çok bencil ve asiydim. Kalplerimizi şiddetle korurduk ve kendimizi koruma sanatında ustalaştığımız. O zamanlar gençler gibi sevişirdik, vahşi bir şekilde, samimiyet, tatlı sözler ya da ön sevişme olmadan. Belki de tüm bunlar için fazla havalı olduğumuzu düşünüyorduk ya da belki de olduğumuz gibi görüldüğümüz kadar korkusuz değildik. Sadece çirkin gerçekleri ve berbat hayatları olan iki güzel insan, tanımlamaya asla zahmet etmediğimiz nedenlerle birbirimize çekildik.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Sasha hakkında çok düşündüm, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi ve neden birbirimize çekildiğimizi anlamaya çalıştım. Her zaman soğuk değildi ve her zaman acımasız da değildi. Karizması ve cazibesi vardı ve bunları ihtiyaçlarına göre ya da bir hevesle açıp kapatırdı. Zekiydi de, keskin bir zekâsı ve doymak bilmez bir susuzluğu vardı.

bilgi için. Dünyayı ele geçirme planları yapmadığı zamanlarda Sasha aynı zamanda komik ve birlikte takılması eğlenceli biri olabiliyordu. Sasha kolayca sıkılırdı ve ikimizde de bir çıkış ya da kaçış ihtiyacı hissettiren türden huzursuz bir enerji vardı. Birbirimizin ilgisini çekiyorduk belki ama ben onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu ve bu her şeyi çok daha kolay hale getirmişti.

Sasha'yı kaybetmek ruhumu parçaladı. Onu sevmek beni mahvederdi. Bu da beni Deacon'a getiriyor.

Üç hafta önce, hafta sonu kaçamağından yeşil gözlerini daha canlı ve gülümsemesini daha beyaz yapan güneşten öpülmüş teniyle döndü. O Pazar gecesi kapımı çaldığında, deniz kokusunu, güneşten ağarmış dağınık saçlarını ve çocuksu cazibesini daireme getirdi ve oraya aitmiş gibi kalbime yerleşti. Plastik bir market poşeti içinde Ben & Jerry's dondurma kutuları (en sevdiğimiz tatlar ve kara bir at; marshmallow merkezli çikolata ve şekerleme) ve kağıt mendil içine yerleştirilmiş deniz camıyla dolu süslü bir alışveriş çantası gibi hediyelerle gelmişti. Hepsi mavinin farklı tonlarındaydı, alacakaranlıktan gece yarısına kadar, gün doğumundan önceki o tuhaf, yalnız zamanın aynı tonu. Yuvarlanan mücevherleri cam bir kaseye doldurdum ve sehpanın üzerine koydum. Dondurmamızı balkonumda yedik ve üzümle donmuş ama dondurmamı çorba gibi sevmemin komik olduğunu düşündü. Saatlerce hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Eğlenceli, esprili ve çekiciydi ve bunu daha önce bilmiyorsam bile o zaman anlamıştım. Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Ve onunla birlikte olmak beni mutlu ediyordu.

Beni özlediğini söyledi ve neyimi özlediğini sorduğumda "Yirmi üç yastığını" dedi.

Mübalağa yaptığı ortaya çıktı. Yatağımda sadece sekiz yastık vardı. Yani ikimiz de yalancıydık.

İki hafta önce, şaka olsun diye mutfak tezgahımın üzerine bir demet muz bıraktı. Kabukları kahverengiye dönene ve tüm mutfakım muz kokana kadar yenmeden orada bıraktım, sonra da çöpe attım. Geçen hafta televizyonda bir beyzbol maçının son vuruşlarını izledik. Ben sıkılmış dışarı benim Kafatası. Yapma. Hatta Hangisi olduğunu sor. ekipler oynuyordu. Ona karpuz yedirdim, üzerine tuz ve acı biber serpdim, limon sıktım ve onu yepyeni bir lezzetle tanıştırdım. O da bana iki orgazm yaşattı. Beyzbol maçı o kadar da kötü değildi.

Şimdi solmuş kot pantolonu ve düz beyaz tişörtüyle mutfakımda duruyordu ve bir erkeğin sahip olabileceğinden çok daha muhteşem görünüyordu. Bronzluğu solmamıştı ve bu da bütün gün tam olarak ne yaptığını merak etmeme neden oluyordu. Salata için sebzeleri doğrarken hiç kullanmadığım şef bıçağının gümüş rengi ağzı bulanık bir şekilde parlıyordu. O gece geç saatlerde akşam yemeğimizi pişirmekle meşgulken -limonlu sarımsaklı tavuk ve kuskus, onun spesiyalitesi- ben de kalbimi korumaya çalışmakla meşguldüm. Ellerin kalbimin içine uzandığını hayal ettim.

Kalp atışlarımın ritmini değiştirene kadar göğsüme ve atmakta olan organıma masaj yaptı.

Kendime kalbimin güvende olduğunu söyledim. Aşık değildim. Belki biraz karasevdalıydım. Ve bu bir ilişki değildi. Ama gelmediği gecelerde onu özlediğimi ve benimle olmadığı zamanlarda ne yaptığını ve kiminle olduğunu merak ettiğimi inkar edemezdim.

Soğutulmuş beyaz şarabımdan bir yudum aldım ve bıçağı kullanırken kaslarının esnemesine ve ön kolundaki lezzetli damarlara baktım. Beni izlerken yakaladı ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırttı.

Bu yüzden onun yerine profilden yüzüne baktım ve manzara da aynı derecede muhteşemdi.

Tanrım. Bu kötüydü. Çok, çok kötüydü. Ve daha seks bile yapmamıştık.

Neden hala seks yapmadık?

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Amacım dikkat dağıtmaktı ve ayrıca merak ediyordum. Yemek yapmayı hiç öğrenmemiştim ve hiç ilgimi de çekmemişti. Miami'de Raoul adında bir aşçımız ve Rosa adında bir hizmetçimiz vardı. Ben küçükken Rosa aynı zamanda dadımızdı. Annem çalışmazdı. Yemek yapmaz, temizlik yapmaz ya da bana bakmazdı. Hayattaki tek amacı babamı mutlu etmektir. Görünüşe göre, bu tam zamanlı bir işti. "Annem," dedi Deacon. Artık onun Faye Ramsey'e 'anne' dediğini biliyordum ama bazen kendime onu doğuran kadından bahsetmediğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. "Aslında bize hiç öğretmedi.

Mutfakta deney yapmamız için bizi serbest bırakırdı. Büyürken, kız kardeşim Abby ve ben haftada bir akşam yemeği pişirirdik. Abby her zaman bir mutfak şaheseri yaratmaya çalışırdı. Yemeklerim vurdu ya da ıskaladı. Ben daha çok içinde üzerinde çalışıyor benim bıçak becerileri." Göstermek için, o kırmızı biberin kafasını kesip iki saniye içinde doğradı.

Güldüm. "Gösteriş. Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Bir yumru gibi taburede oturuyordum, hiçbir yardımım dokunmuyordu, işe yarar bir şey yapamayacak kadar aşık olmakla meşguldüm.

"Biraz yardıma ihtiyacım var ama yemek yaparken değil."

Gözlerim kot pantolonunun fermuarına kaydı. Kıkırdadı. "Pis kız. Tabaklara ihtiyacım var. Sen de masayı kurabilirsin."

"Huh." Dolaptan ona iki tabak aldım ve masa için mutfak eşyaları, peçeteler ve servis altlıkları topladım. Kısa süre önce Connor ve Ava'nın dairesinden cam bir masa ve dört döşemeli sandalye almıştım. Bir yemek masası ve sandalyeleri kullanmayacağımı ve eBay'e koymalarının daha iyi olacağını söylemiştim ama Ava beni görmezden gelmişti, bu yüzden şimdi onu iyi değerlendiriyordum.

Masayı hazırladığımda, gece yarısı yemeğimiz hazırды ve yemek tabaklarımızı ve ahşap salata kasemizi yemek alanına taşıyıp masada karşılıklı oturduk.

"Bu harika," dedim bir çatal dolusu tavuk ve kuskusu daha ağzıma atarken. "Ramen ve hazır yemeklerimden çok daha iyi."

"Çıtayı yüksek tuttun. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum."

The Smiths bize çarpan çift katlı bir otobüs hakkında şarkı söylerken ve yağmur açık cam kapılarımın dışındaki metal masa ve sandalyelere yağarken güldüm ve şarabımdan bir yudum aldım. Yaz yağmuru ve olasılık gibi kokuyordu. Ve seks. Aklımda seks vardı. Boş boş, onun yanında ölmeyi umursamayacağımı düşündüm. O kadar ileri gitmiştim.

Kendi küçük dünyamızda kozalandığımızı, her şeyden ve herkesten koptuğumuzu hissediyorduk ama gerçeklik kapımızın hemen dışındaydı.

"Bütün gizli polisler böyle mi yaşar? Ailesinden ve arkadaşlarından kopuk mu?" O durularken sordum, ben de bulaşık makinesini doldurdum.

"Göreve göre değişir."

"Benimle takıldığını öğrenirlerse başın belaya girer mi?" Son tabakları da yerleştirdim ve kapatmak için kalçamı kapıya yasladım. Kıcımlı kavradı ve beni vücuduna doğru çekti.

"Endişelendiğim ben değilim. Her zaman takip edilmediğimden emin olurum. Senin evine," diye açıkladı, dudakları boynumda geziniyordu. "Birkaç kez gelmedim. Daha iyi olacağın düşünüyordum."

"Hiç korkuyor musun?"

Omuz silkti. "Her zaman yakalanma korkusu var. Daha önce yakaladığım bir adam beni tanıyacak ve ispiyonlayacak. Şimdiye kadar şanslıydım. Dünyalarım çarpışmadı."

Şimdiye kadar.

Gizli bir polisle takılmak, bir suçluyla birlikte olmaktan çok da farklı değildi. Seçebileceğim onca adam varken onu seçmiş olmamın ne anlama geldiğini merak ediyordum. Tehlikeli bir iş yapan iyi adamlardan biri. Belki de cazibesi buydu. Tehlikenin ipucu.

Ellerini karnımın üzerinde gezdirdi, tişörtümün kumaşını yukarı ve başımın üzerine doğru sürükledi. Onu yere fırlattı ve bir eliyle sütyenimin kancasını açtı. Askıları kollarımdan aşağı kaydırarak göğsümü avuçladı ve meme ucunu başparmağı ile işaret parmağı arasında sıktı. Vücudum ısındı ve gözlerim kapandı, ağzımdan bir nefes kaçtı.

"Bu bir kaçamak olduğu için" dedim. "Bence bunu sistemimizden çıkarmalıyız."

"Bir kaçamak, ha?"

"Mmhmm."

Parmaklarını pamuklu şortumun bel bandına geçirdi ve iç çamaşırlarımla birlikte aşağı çekti. Ayak bileklerimde toplandılar ve beni yukarı kaldırdı, beni taşıırken bacaklarım beline dolandı,

dudaklarımız bir öpücüğe kilitlendi. Ben çıplaktım ve o tamamen giyinikti ve bu haksızlık gibi görünüyordu.

Deacon beni yatağa fırlattı ve sırtım yatağa çarptı. Tişörtünün arkasına uzanıp başının üzerine çekti ve odanın loş gölgelerinde soyunmasını izlemek için kendimi dirseklerimin üzerine ittim.

"Seksin birbirimizi sistemimizden çıkarmamıza yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim, çıplak vücuduna bakarken. Altın rengi teni kemik ve kasların üzerinde uzanıyordu. Daha önce penisler hakkında pek düşünmemiştim ve onları hiç güzel bulmamıştım ama onunki öyleydi. Düz, uzun ve kalındı, derisi pürüzsüz ve kadifemsiydi. Daha önce hiç kimsenin altına yatmak istememişim ama onunlayken bunu yapmak istiyordum.

Üzerime diz çöktü, ağzı merkezime doğru inerken elleriyle bacaklarımı ayırdı.

"Bunu istiyor musun?"

Aman Tanrım. Evet. Bana verebileceği her şeyi istedim.

Kalçalarımı kaldırıp ona ulaşmaya çalıştım ama Deacon'ın elleri kalçalarımı kenetlendi ve beni aşağıda tuttu.

Ellerim onun sarışın kafasına uzandı ve yüzünü bacaklarımın arasına sokmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Dudaklarımdan bir yalvarış çıktı ve beni yutmaya başladı. Ben ona karşı kıvrılıp kıvrana kadar klitorisimi yaladı, çekiştirdi ve emdi. Ve bir parmağı içime kaydığında, daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. İçimi doldurmasına, haftalardır benden esirgediği bir şeyi bana vermesine ihtiyacım vardı.

"Seni istiyorum," diye homurdandım.

"İçimde." "Bunu kaldırabileceğinden emin misin?" diye alay etti.

Gözlerimi devirdim. "Evet, lanet olsun. Lütfen, ihtiyacım var."

Başını kaldırdı, bana bakarken yeşil gözleri şiddetle yanıyordu. "Söyle. Bana ihtiyacın var."

Ellerim çarşafın içine kıvrıldı, alt dudağım dişlerimin arasında sıkıştı, çünkü başparmağı klitorisime bastırdı ve daha fazlasını istedim. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum."

Ukala. Eğildi ve yerdeki kot pantolonunun cebinden bir prezervatif çıkarıp sikinden aşağı yuvarladı.

"Ben de tam seksten bahsediyordum," dedim. "Sekse ihtiyacım var. Senden tek istediğim bu."

"Yalancı." Başını girişime bastırdı ama daha ileri gitmedi.

"Deacon," dedim hayal kırıklığıyla.

"Bu bir kaçamak değil Keira. Tek gecelik bir ilişki değil. Karşılıksız seks değil. İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Tanıştığımız günden beri öyleydi."

Bir eli dışarı fırladı ve meme ucumu başparmağı ile işaret parmağı arasında kavrayarak baskıyı artırdı. Meme ucumu yuvarlarken ve sanki bunun olduğundan daha az bir şey olduğunu öne sürdüğüm için beni cezalandırmaya çalışıyormuş gibi horozuyla bana başka bir alaycı itme verirken vücudumda acı çivili zevk aktı.

"Bana bunun senin için bir anlamı olduğunu söyle."

"Deacon," diye fısıldadım. Son savunmamı da kırmasını istemiyordum ama onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı ve o her zaman yalanlarımı anlardı, bu yüzden gerçeği söyledim. "Benim için bir şey ifade ediyorsun. Sadece bunun ne olduğunu henüz bilmiyorum."

En azından dürüsttü.

Cevabım onu mutlu etmiş gibi dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Benim için önemli olduğunu bilmek istiyordu. Ve önemliydi de.

"Bir yolunu buluruz." Sesi o kadar kendinden emin geliyordu ki neredeyse ona inanacaktım.

Bana cevap verme şansı vermeden, tek bir hamleyle eve çarptı ve ben onun zayıf, kaslı vücuduna doğru eğildim. Çok güzeldi. O çok güzeldi. Kirli sarı saçları gözlerinin içine düşüyordu ve güçlü çene çizgisi ve yeşil gözlerindeki vahşi bakış olmasa güzel olabilecek o yüz.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi. "Olacağını bildiğim her şeydin."

Baldırlarımı kavrayıp bacaklarımı omuzlarına dayanana kadar kaldırmadan önce söylediği son sözler bunlardı. Sonra içime girmeye başladı. Tekrar ve tekrar. Açıyı ve pozisyonumu yeniden ayarlayarak daha derine inebildi ve Tanrım, beni o kadar çok doldurdu ki. Ve ben hala ondan daha fazlasını istiyordum. Açgözlü, muhtaç ve doyumsuzdum.

Kalçalarını çalıştırırken ve hızını hiç yavaşlatmazken görüşüm bulanıklaştı. Daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm içimde toplanıyor, her hamlesiyle birlikte yükseliyor, ta ki düşmeme saniyeler kalana kadar uçurumun kenarında sallanıyordum.

Deacon beni acımasızca uçurumun kenarına itti ve sırf tekrar bu kadar yüksek hissetmek için istediği her şeyi söyler ya da yapardım. Tanrım, ben bir bağımlıydım.

Elini bacaklarımın arasına kaydırıp başparmağını klitorisimin üzerine bastırdı ve işim bitti. Bitmiştim. Orgazm beni derinden sarstı. Çılgılığım komşuları uyandıracak kadar yüksekti ama bunu kendini beğenmiş bir şekilde tahmin etmiş olması umurumda bile değildi. İnanılmazdı.

Orgazmı atlattım, yavaşça başım dönmeye başladı, görüşüm açıldı. Saniyeler sonra, Deacon'ın kalçaları hareketsizleşirken ve siki içimde titreşirken kendi kükremesi duyuldu.

Yüzünden ter damlıyordu ve açık pencereden serin bir esinti esmesine rağmen kendi tenim kaygandı.

"Sanırım seninle başa çıkabilirim," dedim.

Ve sonra güldük çünkü bu her türlü çılgınca, harika ve korkunçtu ve ikimiz de seksin bizi birbirimizin sistemlerinden kurtaramayacağını biliyorduk. Beni korkuttu ama heyecanlandırdı da. Bilinmeyen bir hedefe giden turbo şarjlı bir yolculuk gibiydi.

Başını salladı, biraz şaşkın görünüyordu ve bacaklarımın arasından kaymadan önce kalçamı sıktı. Kaybettiğimi hemen hissettim ve keşke hissetmeseydim dedim. Yan dönerek, banyoya geçip içeride kaybolmasını izledim. Sonra ona yer açmak için tüm fazla yastıkları yere attım ve çarşafı vücudumun üzerine çektim. Başımı üç yastığa dayayıp bir heykel gibi hareketsiz yattım.

Deacon birkaç dakika içinde döndü, çarşafı kaldırdı ve altına girdi. Beni ters çevirdi, yastıklarımın birini attı ve beni tekrar sıcak bedenine çekti, kolunu bana doladı ve beni kendisine sabitledi.

"Bana ne yaptınız?" Odamın gölgelerine doğru fısıldadım.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını. Beni mahvettin."

"Böyle olmaması gerekiyordu."

"Olur böyle şeyler."

Güldüm ve yüzümü ona çevirdim. Dudaklarımdaki kahkahayı öptü ve hain bedenim onunkinin içinde eridi.

Bum!

Kalbimin bir parçası daha gitti. Düşüyor.

"ZATEN BİR ERKEK ARKADAŞIN VAR," dedi Deacon, grup sohbetim patladıktan sonra mesajları okumak için telefonu elimden alırken.

Deacon ve ben yatakta uzanmış, sırtımızı yatak başlığına dayamış, dizüstü bilgisayarımda Sons of Anarchy'yi izliyorduk. Üzerimde daha önce yere attığı ve onun gibi kokan mavi tişört, onun üzerinde ise siyah boxer külot vardı.

Benim için yemek pişirdiği geceden bu yana şehvet dolu bir pus içinde iki baş döndürücü hafta geçmişti. Hâlâ birbirimizi sistemlerimizden çıkarmaya çalışıyorduk. Bu da duşta, kanepede, duvara karşı, mutfak tezgâhında ve müsait olan diğer her yüzeyde seks yaptığımız anlamına geliyordu.

Bir Pazar günüydü ve günü Ava ile takılarak, taco yiyerek ve Trinity Bar'ın avlusunda güneş ışınlarını yakalayarak geçirmiştım. Eden orada yarı zamanlı barmen olarak çalışıyordu.

ve Ava ile bir plan yaptıkları geldiğim andan itibaren belliydi. Adı Eli'ydi ve barmenlik yapan bir müzisyendi. Çingene kalpli bir serseri olduğunu iddia ediyordu ve muhtemelen gördüğüm en havalı adamlardan biriydi. Uzun, dalgalı kahverengi saçları ve dövme züppesi Connor'ın bile sanat eseri olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı dövme kolları vardı. Eli sıksa purolar içiyordu ve şeytani bir görünüşü vardı. Botları dünyayı dolaşmış ve anlatacak hikâyeleri varmış gibi görünüyordu. Kısacası, Ava ve Eden benim için havalı bir adam seçmişlerdi ve o da bana bir plak dükkanında kahve içmeyi teklif etmişti ki kulağa eğlenceli geliyordu. Eli'a karşı tek şansım onun Deacon olmamasıydı. İster kabul edeyim ister etmeyeyim, kalbim zaten Deacon'a aitti. Bunu biliyordum ama yine de karşı koymaya çalışıyordum, her ne kadar çabalarım en iyi ihtimalle zayıf olsa da.

Telefonu elinden kaptım. "Kimseye söyleyemediğim gizli bir erkek arkadaş."

Sinirli bir şekilde iç geçirdi ve Jax Teller'ın bir federal ajanı vurmasını izledik. İçten içe, eskiden ideal erkeğim olan Jax Teller'ın Deacon'a karşı hiçbir şey yapamayacağını düşünüyordum.

Telefonuma yeni mesajlar gelirken gözleri hâlâ dizüstü bilgisayarımdaydı.

Eğer Eli ise, bu kesinlikle hayır demek.

Eden: Onu tanıyorsun bile Ava: O çok seksi

Connor: Başka erkeklere bakmayı

bırak Ava: Bunu sadece Keira için

yapıyorum

Çöpçatanlık yapmayı bırak. Sonu hiç iyi

bitmiyor Killian: Onunla tanıştım. Kaypak biri.

Bir cevap yazarken kaypak kelimesine kıs kıs güldüm: Bunun benim kararım olması gerekmiyor mu? Eğer onunla çıkmak istiyorsam, bu seni ilgilendirmez. Defol git, Killian.

Ben gönder tuşuna basmadan Deacon telefonu tekrar elimden kaptı ve mesajları okudu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benimle birliktesin, başka kimseyle değil."

İnkâr etmedim ama yine de kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Bu sana benim adıma karar verme hakkını vermez."

Deacon itirazlarıma aldırmadı ve telefonumu kollarımın erişemeyeceği bir yerde tutarak benim adıma bir cevap yazdı.

Ben: Ben erkek arkadaş aramıyorum. Ve onun kaypak olduğuna katılıyorum. Bana göz kulak olduğun için teşekkürler, Killian.

Gönder tuşuna bastı ve telefonumu komodinin üzerine fırlattı. Kenardan sekti ve bir takırtıyla parke zemine çarptı. Üzerine sürünerek telefonumu aldım ve yüzüne doğru salladım. "Kırmadığın için şanslısın."

"Sana yeni bir tane alırdım." Elimi tuttu ve beni yatağa çekti, daha önce işgal ettiği yerde bana yer açmak için ilerledi.

Sons of Anarchy'de bir seks sahnesi izledik ve ben az önce olanları ve bu konuda ne hissettiğimi çözmeye çalışarak tırnağımın etini çiğnedim. Deacon için bu iş bitmişti ve mesele halledilmişti. Onun tarafından.

"Gücümü elimden almışsın gibi hissediyorum," dedim.

Bana baktı. "Bu adamla çıkmak istiyor musun?" "Hayır. Ama konu bu değil."

"Beni kıskandırmak için benimle dalga mı geçiyordun?"

Öyle miydim? Kaba, çocuksu ve önemsiz miydim? Onun kıskançlığını mı uyandırmak istiyordum? Bu benim tarzım değildi. Bu tür oyunlar oynamakla ilgilenmiyordum ve bana bunu yapmasından nefret ederdim. "Hayır. Kardeşime seçimin benim olduğunu söylemeye çalışıyordum, onun değil."

Bunu bir dakika düşündü. "Tamam." Başını salladı. "Seni bir randevuya götürüyorum." Kolunu omuzlarıma doladı, gözleri hâlâ dizüstü bilgisayar ekranındaydı.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Keira Shaughnessy, benimle çıkar mısın?"

"Beni bir randevuya götüremezsın." Elimi göğsünün pürüzsüz derisinde gezdirdim ve parmak uçlarımı karın kaslarının çıkıntılarında gezdirdim -bir, iki, üç, dört, beş, altı- zayıf ve kıvraktı ve vücudunun her santimine dokunmayı seviyordum.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Ben ilişki istemeyen bir kızdım. O da bana bir ilişki aramadığını söyleyen adamdı. Yine de, şimdi buradaydık. Kimseye söyleyemediğim bir ilişki içindeydik. Gece geç saatlerde birlikte yemek yedik. Film izledik. Konuştuk, güldük ve tartıştık. Birlikte duş aldık. Hepsisi evimden çıkmadan oldu.

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi, çenesi inatçıydı. "Gidiyoruz."

Elim aşağıya, boxer külotundaki şişkinliğe doğru hareket etti. Kumaşın arasından sikini avuçlayarak başparmağımı yarığa bastırdım. Tısladı ve dizüstü bilgisayarı kenara itti, boxer külotunu çıkardı ve beni üstüne çekti, böylece kalçalarına oturdum.

"Oh. Bunu mu istiyorsun?" Vücudumu onunkine sürtünerek sordum.

"Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Oh, seninle başa çıkabilirim."

Üzerimdeki tişörtü yırttı ve elleri belime doğru ilerleyerek beni yukarı kaldırdı. Onu girişime yerleştirerek, içimi sonuna kadar doldurana kadar yavaşça aşağı indim. Kalçalarımı yuvarlayarak vücudumu onun-
kine sürtmeye başladım. Beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavradı, hareketlerimi durdurdu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Hareket etme. Kıpırdama."

"Sorun ne?"

"Bu iyi mi? Koruma olmadan mı?"

Bunu düşünmemiştim bile, ama güvendeydik. En azından doğum kontrolü açısından. Duygusal açıdan ise pek emin değildim. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle." Onu öpmek için öne doğru eğildim.

Birbirimizi aklıktan ölüyormuşuz gibi öptük ve bu bizim en sevdiğimiz yemektir ve son yemeğimizdir.

Beni sırtüstü yatırdı ve bileklerimi yatağa sabitledi, içime girerken yüzü benimkinin birkaç santim üzerinde duruyordu. "Başka biriyle çıkmamı istemiyorum." İtiş. "Başka bir adamı düşünmeni bile istemiyorum." İt.

Bacaklarım belini sardı ve daha derine girebilmesi için kalçalarımı kaldırdım. "Sadece senin sihirli aletini istiyorum. Başka bir kadının sana dokunmasına, seni öpmesine ya da sana bakmasına izin vermeyi aklından bile geçirme."

"Ben seninim. Tamamen seninim." Kelimeler hırıltılıydı.

Ben onun sırtını pençeledim, o da benim boynumu işaretledi. Vahşi hayvanlar gibi sikiştik, itiş kakış hakimiyet ve hayatta kalma oyunuydu. Aldığımız kadar iyi verdik.

Aşkımız çılgıncaydı. Kendinizi daha canlı hissetmenizi sağlayan, güzel ve tehlikeli bir şeyin kıyısında sallanan türden bir aşk. Dik kayalık bir uçurumun üzerinde keskin virajlı bir yolda çok hızlı araba sürmek gibi. Bazen beni korkuturdu. Çünkü ben bendim ve o bana aşık olacak kadar cesurdu, bunun kötü bir fikir olduğu konusunda onu uyarmış olmama rağmen. İçten içe, benim gibi bir kızın asla gerçek ve iyi bir şeye sahip olamayacağını biliyordum. Geçmişim sonsuza dek beni kovalayacaktı ve bir şekilde, bir şekilde bedelini ödeyecekti. Nasıl, ne zaman ya da neden olduğunu bilmiyordum ama kötü bir şeyin yaklaştığını hissedebiliyordum.

Dört gün sonra, Deacon'la randevumdan önceki öğleden sonra, boynumdaki zincirin bir halkası koptu. Boynumdaki haçın kaybolduğunu hissettiğimde paniğe kapılmıştım. Bu kötü bir alametti. Kötü büyü. Dünyanın sonu yaklaşıyordu. Sevdiklerimin hepsi ateşli bir şekilde ölecek ve cehennem çukurlarını boylayacaktı. Ama haç kaybolmamıştı; sadece tişörtümün içine kaymıştı ve onu geri alıp sorunu tespit edebildim. Kolay bir tamirdi ve Pete'in küçük bir pense ile bağlantıyı sıkması sadece birkaç saniyesini aldı. Pete

bana karşı yumuşak bir noktası vardı ve bana kızı gibi davranırdı, ama ürkütücü veya kontrol edici bir şekilde değil. Nasıl olduğumu sormak ve işe dalıp yemek yemeyi unuttuğum günlerde öğle yemeği molası vermemi hatırlatmak gibi nazik bir şekilde.

Zinciri boynuma dolayıp haçı tişörtümün içine sokarken, "Yeni gibi oldu," diye beni temin etti.

Ona teşekkür ettim ve kendi aptal batıl inançlarıma gülerek işime geri döndüm. Ama ne olur ne olmaz diye kardeşlerimi, Eden ve Ava'yı aradım. Çalışmakla meşguldüler, hepsi iyiydi, rapor edilecek büyük bir felaket yoktu ve Deacon ve ben bu gece randevumuza gidiyorduk, yani dünyada her şey yolundaydı.

OceanofPDF.com

DEACON

O Hayır. Küçük siyah bir elbise ve motorcu çizmeleri giyen güzel kız, müzik kutusundan yükselen Slayer'ın "Angel of Death" şarkısı eşliğinde kasıla kasıla yanlarından geçerken kafalar döndü. Gözleri

Ona doğru yürürken yüzümde hınzır bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırdı.

"Beni bir kavgaya mı sokmaya çalışıyorsun, bebeğim?" Parmağımı elbisesini tutan ince askıya geçirdim, gerçi buna elbise demek biraz abartılı olurdu. Kısa ve ipeksiydi, siyah dantellerle süslenmişti ve uyluğunun ortasına ancak ulaşıyordu. Her zaman taktığı haçı ve onu seksi ve boğucu gösteren dumanlı göz makyajıyla eşleştirmişti. Kara filmlerdeki femme fatale'lere benziyordu. Hedefini kendi çatalıyla kalbinden bıçaklamadan önce onu baştan çıkarmak için gönderilmiş bir suikastçı.

"Benim için savaşır mısın?" diye sordu.

"Ölümüne," diye hırladım. "Bana binecek misin yoksa ölecek misin?" "Son nefesime kadar."

Söylediklerimizde ciddi miydik? Bunu zaman gösterecek.

Dudaklarım boynunda ve köprücük kemiğinde gezindi. Vücudu kollarımda titredi ve doğrudan benim sikime ve büyük olasılıkla bu bardaki diğer tüm erkeklerin siklerine giden alçak bir inilti çıkardı. Dairesinde kalmak muhtemelen daha güvenliydi. Daha önce hiç sahiplenici olmamıştım ve hiçbir kadın kıskançlığımı uyandırmamıştı, ama onunla her şey farklıydı. Birlikteyken doğru düzgün düşünemiyordum. Böyle hissetmek tehlikeliydi, insanlarla dolu bir barda olmak, duyularım o kadar yükselmişti ki tek görebildiğim oydu.

Elini elime aldım ve onu biramın önündeki tabureye götürdüm, fıstık kabukları botlarımızın altında çıtırdıyor, bayat bira ve ter kokusu havada asılı duruyordu. Bu, Aralık ayından beri vahşi doğaya ilk adım atışımız ve Keira'nın ilk gerçek randevusuydu. Hiç yapmadığı şeyler listesindeki bir maddeyi daha işaretlemek istemişti. Bir bara gidelim. İşte buradaydık.

Aşağı Doğu Yakası'nda bir batakhane deydik, batakhane den ziyade kitschy bir merak dükkânı gibiydi. Bunu takdir edeceğini düşündüm. Çok renkli Noel ağacı ışıklarıyla süslenmiş barın arkasındaki tozlu ahşap raflarda kafatasları ve aziz heykelleri sıralanmıştı. Bonus puan, siyah deri kesimli kıllı motorculardan oluşan rengarenk bir ekip daha önce Harley'leriyle gelmişti ve arka odada bilardo oynuyorlardı.

"Buraya nasıl geldin?" Kalçamı bara yasladım, böylece o tabureye yerleşip elbisesinin eteklerini çekiştirirken yüzüm kapıya dönüktü.

"Metro."

Onu almadığım için kafamı duvara vurmak istedim. "Sana taksiye binmeni söylemiştim."

Bir omzunu silkti. "Metro daha hızlıydı." Barın arkasındaki plastik garnitür tepsisinden bir avuç maraschino kirazı aldı ve onları bir kokteyl peçetesinin üzerine neşeli askerler gibi dizdi. "Buraya nasıl geldin?"

"Metro."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi ve dişleriyle meyveyi sapından kopardı.

"Ben bir erkeğim ve açık saçık bir elbise giymiyorum."

"Çantamda biber gazı ve sert bir sağ kroşem var." Yumruğunu kaldırdı ve maraschino kirazlarını yiyip bana aşırı tepki veriyormuşum gibi sakın olmamı söylerken bıkkın bir iç geçirdim. Ben NYPD'de çalışıyordum. İnsanlığın en kötüsünü gördüm. Tecavüzler, gasplar, silahlı saldırılar, aile içi şiddet. Çok fazla düşündüğünüzde kalbinizi burkan ve ruhunuzu karartan korkunç ve üzücü şeyler. İşimi yapmak için, durumla başa çıkmalı ve yolunuza devam etmeli, sizi yiyip bitirmemesi ve rüyalarınıza girmemesi için kafanızdan çıkarmalıydınız. Çoğunlukla, bölümlere ayırma konusunda iyiydim. Ama bazen 'sakinleşmek' o kadar kolay değildi, birine değer verdiğinizde ve onu güvende tutmak istediğinizde değil. Evet, belki de ona karşı aşırı tepki göstermiş, olmayan bir tehlikeyi görmüştüm ama daracık elbisesi ve hiç siklemeyen genel tavrının yanı sıra Louis Vuitton marka bir çanta taşıyordu. Bir soyguncunun ıslak rüyasıydı. Bu düşünceleri kafamdan attım. O buradaydı ve iyiydi.

Kafası tıraşlı ve yüzünde piercingler olan iri yarı bir adam olan barmen siparişimizi almak için önümüzde durdu. Keira sanki çalarken yakalanmak istemiyormuş gibi kiraz saplarını saklamak için kokteyl peçetesini aceleyle katladı. Bu beni güldürdü.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu kalın bir New York aksanıyla.

Ben bir bira daha söyledim, o da ekstra zeytinli bir martini istedi.

"Seni özledim, Kosta." Bana bu kasvetli barı aydınlatabilecek bir gülümseme verdi. Tüm lanet şehri aydınlatabilirdi.

"Ben de seni özledim," dedim sanki onu son gördüğümünden bu yana birkaç gün değil de yıllar geçmiş gibi.

Barmen içkilerimizi önümüze koydu ve ben de ona bir yirmilik uzattım. Keira bardağını sapından tutarak kaldırdı ve benim bira şişemle tokuşturdu, martininin bir kısmı bardağın kenarına döküldü. "Gizli ilişkimize içelim." Bana göz kırptı. "Kendimi metres gibi hissediyorum. Çok eğlenceli."

İçmeden önce kaşlarımı çattım. "Bu senaryodaki eş kim?" "Sen işinle evlisin."

Bu konuda tamamen haksız değildi. Suçlamaları kabul ettirmek için yeterli istihbarat toplayana kadar bu görevde sıkışıp kalmıştım. Bunun çok uzun sürmeyeceğinden emindim. Ama bu görev bittikten sonra Çete Ekibi'nde bir pozisyon teklif edilmişti ve ben de kabul etmeyi planlıyordum. İşim her zaman hayatımın büyük bir parçası olacaktı. "Kıskanç bir aşık mısın?"

"Belki de böylesi hoşuma gidiyor. Belki de birbirimizi her zaman, istediğimiz zaman ve istediğimiz yerde görseydik, birbirimizden bıkardık."

"Ya da belki daha da yakınlaşırız." Ooh, onun için korkutucu bir bölgeye giriyordum.

"Tüm kusurlarımı, zayıflıklarımı ve can sıkıcı alışkanlıklarımı öğrenirsin."

"Horladığını zaten biliyorum. Lavaboda diş macunu bıraktığını. Odadan çıkarken ışıkları asla kapatmıyorsun. Yemek yapamadığın için dolaplarını abur cubur ve Ramen ile, buzdolabını da Whole Foods'tan aldığın pahalı hazır yemeklerle dolduruyorsun. Bir ilişki içinde olmaktan korkuyorsun, bu yüzden ikimiz de daha iyi bilmemize rağmen bu bir ilişki değilmiş gibi davranmaya devam ediyorsun. Ve hala. Daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum."

"Ben horlamıyorum."

"Bebeğim, horluyorsun."

"Sen bir yatak domuzusun. Ve seninle uyumak bir ısıtıcının yanında uyumak gibi. Bir ilişki istemediğini düşünmem için beni kandırdın. Hiç sabaha kadar kalmıyorsun, bu yüzden kendimi senin bir parçan gibi hissediyorum. Ve hala. "Daha fazlası için geri geleceğini umuyorum."

"Teorin sudan çıkmış balığa döndü." "Ben sadece seks için bu işin içindeyim," dedi rahatça.

Bana kirli martinisinden votkayla karıştırılmış bir zeytin yedirdi ve ekstra zeytini benim için sipariş ettiğinden şüphelendim. Keira zeytin sevmezdi bile, bu da şu soruyu akla getiriyordu: Neden kirli martini sipariş etmişti? Çünkü o Keira'ydı. Tamamen orijinal, biraz çılgın ve bir tutam kendinden nefret eden. Onu muhtemelen fark ettiğinden daha iyi tanıyor ve anlıyordum.

"Ben sadece senin seksi donmuş üzümlerin ve sarhoş zeytinlerin için buradayım," dedim.

Güldü ve sonra kahkahası dudaklarında söndü ve bakışlarını kaçırdı. Kadehinin sapıyla oynuyordu, yüzü dalgındı, üst dudağı dişlerinin arasındaydı. Gergindi ya da bir şeyden emin değildi. O daha kelimeleri telaffuz etmeden, bunun bizimle ilgili olduğunu biliyordum.

"Sahip olduğumuz şeyin çok iyi olmasından hiç korkuyor musun? Her şey çok hızlı oldu. Böyle bir şeyin uzun sürmesi mümkün değil, değil mi?"

Gerçek şu ki cevabı bilmiyordum. Daha önce hiç aşık olmamıştım ve ilişkiler konusunda pek de iyi bir geçmişim yoktu. Geçmişte, ne zaman bir kız bana çok yaklaşırsa ya da daha fazlasını istese, bu benim için kaçma işaretiydi. Bunun için her zaman işimi ve çalıştığım çılgın saatleri suçlamıştım, ki bu doğrudu ama sadece kısmen doğrudu. Keira'yla her şey yolundaydı. Neden bende diğer kadınlardan daha fazla duygu uyandırdığını ya da neden onunla sadık bir ilişki düşüncesinin beni korkutmadığını bilmiyordum. Her şeyi istiyordum; çıplak dürüstlüğü, çığ kırılğanlığını, değişken ruh hallerini. Yüzüme karşı yalan söylediğinde bile onu istiyordum.

Belki de her şey çok çabuk, bir gecede olup bitmişti. Belki de şehvetle aşkı karıştırıyordum. Ama bu bana daha büyük bir şeymiş gibi geliyordu, bir an değil de bir ömür gibi. Daha önce kadere hiç inanmamıştım ama Keira'yla tanıştığımda birlikte olmamız gerektiğini hissettim. Kafamın içindeki küçük bir ses beni uyarmıştı, o senin mahvoluşun olacak. Cevabım ne oldu? Hodri meydan.

Annem bir keresinde bana, doğru kişi karşına çıktığında mantığını sorgulama ya da neden yürümeyeceğine dair sebepler arama demişti. Sadece o kişiyi olduğu gibi seversin ve gerekirse hayatını ona yer açacak şekilde düzenlersin. Çünkü o kişi sizin için önemlidir ve önemlidir. O benim için önemliydi.

Soruya geri dönelim. Ben de başka bir soruyla cevap verdim.

"Sasha'ya aşık mıydın?" Boynundaki haçı parmakladım, taktığı tek mücevher parçasıydı. Onu asla çıkarmazdı, ne seks sırasında, ne uyurken, ne de duşta.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ona değer veriyordum ve o benim arkadaşımı ama birbirimize aşık değildik." Başını eğdi ve bir gözünü kapattı, benimle ne kadarını paylaşmak istediğini düşünüyordu. "Daha önce bir kez aşık olduğumu sanmıştım."

Daha önce bir kez. Bu da bana aşık olduğunu gösteriyordu. Belki de.

"Kime aşıkydın?" Cevabı zaten biliyordum ama belli etmedim. Connor bana sır olarak söylemişti. Kasım ayındaki konuşmamızın arasına sıkıştırdığı öylesine bir sözdü ve o sırada pek de dikkatimi çekmemişti.

"Anthony. Babam için çalışıyordu. Benden on beş yaş büyüktü ve tamamen yasak bölgedeydi. Beni sadece babamın kızı olarak görüyordu, daha fazlası değil. Sanırım beni seviyordu ama bana aşık değildi."

Ona flaş belleği veren Anthony'ydi. Anthony babasının en güvendiği askeriydi. Aynı zamanda babasına ihanet eden kişiydi. Keira sadece elçiydi. Anthony ile hiç tanışmamıştım ama ondan hoşlanmıyordum ve ona kesinlikle güvenmezdim. Bunun tek nedeni Keira'nın bir zamanlar bu adama aşık olduğunu düşünmesi de değildi. Onunla oynadığından, onu kendi kişisel çıkarları için kullandığından şüphelendiğim içindi. Yanılıyor olabilirim ama ben öyle düşünmüyordum. Gizli bir amacı vardı ama bunu şimdi söylersem küçük bir kıskançlık gibi görünecekti. Ayrıca elimde kanıt yoktu, sadece içgüdülerime güveniyordum.

"Peki ya şimdi? Hala Anthony'ye aşık mısın?"

"Bilmiyorum. Emin olmak için önce onu bulmam gerek. Rakiplerine karşı nasıl durduğunu görmek için." Bana abartılı bir göz kırptı. Benimle alay ediyordu ama Anthony umurumda değildi. O çoktan gitmişti ve onsuz daha iyiydi. Artık Miami'deki hayatından uzaklaştığı için etrafı iyi insanlarla çevriliydi. Sevilen insanlar onu ve önemsendi hakkında onu. İnsanlar kim olmazdı. kullanım onu ya da kendi çıkarları için onu manipüle etmek. Eğer geçmişinin hayaletleriyle yüzleşmek zorunda kalırsa, aradaki farkı daha net görecektir. Ama onun iyiliği için bununla uğraşmak zorunda kalmamasını umuyordum. Onu korumak istedim.

onu o dünyadan uzak tutacak ve güvende tutacak.

"Sorunuza cevap olarak, hayır, korkmuyorum," dedim.

"Olmalısın. Seni uyarmadığımı söyleme." İçkisinin geri kalanını bitirdi ve ne demek istediğini anlatmak için bardağı bardağa vurdu.

"Henüz kalbimi kırma. Bu randevu daha bitmedi. Bana pis bir öpücük vermeye ne dersin?"

Kollarını boynuma doladı, dilini ağzımın içine kaydırды ve bana uzun, yavaş, kirli bir öpücük verdi. Sonra geri çekildi ve bana gülümsedi.

"Aç mısın?" Ben sordum.

"Bu hileli bir soru mu?"

Kıkırdarak başımı salladım. "Seni yemeğe götüreceğim."

Elini tekrar plastik garnitür tepsisine daldırды ve bir avuç limon dilimini çıkardı. "Yol için biraz narenciyeye ihtiyacım var."

"İyi fikir. İskorbüt hastalığının geri dönüş yaptığını duydum."

Güldü ve dişlerini limon dilimine geçirerek bir vahşi gibi kabuğundan eti kopardı.

"Klasik bir siyah beyaz filmde görebileceğiniz türden bir yer gibi görünüyor," dedi, siyah vinil bir kabine oturduktan sonra gözleri restoranda dolaşırken gülümsemesi genişledi.

Onu büyükbabamın sık sık gittiği bir İtalyan restoranına götürmüştüm. New York'ta artık var olmadığını düşündüğünüz yerlerden biriydi. Gösterişli bir yer değildi. Koyu ahşap panelli duvarları ve kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri olan masaları olan, şarap şişelerinin boyunlarına sıkıştırılmış şamdanlarla aydınlatılan bir bodrum restoranı. Çatlak hoparlörlerden Dean Martin mırıldanıyordu ve hava sarımsak ve domates sosu kokuyordu. Eski usul bir İtalyandı. İkimizin de daha doğmadığı bir geçmişten bir esinti.

Tony Soprano'ya benzeyen bir sunucuya siparişlerimizi verdikten sonra "Fötr şapkanızı ve ince çizgili takımınızı giymeliydiniz" dedi.

"Elmaslarını ve incilerini takmalıydın."

"Onları rehin dükkanında satmış olmam çok kötü." Parmağını erimiş mum balmumuna daldırdı ve parmağını mumla kapladı. Mum soğuyunca parmağındaki mumu sıyırdı ve evin ikramı olan kırmızı şarap bardağının yanına koydu.

"Artık parmak izlerimi aldınız, Dedektif," dedi göz kırparak.

Balmumundan parmak izini kot pantolonumun cebine koydum. "Bunu kanıt olarak saklayacağım."

İşaret parmağını dudaklarına götürdü. "Benim suçum ne olacak?"

"Çalınmış bir kalp."

Sunucu, meze olarak paylaştığımız kalamarı getirdi ve üzerine limon sıkı. Ancak bir parça kalamarı marinara sosuna batırıp bana yedirdikten sonra kalamarda limon sevip sevmediğimi sordu.

Yaptım. "Eğer yapmasaydım, şansım olmazdı."

"Çalınan kalbinin izini sürdürdükten sonra ne yapardın?" diye sordu akşam yemeğinde -benim için tavuk parmağı ve spagetti, onun için puttanesca makarna. Belki ançuez seviyordu, belki de puttanesca'nın İngilizce çevirisini seviyordu. "Beni tutuklar mısın?"

"Seni sorgulamak için getirirdim. Sonra da gitmene izin verirdim."

Başını yana eğdi. "Neden?"

"Çünkü kalbimi geri istemem." Buna verecek bir cevabı yoktu.

Yemeğimi bitirdim ve o doyduğunu söylediğinde tabağımı onunkiyle değiştirdim. Son lokmayı yiyip temiz tabağı iterken Keira beni dikkatle izliyordu.

"Bu senin çocukluğundan kalma bir şey, değil mi? Yiyecekleri israf etmediğinden emin olmak?"

Bazen algılama ve gözlemlene becerileri beni şaşkına çevirirdi. İnsanları okumakta çok iyiydi ve çoğu insanın fark etmediği şeyleri fark ediyordu. "Evet, öyle. Bana çocukluğuna dair bir şey söyle."

Vereceği cevabı düşünerek bir yudum su içti. Keira Miami'deki yaşamı ya da çocukluğu hakkında nadiren konuşurdu. O nereden geldiğini unutmaya çalışıyordu, ben de kim olduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Bakışları mutfaka yakın bir masada oturan bir çiftte kaydı. Seksenli yaşlarında görünüyorlardı, yüzleri yaşlılıktan buruşmuştu. Kadının beyaz saçları pamuk şekeri gibi kabarıktı, erkeğinki ise sadece birkaç telini kel bölgesinin üzerine taramıştı. Masanın karşısında el ele tutuşmuşlar ve ilk randevularına çıkmış iki genç gibi gülümsüyorlardı. Mutlu ve memnun görünüyorlardı. Huzurlu. Sanki onlarca yıldır hayatı birlikte kat etmişler ve bu yolculuğun her dakikasını sevmişlerdi.

Keira'nın bakışları bana döndü. Servis görevlisi tabaklarımızı toplarken masanın öbür ucundan elime uzandı. Tırnakları kısaydı, gece mavisine boyanmıştı ve parmakları benimkilere dolanmıştı. Tenlerimiz birbirine her değdiğinde, vücudumda hâlâ o elektrik akımının dolaştığını hissediyordum. Bunu daha önce hiç kimsede hissetmemiştim. Sadece onda. Gözlerimiz masanın karşısında buluştu, viski rengi gözleri yumuşak ve gülümsemesi hüzünlüydü. Yaşadığımız şeyin uzun süre devam edemeyecek kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Mutluluğun geçici olduğu ve iyi şeylerin bir kalp atışında elimizden alındığı bir dünyaya çok alışmış ve bıkmıştım.

Tatlıyı atlادık ve hesabı ödedim, benden zorla almaya çalıştığı parayı çantasına geri tıktırdım. Elini tutup kabinden çıkmasına yardım ettim ve o da kısa elbisesinin eteklerini çekti.

"Soruya hiç cevap vermedin," dedim onu restorandan çıkarırken, elim belindeydi, teninin sıcaklığı ince ipekten sızıyordu. Tek yapmak istediğim onu bir taksiye bindirip evine götürmektir.

"Cevap verdim. Sadece dinlemiyordun."

Haklıydı. Sözlerle değil, bir hareketle cevap vermişti. Büyürken ben açtım, o da yalnızdı.

"Hadi eve gidelim ve vahşi hayvanlar gibi sevişelim," dedi parlak bir gülümsemeye.

Ve yaptığımız da buydu. Birbirimizin içindeki boşluğu doldurmaya çalıştık. O beni kırıntılarla besledi ve ben onu hep güneş doğmadan terk ettim.

KEIRA

"P O noktanın daha fazla cilalanmaya ihtiyacı olmadığından eminim," dedi Tate. "Boyayı aşındıracağını."

Plymouth Barracuda artık elektrikli bir mavi özel boya işi ve yeni sahibi bu akşam saat beşte onu alacaktı. Mükemmel olmasını istedim. "İşimi iyi yaptığımdan emin olmak istedim."

"Uh huh." Başını salladı ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak beni rahat bıraktı.

On dakika sonra, kardeşlerimden biri değil ikisi birden garaja girdi. "Bu onuru neye borçluyum?"

Connor bana bir buzlu kahve ve yağlı kâğıt poşet uzatarak, "Şanslı günündesin herhalde," diye takıldı. İçine bir göz attığımda en sevdiğim hamur işlerini gördüm.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. Gülümsememe karşılık verdi ama zoraki görünüyordu. Killian ensesini ovuşturarak, "Hadi biraz yürüyelim," dedi.

Gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Biraz temiz hava al."

Onlara şüpheyle baktım. Bir iş gününde yürüyüşe çıkmak için hiç uğramamışlardı. Connor bazen Tate ile sohbet etmek için uğrar ve bana küçük ikramlar getirirdi. Killian da bazen öğle yemeği için bana süper yiyecek salatası getirir, yeterince sebze yemediğim konusunda ısrar ederdi. Beni şımartıyorlardı ve hayatlarına girip onları mahvettiğim düşünülduğünde şaşırtıcı bir kolaylıkla ağabey rollerine bürünmüşlerdi. Ama bu alışılmışın dışındaydı.

Connor'ın yüzünü inceledim. İkisi arasında onun yüzü daha dürüst ve açıktı, belki bu bana bir ipucu verebilirdi. "Neler oluyor?"

Connor kapıya bakarak, "Yürüyelim ve konuşalım," dedi. Yürümek ve konuşmak.

Bu bir şeylerin yanlış olduğunu gösteren bir koddu.

Bakışlarım, gülümsemeye bile zahmet etmeyen Killian'a kaydı.

Bu sosyal bir görüşme gibi gelmedi.

Sokak yarışlarımı mı öğrendiler? Bu fikri reddettim. Şimdiye kadar beni çağırmışlardır. Kızgın görünmüyorlardı. Belki endişeliydiler.

"Her şey yolunda mı çocuklar? Ava ve Eden iyi mi?" "İyiler." Killian ve Connor birbirlerine okuyamadığım bir bakış attı. "Sadece seninle konuşmaya geldim."

Bu her neyse, hassas bir konuydu ve dikkatli davranmaları gerektiğini düşünüyorlardı.

Sonra anladım. Görünüşte sıradan bir Ağustos sabahında ellerinde hamur işleri ve buzlu kahveyle neden uğradıklarını biliyordum. Kahveyi ve hamur işlerini Connor'a geri verdim. Kaçınılmaz olanı ertelemek istiyordum. Sanki uzatmak ya da görmezden gelmek onu ortadan kaldıracakmış gibi.

"Bırak da ellerimi yıkayıp üstümü değiştireyim." Tuvalette kayboldum ve derin nefesler aldım, lavabonun kenarına tutundum, aniden başımın döndüğünü hissettim. Güncelleme için telefonumu kontrol edebilirdim ama yapmadım. Kafamda hâlâ kesin değildi. Ya da geri döndürülemez. Cahil mutluluğuma bir süre daha tutunmak istedim. Tulumumu değiştirdim ve yüzüme soğuk su çarptım. Tam bir dakika boyunca lavabonun üzerindeki çatlak aynadaki yansımama baktım. Babamın gözleri bana bakıyordu. Hayal kırıklığı ve iğrenme kehribar rengi derinliklerinde dönüyordu. Gözlerimi yansımamdan ayırdım. Belki de güzelliğim sadece bir deri bir kemikti.

Kendimi gerçeğe hazırlayarak bölmeye döndüm ve Tate'i Connor ve Killian'la konuşurken buldum. Diğer teknisyenler ya da benim duymamam için seslerini alçak tutuyorlardı. Ben yaklaştıkça aniden konuşmayı kestiler ve üç çift endişeli göz bana odaklandı.

"Kapıya doğru elimle işaret ederek, aslında hiçbir şey sormadan Tate'ten bir mola vermek için izin istedim. Kelimelerim beni hayal kırıklığına uğrattı.

"İstediğiniz kadar zaman ayırın," dedi Tate. "Döndüğünüzde iş hala burada olacak."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Arabalar üzerinde çalışırken kendimi işime ve kulaklığımdan çalan müziğe kaptırabiliyordum.

McCarren Park'a kasvetli bir sessizlik içinde yürüdük. Sanki bir cenaze alayı gibiydi. Hava sıcak ve ağırdı, nemden yapış yapıştı ve gökyüzü pusluydu ama güneş parlaktı. Güneş gözlüklerimi takmalıydım. BQE'nin altından geçtik, arabalar başımızın üzerinden geçiyordu. İdrar ve egzoz dumanı gibi kokuyordu. Uzun, yağlı saçlı ve yüzü kirden sırlıslam olmuş bir adam, yırtık pırtık bir battaniyenin üzerine oturmuş, siyah ve kahverengi gözleri olan ama kuyruğu olmayan bir köpeği okşuyordu. Connor durdu ve adamın karton bardağına yirmi dolarlık bir banknot doldurdu.

Adam arkamızdan "Tanrı seni korusun dostum," diye seslendi.

"Kendine iyi bak kardeşim," dedi Connor. Çünkü o nazikti ve kocaman bir kalbi vardı. Connor biz oradayken Miami'nin her yerinde bunu yapmıştı, evsizler, açlar ve terk edilmişler için bardaklara bozuk para ve banknot atmıştı. Killian öyle biri değildi. Çok alaycı ve insanların niyetlerinden şüpheliydi. Yapıcı bir şeyler yapmaya inanırdı, para dağıtmaya değil.

"Uyuşturucu değil de yiyecek alacaklarını nereden biliyorsunuz?"

"Yapmıyorum. Evsizlere para verdiğinizde, bunu gerçekten onlar için yapmıyorsunuz. Kendiniz için yapıyorsunuz. Kendimi daha iyi ve ruhumu daha hafif hissediyorum. "

Killian, "Muhtemelen cüzdanın da hafiflemiştir," diye mırıldandı.

Neye inanıyordum? Bencildim ama fark edemeyecek kadar da kendimin farkındaydım. Bu beni narsist mi yapıyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

İçimin boşaldığını hissediyordum ama bacaklarım betonu itiyormuş gibi ağırdı. Park tozluysa ve hava hiç de temiz değildi ama yine de temiz hava alma kisvesi altında yolumuza devam ettik.

Kardeşlerim yürümeye devam edecekti ama ben sıcaktan enerjim tükenmiş bir halde kendimi bir banka bıraktım ve çantamdan vişneli bir danış çıkardım. En sevdiğim. Onlar iki yanımda otururken büyük bir ısırık aldım. Çiğneyip yuttuktan sonra buzlu kahveyle yıkadım. Hamur işinin tadı talaş ve pişmanlık gibiydi. Ama yemeye devam ettim, kardeşlerim söyleyeceklerini duymaya hazır olduğumu söylememi beklerken gözlerimi dikip önüme baktım.

Bebek arabasını iten bir kadını izledim. Onun yanında, kahverengi atkuyruklu küçük bir kız pembe bir scooter'a biniyordu, bir eli gidonda diğer eli kolundan aşağı damlayan vişneli bir buzlu şeker tutuyordu. Üzerinde tek boynuzlu at ve parıltılı gökkuşağı olan soluk mor bir tişört, pembe şort ve pamuk şekeri pembesi Converse topuklu ayakkabı giyiyordu.

Gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu. Onun çocukluk masumiyetini kıskandım. Ben hiç bu kadar sorunsuz ve kaygısız olmuş muydum?

Yarısı yenmiş böreği çantaya geri attım ve yanıma koydum, elim yoğunlaşmış buzlu kahveye sarıldı. "Tamam. Ben hazırım." Hazır dedim. Asla hazır olamayacaktım.

Killian bu onuru bana verdi. "Baban yüksek güvenlikli bir federal hapisanede otuz dört yıla mahkûm edildi."

Otuz dört yıl. Otuz.

Dört. Yıl.

Dehşet mideme yayıldı ve boğazıma doğru tırmandı. Nefes alamıyordum.

Neden oldu I Titriyor musun? Bu oldu Sıcak dışarı

Burada. Çok sıcak. o I boğuluyordum. Soğuk terler tenime batıyor ve her yerimin nemli olduğunu hissediyordum.

Dünyayı bir filtreden geçirerek izledim, o kadar gerçeküstüydü ki sanki bir rüya ya da ağır çekimde sessiz bir film gibiydi. Ağızlar hareket ediyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

Dışarı.

Otuz dört yıl. Otuz dört yıl. Otuz dört yıl.

Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu, yük treninin sesi etrafımdaki gürültüyü bastırıyordu. Tren hızlanıyor, kafamın içinde hızla ilerliyordu, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayacakmış gibi hissediyordum.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Aman Tanrım. Ölüyordum. Ciğerlerime hava girmiyordu. Neden nefes alamıyordum?

"Keira"

"Bebeğim. Sadece nefes al." Connor'ın sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki bir tünelin diğer ucundan bana sesleniyordu, ses sadece bir yankıydı.

"İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı," diye koçluk yaptı. "Güzel derin nefesler."

Sesini dinledim ve dediklerini yapmaya çalıştım. Derin nefesler. Al. Dışarı. Al. Dışarı. Burnumdan girip ağızımdan çıkıyordu. Bunu yapmaya devam ettim, kendimi onun sözleriyle eş zamanlı olarak derin ve ölçülü nefesler almaya zorladım, ta ki dünya kendini düzeltene, ağaçlar, çimen ve gökyüzü tekrar odaklanana kadar.

Connor sırtımı ovuyordu. Killian kahvemi tutuyordu. Ve kendimi dünyanın en büyük eziği gibi hissediyordum. "Özür dilerim." Başımı salladım, bulanıklığı gidermeye çalıştım. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Panik atak geçirdin," dedi Connor sakince, sanki bu son derece normalmiş ve her gün oluyormuş gibi.

"Ben panik atak geçirmem," diye zayıfça itiraz ettim. Bu aptalcaydı çünkü ona göre az önce bir tane geçirmiştım.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sen iyisin. Her şey yolunda."

Birkaç hırıltılı nefes aldım ve terli avuçlarımı şortuma sildim.

Killian bana buzlu kahvemi uzattı, ben de pipeti ağızıma götürdüm ve soğuk sıvı ile kafeinin beni canlandıracağını umarak içtim. Kendimi az önce öldürücü bir dalga tarafından paçavraya çevrilmiş ve sahile fırlatılmış gibi hissediyordum.

"Babanız yüksek güvenlikli bir federal hapisanede otuz dört yıla mahkûm edildi."

Kelimeleri kafamda evirip çevirdim, mantık, akıl ve objektiflik uygulamaya çalıştım.

Adalet yerini bulmuştu. Babam iyi adamlardan biri değildi. Haraç toplamaktan, kara para aklamaktan ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmak için komplo kurmaktan suçlu bulunmuştu. Ve bunlar sadece kalan suçlamalardı. Suçlarının bu kadar olmadığından emindim.

Cinayetleri onaylamıştı. İnsanların işlerini mahvetmiş, 'güvenlik' karşılığında onlardan zorla para almıştı. Eğer başarısız olurlarsa

teslim olsun ya da işbirliği yapsın, cezası acımasız ve merhametsizdi. Uyuşturucu, silah, kara para aklama... Babamın güç ve para için yaptıklarının sınırı yoktu. Ve onlarca yıl boyunca yaptıkları yanına kâr kaldı.

Yine de bir parçam, eskiden taparcasına sevdiğim ve taptığım babamın parmaklıklar ardında olduğu düşüncesine katlanamıyordu. Hapishane tarafından verilen bir tulumun içinde. Özgürlüğü iptal edilmişti. Dünyası dört duvara hapsolmuştu. Annem neredeydi? Hiçbir fikrim yoktu. Ona yeni cep telefonu numaramı vermiştim ama beni aramamıştı. Muhtemelen hiç aramayacaktı. Birkaç hafta önce, doğum gününde onu aramaya çalışmışım ama bana haber verme zahmetine girmeden numarasını değiştirmişti. Maggie Shaughnessy'ye artık ulaşamıyordu.

Eğer babam cezasının tamamını çekseydi, seksen sekiz yaşına kadar hapisten çıkamayacaktı. Seksen sekiz.

"Nerede? Hapishane nerede?" Atlanta'da bir federal hapishanede tutulduğunu ve cezasını beklediğini bildiğim için sordum. Onu diğer mahkumlarla birlikte başka bir tesise nakledilirken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Zihnimde hâlâ takım elbise giyiyor, Küba purolarını tütürüyor ve kristal bir bardaktan viski içiyordu.

"Virginia," dedi Killian.

"Virginia," diye tekrarladım. Nerede olduğunun ne önemi vardı ki? Onu hapishanede ziyaret edecek değildim ya.

Ayağa kalktım, bu parktan çıkmaya ve her şeyi arkamda bırakmaya niyetliydim. Tek yapmak istediğim işe geri dönmek ve o 'Cuda'yı parlayana kadar cilalamaktı. Arabanın dışını o kadar mükemmel hale getirecektim ki kimse pas lekeleriyle dolu olduğunu tahmin edemeyecekti. "İşe geri dönmem gerek. Uğrayıp haber verdiğin için teşekkürler."

"Keira" dedi Connor, sesi endişe doluydu. O ve Killian benimle aynı hizaya geldiler. Koşmak istedim ama onlar sanki Cuma sabahı gezintiye çıkmışlar ve dünya kadar zamanları varmış gibi davrandılar.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bunu beklemiyor değildik. Hepimiz o mahkeme salonundaydık."

"Biliyorum. Ancak bir şeyi düşünmek ve onun gerçekliğini duymak iki farklı şeydir."

"Her şey yolunda." Onlara bir gülümseme attım, ikisini de bir an bile kandıramadım. "Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Killian omzumu hafifçe sıkarak, "Yapacağını biliyorum," dedi.

Bana sarılıp vedalaştıktan ve beni Atlas Motors'un dışında bıraktıktan sonra telefonumu cebimden çıkardım ve Z'nin mesajına yanıt verdim.

Beni de say. Bu gece orada olacağım.

DEACON

"Otuz dört yıl," dedi Dmitri gazeteyi yanımdaki banka fırlatarak. Bir sigara yaktı ve zalim bir ejderha gibi burnundan duman üflerken, Leon kollarını kavuşturmuş, karanlık gölgesi güneşimi engelliyordu.

Gazeteyi elime aldım ve kahvemi içerken makaleyi okuyormuş gibi yaptım. Haberi daha önce telefonumda okumuştum. Ronan Shaughnessy'nin bir fotoğrafı New York Times'ın ön sayfasında yer alıyordu. Ya haberlerin durgun olduğu bir gündü ya da şöhreti bu tür bir teşhiri hak ediyordu. Herkes göz alıcı hayatlar yaşamış güzel ve tehlikeli insanların düşüşünü okumayı severdi. Büyük olasılıkla New York'la olan bağları ve Hell's Kitchen'da bir gece kulübü işletirken arka cebinde taşıdığı kodamanlar sayesinde manşetlere çıkmıştı. O zamanlar Seamus Vincent, Hell's Kitchen'da Ronan Shaughnessy'den komisyon alarak çalışıyordu. Ruhunu şeytana sattı ve şeytan da karısını alıp kaçtı. Karma, ne kaltak ama. Gözlerim kelimeleri gözden geçirdi ama aklım Keira'daydı. Onu görmeliydim, bunu nasıl karşıladığını bilmeliydim. İçimdeki his bana onun iyi olmadığını söylüyordu.

Dmitri sigarasını söndürüp bir tane daha yakarken gazeteyi yere bıraktım.

Yaşlı bir kadın benim yanımdaki banka oturdu ve Dmitri çenesini sallayarak yürümemiz gerektiğini işaret etti. Rıhtımdaki çelik ve cam binalardan birinin önünden geçerken camdaki yansımamı yakaladım. Üzerimdeki eşofman altı, siyah atletik şort, çenemdeki kırışıklıklar ve uzun saçlarımla kendimi zar zor tanıyabildim. Bu artık daha sık oluyordu. Kosta olmuştum, beş para etmez bir uyuşturucu satıcısı. Ahlaki değerleri sarsılmış ve kaybedecek bir şeyi olmayan bir adam. Ramsey'ler beni evlat edinmeseydi, hayatım böyle olabilirdi.

Dmitri, Leon ve ben iskelenin sonuna kadar yürüdük, sigarasının dumanı ağır havada asılı duruyordu. Güneş bulutların arasından süzülüyordu ve sıcaklık doksanların üzerindeydi; beton ormanlara hapsolmuş insanların delirmeye meyilli olduğu türden bir gündü.

"Bir köstebeğimiz var," dedi, sesi alçak ve sertti.

Kalbim küt küt atmaya başladı ama korkuluklara yaslandım, o siyah güneş gözlüklerinin arkasından bana bakarken duruşum rahattı.

Güldüm. "Haberleri okumayı bırakmalısın. O rapçi ceza aldığında da aynı şeyi söylemiştin. Leon, ona sakinleşmesini söyle."

Leon homurdandı, espriyi anlamamıştı. Ağaç gövdesi gibi kollarını kavuşturmuş, gözlerini benimkilere dikmiş, beni anlamaya çalışıyordu. Yalan söylemekte çok iyiydim. Asla doğru bir okuma yapamazdı. Hayatım buna bağlıydı.

"Bir köstebeğimiz olduğunu düşündüren nedir?" Dmitri'ye, aynı takımda olduğumuzu hatırlatmak için bilinçli olarak 'biz' kelimesini seçerek sordum. "Hiçbir sorun yaşamadık. Tabii bana söylemediğin bir şey yoksa," diye suçladım.

Yalan söyle, inkar et ve karşı suçlamada bulun.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve Doğu Nehri'ne atmadan önce filtresine kadar içti. Pislik herif. "Hapse girmeyeceğim. Hayatta olmaz."

Kıçın hapse girecek. Bunu garanti edebilirim.

"Yaşam tarzınızda bazı değişiklikler yapmayı düşünebilirsiniz," diye yardımcı olmaya çalıştım. "Lambo'dan kurtul. O bir polis mıknatısı. Bu tür bir dikkati üzerine çekmene gerek yok."

Dmitri gösterişliydi ve haksız kazandığı servetiyle hava atıyordu. Bu onun trajik kusuruydu, radarımıza girmesinin nedeni de buydu. Ayrıca çok fazla konuşurdu. Benim ve saha ekibi için harikaydı ama dikkat çekmemeye çalışan bir suçlu için akıllıca bir hareket değildi.

Bana bir gülümseme fırlattı, mizahının bir kısmı geri gelmişti. "Şoförüm olmayı mı teklif ediyorsun, Kosta?"

"Siktir et. Kendine bir Prius al."

"Bir Prius." Dmitri tiksintiyle homurdandı. "Bu hayatta olmaz."

Bakışlarını nehre odakladı. Suyu çalkalayarak bir vapur geçti ve üst güvertedeki üç yolcu, boyunlarına asılı fotoğraf makineleriyle siperlik ve güneş gözlüğü takan yaşlı kadınlar, kollarını bize doğru salladı.

Dmitri onlara kocaman bir el salladı ve beni güldüren sevimsiz bir politikacı sırtışı yaptı. Bu adam. Kendini ünlü sanıyordu.

"Bir büyük iş daha ve ben gidiyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Pislik. Aylardır beklediğimiz, beklediğimiz şey buydu, her ne kadar dışarı çıkmayı planladığını bilmiyor olsam da. Yine de sözlerine pek itibar etmedim. Suçlular her zaman dışarı çıkmaktan bahsederdi ama bu genellikle sadece lafta kalırdı. Suçlu bir yaşam tarzından uzaklaşmak zordu.

"Hamptons'da bir ev alacağım. Belki bir tekne. Haremimi kuracağım. İyi bir hayat yaşayacağım."

Seni kırmak istemem dostum ama böyle bir şey olmayacak.

"Görünüşe göre kendime yeni bir işveren bulmam gerekiyor." "Henüz değil."

"Peki, planın nedir?"

"Paylaşmaya hazır olduğumda öğreneceksin. Bu arada, senin için bir işim var. Bu gece biraz mal taşımanı istiyorum."

Hizmet etmeye hazır sadık bir asker gibi başımı salladım. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, bana güvenebilirsiniz."

"Yapabilir miyim?"

"Benden şüphe etmen için sana hiç sebep verdim mi?"

Güneş gözlüklerini çıkardı, buz mavisi gözleri bakışlarımı yakaladı. Hiç tereddüt etmedim. Bir an bile. Yüzümde hiç duygu belirtisi yoktu. Gözlerim sağa ya da sola kaymadı. Kolluk kuvvetlerinde geçirdiğim yıllar boyunca her tür şüpheliyle karşılaşmıştım. Hemen teslim olanlar, ağızlarını açıp sırlarını dökenler. Sert, kabadayı gibi davrananlar, ancak sorgulamanın birkaç dakikasında fındık gibi kırılanlar. Sessiz kalanlar, alınlarındaki teri silenler ve bir avukat olmadan konuşmayı reddedenler.

Bir insanın yalan söylediğini ya da saklayacak bir şeyi olduğunu genellikle anlayabilirdim. Çoğu insanın belli işaretleri vardı. Kıpırdanırlar, gözlerini kaydırırlar ya da bacaklarını aşağı yukarı sallarlardı. Ama bazıları vardı ki, hiç terlemeden yüzünüze karşı yalan söyleyebilirlerdi. Kendilerini ele verecek hiçbir şey yapmadan ya da söylemeden.

En iyi yalancılar en iyi suçlulardır. Gerçeğe mümkün olduğunca sadık kalırsınız ve hikayenizin her ayrıntısını hafızanıza işlersiniz, böylece kendi kendinize çelme takmazsınız. Söylemeniz gerekeni söylersiniz, ne eksik ne fazla, sonra ağzınızı kapatır ve karşınızdakinin yalanınızı gerçek olarak kabul etmesini beklersiniz. İki saniye sonra olan da buydu. Dmitri elini omzuma vurdu. "Bu gece Sergei'yi de yanında götür. Kuzenim diye onun saçmalıklarına katlanmak zorunda değilim. Eğer kafasını

toparlayamazsa, oyun dışı kalır. Kullan diplomatik becerilerinizi kullanın ve onunla konuşun."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve yanında Leon'la birlikte uzaklaştı. Elimi terli saçlarımın arasından geçirdim. Lanet olası Sergei. O zayıf bir halka ve bir sorumluluktan. Dmitri'nin kuyruğuna takılmıştı ve bu konuda sürekli sızlanıp duruyordu. Sergei çabucak zengin olmak istiyordu ve Dmitri'nin elebaşı olup kârdan aslan payını almasına içerliyordu. Dmitri'nin onu yanında tutmasının tek nedeni ailevi bir görev duygusu hissetmesiydi. Sergei'ye işleri yoluna koyması için ekipteki diğer adamlardan çok daha fazla şans verilmişti. Dmitri şehrimi uyuşturucu ve silahla doldurdu ve kadınlara ikinci sınıf vatandaştan daha kötü davrandı, ama içinde bir parça dürüstlük vardı. Ailesine ve güvendiği küçük çevresine karşı iyiydi.

Bu dünya siyah ve beyaz değildi. İyiler her zaman iyi, kötüler de her zaman kötü değildi.

Bu da bana bu akşamki işten önce Keira'yı görmem gerektiğini hatırlattı. Babasının hapse gireceğini bilmesine rağmen, bu haberin yine de şok etkisi yaratacağını hissediyordum. O piçin yaptıklarına rağmen

Keira'nın bir parçasının onu hâlâ sevdiğini biliyordum ve aynı zamanda kendi suçluluk duygusunun o na ağır geldiğini de biliyordum.

KEIRA işten sonra benimle buluşacağına söz vermişti. İddiaya göre, Ava ve Connor'ın sık sık gittiği Bushwick'teki bir yerden empanada istemişti, ben de park yerindeydim. Yirmi dakika boyunca cipimde oturdum ve her geçen dakika şüphelerim doğrulanıyordu. Ava gelmiyordu. Onu tekrar aradım. Doğrudan telesekretere düştü. Mesajlarım cevapsız kaldı.

Sergei'yi almaya giderken apartmanına uğradım ve kapalı otoparkı kontrol ettim. Arabasının orada olmayacağını biliyordum. Ama yoktu.

Sikeyim.

OceanofPDF.com

KEIRA

Işemeye ihtiyacım vardı. Hem de çok. McDonald's'a baktım. Burayı, park ettiğim alışveriş merkezinin arkasındaki otoparktan ayıran bir ot şeridi ve yüksek bir kaldırım vardı. Bütün mağazalar çoktan kapanmıştı.

gece, bu yüzden McDonald's en iyi seçeneğimdi. Oraya yürümek, alışveriş merkezinin etrafından dolaşıp çıkışa gitmekten ve sonra McDonald's'a dönmek için yola çıkmaktan daha hızlıydı. Bunu fazla düşünüyordum. Park yerini taradım. Tyler, Camaro'sunun bagajında oturmuş iki adamla konuşuyordu, bunlardan biri Haziran ayında benim üzerime bahse giren ufak tefek, sıırım gibi adamdı. Deacon'ı Kosta olarak tanıyordu ama bu gece benimle konuşmamış, hatta beni tanımamıştı. Deacon'la birbirimizi tanıdığımızdan şüphelendiğini sanmıyordum. Beni Deacon'a ispiyonlamama ya da burada gördüğünden bahsetmeme ihtimali yüksekti. Bunu yapmak için bir nedeni yoktu. Tyler bu gece beni hiç rahatsız etmedi. İçime kapanmış, müziğine gömülmüş, yarış sıramın gelmesini bekliyordum.

Eğer iki dakika içinde tuvalete gitmezsem altıma işeyecektim. Sadece birkaç dakikalığına gitmiş olurum ve arabama bir şey olmazdı.

Kararımı verdim ve mavi bir Mustang Cobra'nın etrafında toplanmış bir grup adamın yanından geçerek otoparka doğru yürüdüm. Güzel araba.

"Hey, Yarışçı Kız," diye seslendi Z arkamdan.

Sohbet için zamanım yok. Burada halledilmesi gereken acil bir mesele var. Omzumun üzerinden baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Camaro'yla yarışyorsun. Gecenin son yarışı. On dakika."

Sürpriz, sürpriz. Ona bir başparmak işareti yaptım ve kaldırıma tırmanarak aceleyle girişe doğru ilerledim. Şanssızlık bu ya, tuvalette sadece üç kabin vardı. Bir tanesi servis dışıydı. Diğer ikisi doluydu. Bacaklarımı çaprazladım ve kaslarımı sıktım. Mesanem patlamak üzereydi.

Acele edin. Acele et. Acele et.

Küçük bir inilti çıkardım. Neden bu kadar beklemiştim?

Sonunda tuvaletlerden birinin sifonunu duydum ve bir milyon yıl sonra sarhoş bir kız sendeleyerek dışarı çıktı. Kabinde onun yerini aldım. Kusmuk gibi kokuyordu.

Umumi tuvaletler iğrençti ama bu gece bunu görmezden gelebilirdim. Daha acil meselelerim vardı. Gerçekten.

Ah, tatlı bir rahatlama. İşimi çabucak hallettim ve kabinden çıktım.

Ellerimi yıkadım ve kurutucunun altına tuttum. Bu şeyler işe yaramazdı. Ellerimi şortuma sildikten sonra cep telefonumu cebimden çıkardım ve tuvaletten çıkarken saati kontrol ettim. Telefonumda iki yeni mesaj vardı.

Selam bebeğim, umarım iyisindir. Konuşmak istersen her zaman yanıdayım.
İyi misin?

Hızlıca cevap yazdım ve iyi olduğuma dair onları temin ettim. Daha önce Ava ve Eden'a da aynı şeyi söylemiş, evde kalacağımı, sakinleşeceğimi ve bir kitabın içinde kaybolacağımı söylemişim.

Yalanlar.

Onu ektikten sonra Deacon'a açıkça yalan söylediğimden bahsetmiyorum bile.

Beş mesaj bırakmıştı. Onlardan birine saat on birde cevap vermişim. Şimdi saat sabahın biriydi.

Selam, seni kaçırdığım için üzgünüm. Ava ve Eden ile dışarıdayım. Belki yarın görüşürüz? xx

Tanrım, berbattım. Ne yapıyordum ben? Bu gece yarışmak zorunda değildim. İki yüz dolarlık giriş ücretinden vazgeçebilirdim. Bu temiz bir vicdan için ödenecek küçük bir bedeldi. Z'ye kendimi iyi hissetmediğimi söyler, eve giderdim ve her şey yoluna girerdi. Pazar günü arabayla gezintiye çıkabilir ya da Killian'ın spor salonunda torbayı yumruklayabilirdim. Yine de aynı heyecan olmazdı. Yarışıma beş dakika vardı. En geç iki gibi evde olurdu.

Şimdi de yalanlarımı haklı çıkarmaya çalışıyordum. Yetenekli yalancılar böyle yapar. Tüm hayatım bir yalandan ibaretti. Ayrıntılı bir duman ve ayna oyunu. Eğer geçmişimden kaçmak istiyorsam, bunu herkese yalan söyleyerek yapamazdım.

"Hey, Yarışçı Kız."

Tyler. Telefonumu cebime koydum ve az önce girdiği giriş kapısına, şu anda bedeniyle barikat kurduğu kapıya doğru ilerledim.

"Yarışa hazır mısın?" diye sordu, geçmeme izin vermek için kenara çekilmedi. Ağzında bir kürdanla uğraşıyordu, aptal s u r a t ı n d a bir sırtıma vardı ve o anda, Queens'te bir McDonald's'ın floresan ışıkları altında, bu gece yarışmayacağıma karar verdim.

Dürüst bir hayat yaşamak istiyorsam, yalan söylemeyi bırakmalıydım. Deacon dürüstlüğüme hak ediyordu. Bunun yerine onu boşa kürek çekmeye gönderdim ve öylece bıraktım. O lokantanın otoparkında beni beklerken, ben araba kullanıyordum. Hiç gitmediğim ve muhtemelen girmemem gereken mahallelerindeki isimsiz sokaklarda saatlerce araba sürdüm, müziğim bangır bangır, pencerelerim sonuna kadar açık. Bir araba hırsızının rüyası. Bir noktada kendimi Bronx'ta buldum. Oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyordum. Bir ışıkta durduğumda, elinde çekçek ve bir kova kirli su olan bir adam, istemediğimi söylememe rağmen ön camımı temizlemişti. Kafasını açık pencereden içeri sokup bana bağırdığında korkmam gerekirdi ama k o r k m a d ı m . Eline bir tomar para sıkıştırdım ve gaza basıp onu arkamda bıraktım.

"Alabama dönmem gerekiyor." Tyler'a kenara çekilmesini işaret ettim.

Kenara çekilmek yerine tüm vücudumu taradı, gözleri tepeden tırnağa üzerimde dolaştı. Üzerinde BAPE tişörtü ve Air Jordan'lar vardı. Sokak yarışlarından zevk alan zengin bir çocuğa benziyordu. Bana hazırlık okuluna birlikte gittiğim çocukları hatırlattı, o dünyaya benden daha fazla uyum sağlayamayan Sasha hariç.

"Neden yarışıyorsunuz?" Merakımdan sordum. Ayrıca geri dönmek için acelem yoktu, artık onunla yarışmak gibi bir niyetim yoktu.

"Her şeyi yapmamın nedeni aynı. Kazanmak için." Bununla birlikte sırtıttı ve bir centilmen gibi davranarak kapıyı benim için tuttu. Yanından geçtim ve o da benimle aynı hizaya geldi. Tyler'ın yanımda olmasının tek iyi yanı arabamla uğraşamayacak olmasıydı. Sırf pislik olsun diye boyayı çizdiğini hayal ettim.

"Babanla ilgili haberleri okudum," dedi sohbet edercesine. "Zor bir mola, ha? Bahse girerim sen-"

Otoparktan gelen bağırışlar sözlerini bastırdı. "Ne yapmaya çalışıyordun? Onu öldürmeye mi?" diye kükredi.

Bu sesi nerede duysam tanırdım. Kaldırımından atladım ve park alanını geçerek arabamın etrafında toplanmış kalabalığa doğru fırladım. Kalabalığı yararak ilerlerken, Deacon'ın kaypak gözlü adamı arabamın yan tarafına doğru ittiğini gördüm.

"Ne kadar bahse girdin, Eddie?"

"Kendi lanet işine bakmalıydın."

tek bir akıcı hareketle, Deacon Eddie'yi elleri arkasında ve yanağı yolcu tarafındaki cama dayalı bir şekilde etrafında döndürmüştü.

"Neden onun arabasıyla oynadın?"

Deacon Eddie'nin kolunu büktü ve Eddie boğuk bir çığlık attı.

"Kolunu ikiye ayırmak zorunda bırakma beni." Deacon'ın sesi alçak ve çelik gibiydi ve sözleri beni değil Eddie'yi hedef alsa da içime işliyordu.

"Camaro'daki adam. Beni bu işe o soktu, lanet olsun."

"Konuşmaya devam et, Eddie."

"Lastikte yavaş bir sızıntı olması gerekiyordu-"

Yavaş bir sızıntı. Muhtemelen fark etmezdim. Üzerine sürdüğümde, patlayabilirdim. Benim yaptığım gibi yüksek hızlarda sürerken kaza yapardım ve bu hiç hoş olmazdı.

Tyler'ı aramak için park yerini taradım. Başka bir adamla birlikte aceleyle otoparkı geçiyor, gelincik gibi Camaro'suna dönüyordu. Deacon'ı Eddie'yle ilgilenmesi için bıraktım ve hızla otoparkı geçtim.

"Seni pislik!" Bağırđım, yumruklarımla sırtına vurđım. "Kendi haklarımla kazanamadın, bu yüzden arabamı mı mahvettin?"

"Geri çekil, deli sürtük." Döndü ve beni itti. Kıcığımın üstüne düştüm ve o da hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi güldü. Ayağı fırladı ve kendimi ona doğru fırlattım. Deli ydım ve tam bir kaltaktım. Yumruğum suratına çarptı. Ö kadar öfkeliydim ve yumruğumun arkasına o kadar büyük bir güç koymuşđım ki, kafası geriye düştü ve burnundan kan fışkırdı.

Bir kol dışarı fırladı ve Tyler'la ikinci raundu yapmamı engelledi. Adamın gözleri bana dikilmişti. "Bela aramıyoruz."

"Ben sorun değilim." Suçluyu işaret ettim, şerefsiz Tyler'ı. "Arabamla oynaması için birini tuttu."

"Kanatınız yok," dedi adam. Gözleri sertti, iki taş gibi dümdüzdü. İşte o zaman onun da bu işin içinde olduğunu anladım. Otoparkın karşısından iyi görememişđim ama daha önce Eddie ve Tyler'la konuşan diğeri adam o olmalıydı. Tyler'dan daha iri ve kaba görünümlüydü; kulakları tıkalıydı, boynunda altın bir madalyon ve başında bir bandana vardı.

Çekip gitmeliydim ve tam da bunu yapmayı planlıyormuş gibi döndüm. Bir el beni saçlarımdan öyle sert çekti ki gözlerim yaşardı.

"Bunu ödeyeceksin." Tyler beni arka tamponuna çarptı ve arabasının bagajına doğru eğdi. Kafamı itti

yanagımı metale bastırdı, vücudu beni arabaya sabitledi. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki hareket edemiyordum.

Panik yapma. Kendini kaybetme, Keira.

Aklımı başımda tutmaya çalıştım ama vücudum adrenalinle dolup taşıyor, tenimi terletiyor ve bedenimi titretiyordu. Tyler ereksiyonunu kık y a n a k l a r ı m ı n arasına sürttü ve kot şortumdan hissedebildim. "Birilerine ders verilmesi gerekiyor."

"Onun işi bittiğinde ben de sıramı alacağım," dedi diğer adam.

Omurgamdan aşağı bir tiksinti ürpertisi aktı. "Siktir. Sen," diye h o m u r d a n d ı m .

"Planımız bu."

Kan donduran bir çığlık otoparkta yankılandı ve sesin benden geldiğini fark edecek kadar kendime geldim. Avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ettim. Bir deli gibi. Çılgın bir kaltak gibi. Ta ki bir el ağzımı kapatıp çığlıklarımı bastırana kadar. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye kükredi Deacon.

Tyler'ın bedenini üzerimden kaldırdı ve derin nefesler alarak kendimi dirseklerimin üzerine ittim. Arkamda, kemik kıran bir yumruk ve ardından acı dolu bir feryat duydum. Vücudum şiddetle titredi ama Tyler'ın arabasının bagajından sıyrıldım ve arkamı döndüm. Destek için arabaya yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve vücudumun titremesini engellemek için tırnaklarımı üst kollarıma geçirdim.

Deacon ağır ve acımasız bir yumrukla Tyler'ı yere devirdi. Deacon tam dönmüştü ki bandanalı adam yumruğunu çenesine indirdi. Deacon'ın başını geriye atması onu daha da kızdırdı. Çenesine bir aparkat indirdi ve yumruğunu bandanalı adamın solar pleksusuna çarptı. Tyler Deacon'a doğru hamle yaptı ve suratına bir yumruk indirdi.

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

Etrafta kana susamış bir kalabalık toplandı ve birkaç kız "Dövüş. Dövüş. Dövüş."

Yanımdaki kız sakızını çıtlattı ve kaburgalarımın dirsek attı. "Ben paramı sarışın güzele yatırıyorum."

Sarışın fıstık benimdi. Sarışın seksi, kık tekmeleyen ve isimler alan bir baş belasıydı. Ama aynı zamanda kendi payına düşen darbeleri de alıyordu ve kimse bunu durdurmak için bir şey yapmıyordu.

Deacon, Tyler'ı park alanından uçarak park halindeki bir arabanın içine gönderdiğinde, fırsatımı gördüm ve değerlendirdim. Elimi anahtarlığımın etrafına dolayarak, burnundaki kanı elinin tersiyle silerek doğrulurken ona doğru yürüdüm. Kendine gelmesine fırsat vermeden anahtarlığımı yüzüne doğrulttum ve düğmeye bastım.

Acı içinde inledi ve kanlı yüzünü elleriyle kapatarak önümde iki büküm oldu. Biber gazı şaka değildi.

"Bir daha sakın başka bir kadına elini sürme, yoksa yemin ederim seni yakalar ve pişman ederim."

Boş bir tehditti ama bu sözleri söylemek iyi hissettirdi.

"Polisler!" diye bağırdı biri otoparkın karşısından.

Kalabalık dağıldı, kavga terk edildi. Bir el benimkini yakaladı ve Deacon beni de kendisiyle birlikte otoparktan Escalade'ine doğru sürükledi. Benim için yolcu kapısını açarak beni içeri soktu. "Anahtarlarını ver."

"Ama-"

"Şu anda benimle tartışmak istemezsin."

Çenesi o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. Yüzü darmadağındı, saçları darmadağınktı. Gri tişörtüne kan sıçramıştı. Evet, şu anda onunla tartışmak istemiyordum.

Elini uzattı. "Anahtarların, Keira."

Onlara neden ihtiyacı olduğunu sorgulamadan teslim ettim.

"Burada kalın. Kapıları kilitli tut." Cevap vermeme fırsat vermeden kapıyı kapattı ve kilitlere bip sesi verdi.

Koltuğa yaslandım ve arabama doğru yürüyüp bagajda bir şey ararken camdan onu izledim. Birkaç saniye sonra elinde basınç göstergesiyle dışarı çıktı.

Arabalar park yerinden çıktı, lastikler gıcırdadı ve birkaç araba dışında park yeri çoğunlukla boşalmıştı. Camaro gitmişti ve Eddie'yi ya da diğer adamı görmedim. Polis aracı park alanının etrafından dolaştığında Deacon lastiklerime hava basmış ve Escalade'e dönmüştü. Sessizce oturduk. Söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordum ve onun da sohbet edecek havada olmadığı belliydi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Ellerini büktü ve parmak eklemlerindeki kana baktı. Biz siyah camlı bir çete arabasında saklanırken polis aracı uzaklaşırken gözlerim onunkilerle buluştu. Gözlerindeki öfke ve suçluluk duygusunu, başını çevirip dosdoğru önüne bakmadan önce omuzlarının çöküşündeki yenilgiyi gördüm. Dilini yarılmış dudağının üzerinde gezdirerek kanı yakaladı. Kan içindeydi ve savaş yorgunu, kendine polis olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Polisler bir kızın arabasını karıştırdı diye adamların ağzını burnunu kırmaz. Otopark kavgalarına karışmazlar. Memur arkadaşlarından saklanmazlar.

O iyi bir polisti ve kuralları çiğniyordu. Benim yüzümden. Bunu ona ben yaptım. Onu kendi pisliğime sürükledim.

"İyi misin?" Sesi soğuktu. Bağımsızdı. Gerginliği üzerinden atmıştı, omuzları kaskatı kesilmişti. Bana karşı öfkeliydi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sen-"

Kontak anahtarını çevirdi ve arabasının teybinden gelen müzik, sözlerimi etkili bir şekilde kesti. Beni arabama götürdü ve sürücü tarafımın yanındaki park yerine çekti. "Araba kullanabilecek misin?"

"Evet."

Anahtarlarımı ve küçük siyah bir ta ı geri verdi. "Nedir bu?" "Bir hatıra. Hava valfini örten plastik kapakın içinde buldum."

Oh. Konuşmak,  z r dilemek, ona teşekkür etmek için a zımı açtım. Bunu daha iyi hale getirecek herhangi bir şey. Ama a zımdan hiçbir kelime çıkmadı, ben de kapıyı iterek açtım ve onun cipinden inip Charger'ıma bindim.

Yumru uma sıkı tırdı ım küçük siyah ta la yatak odamın tavanına baktım. Kenarları avucuma batıyor, etimi deliyor, bu gece olanları hatırlatıyordu. Telefonumdan saati kontrol ettim. Sabah iki elli be  . En son kontrol etti imden bu yana    dakika geçmişti. Deacon'ın bu gece gelmeyeceğini biliyordum ama bir parçam hâlâ geleceğine dair umut besliyordu.

Sonunda derin bir uykuya daldı ımda, rüyamda Sasha'nın timsahlar tarafından yenildi ini gördüm. Babam gülümsüyordu.

OceanofPDF.com

DEACON

"H "Tatlım, ben geldim," dedim Max üzerinde boxer'ı ve muhtemelen lise den beri giydiği çamaşır suyu lekeli mavi tişörtüyle mutfağa girerken. Yüksek sesle esnedi, kendine gelmeye çalışıyordu.

bir nokta. Kurnazlık onun güçlü yanı değildi. "Bunu görebiliyorum," dedi kuru bir sesle.

Kendime bir fincan kahve daha doldurdum ve içmek için mutfak tezgahına yaslandım. Günün onuncu kahvesi miydi? Bu noktada, kim sayıyordu ki?

"İzin günümde, sabahın yedisinde burada ne aradığını bana söyler misin?"

Saat yedi on beşti ama bunu belirtmedim. Buranın benim dairem olduğunu da söylemedim. Aralık ayından bu yana Sunset Park'taki çatı katıma ilk kez dönüyordum. Bu arada Max, görevim bitene kadar burada yaşıyor, faturalarımı ödüyor ve kendi evini satın almak için para biriktiriyordu.

"Artık sana izin mi veriyorlar? Bu ılgınlık da ne?"

Kendine bir fincan kahve doldurdu ve kasap bloğundan yapılmış adaya oturdu. Esnedi. Tekrar. "On dört saatlik bir vardiyadan yeni çıktım."

"Lanet olsun. Kemanımı arabada unutmuşum, yoksa senin acıma partin için çalardım."

Homurdandı. "Seni Williamsburg'da dolaşırken gördüm. Güzel Escalade. Faturayı NYPD mi ödeyecek?"

"Noel ikramiyenden kesilecek."

Max şakama güldü ve kahvesini içerken bardağının kenarından bana baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

Bir sokak kavgasına karışır, polislerden saklanır, sonra da kumar bağımlısı bir meth kafalının izini sürersen olacağı budur. Dün geceki yarış hakkında beni uyaran Eddie, o aptal pislikti. Gecemin boktan bir gösteri olduğunu söylemek

yetersiz bir ifadeydi. Keira'nın izini bulmadan önce Dmitri için bir iş yapmış ve Sergei ile karşılaşmışım.

"Kuzenimle nasıl bu kadar yakınlaştın?"

"Cazibem ve kazanan kişiliğim olmalı. "

"Öyle mi? Sen ne yaptın? Seni götten sikmesine izin mi verdin?" Aptal gibi güldü. Sonra silahını çekti ve emniyetini açtı. "Benim payımı kesebileceğini mi sanıyorsun, başka bir şey geliyor başına. Arkanı kolla."

"Silahı kaldır. Kendini ayağından vurabilirsin."

Arkamdaki duvarda bir delik açtı, manyak herif. Onun gibi adamlar tehlikeliydi. Çaresizlik kokuyordu ve hareketlerinin sonuçlarını tam olarak düşünmeden aptalca bir numara çekecek kadar küçüktü. "Kurşunun girdiği ayağım olmayacak. "

"Beni tehdit etmeden önce uzun uzun düşünmek isteyebilirsin." "Siktir. Seni." Silahını beline soktu ve uzaklaştı.

Diplomatik becerilerim buraya kadarmış. İyi adam olmakla kötü adam olmak arasında ince bir ipte yürüyordum ve Sergei'nin Kosta Takımı'ndan olmadığı açıktı. Ne boktan bir durum.

Max elini yatağının üzerinde gezdirirken, "Sen de pek güzel görünmüyorsun," dedim.

"Bitirmek üzere misin?"

Karakol UC'ye gittiğimi biliyordu ama Max bile görevimin ne olduğunu bilmiyordu. Kupamı tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bir duşa ve uykuya ihtiyacım vardı.

"Neredeyse geldik. Nasıl yapılacağını biliyorsun. Sadece suçlamaların yapışması için yeterince almaya çalışıyorum."

Bu da saatlerce gözetleme ve telefon dinlemelerini kontrol etmek anlamına geliyordu. Şeytanlarını kovmak için sokak yarışı yapmaya kararlı olan kız arkadaşımın izini sürmek için zamanım var mıydı? Tabii ki hayır. Dün gece doğru şeyi yapmış mıydım? Aynı cevap.

Keira. Neden beni sınıyorsun? Dün gece ona o kadar kızgındım ki onunla konuşmak için kendime zor güveniyordum. Daha da ötesi, kendime kızgındım. Onu ilk gördüğüm andan sonra o yarışları kapatmalıydım. Ve dün gece doğru şeyi yapmalıydım. Hemen polisleri aramalıydım. Eddie ve diğer iki pislikle ilgilenmelerine izin vermeliydim. Bunun yerine Keira'yı savunmasız bir duruma soktum.

Ya doğru zamanda gelmemiş olsaydım? Park yerine girdiğimde Eddie'yi arabasıyla uğraşırken görmem sadece aptalca bir şanstı. Bu sikik

olabilir var öldürüldü ona. İçin İlaç Para. Ve Dangalak içinde ve Camaro ne oldu onun Amaç mı? Övünmek Haklar mı? Son yarışlarından sonra aptal gibi gösterilmenin intikamı mı?

Lanet olsun. Elimi yüzümde gezdirdim ve yüzümü buruşturdum. Morlukları ve morarmış gözümü unutmuştum. Cebimdeki not kâğıdını açtım ve Max'in önüne koydum.

"Nedir bu?" Max ona verdiği bilgiyi okuyarak sordu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu sokak yarışlarını durdurmanı istiyorum. Bu onları organize eden ve kayıtları tutan adamın plakası. URL sohbet odası için. Yarışlar Queens'te. Etrafta dolaşıyorlar."

"Ben Vice değilim. Queens de değil, neden bunu sana açıklıyorum ki?" Gazeteyi bir kenara itti ve kahvesini içti.

"Kuzenin Ahlak Masası'nda değil mi? Ve bana hangi bölgede olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

Max kaşlarını çatı. Uzun bir mavi adam soyundan geliyordu. Babası polisti, erkek kardeşi polisti, iki kuzeni ve muhtemelen benim bilmediğim birkaç amcası ve dedesi de NYPD'deydi. Başka bir deyişle, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir polis ailesinden geliyordu ve geleceğinin ne getireceğini bir kez bile sorgulamamıştı.

"Sana borçluyum."

Yüksek sesle nefes verdi. "Beni bunun için mi yataktan kaldırdın? Queens'te sokak yarışı yapan birkaç serseri yüzünden mi?" diye sordu kuşkuyla.

Kuşkusuz, eğer ayakkabı diğer ayağımda olsaydı ben de aynı şekilde tepki verirdim. "Bundan daha fazlası var."

"Bunun senin görevinle bir ilgisi var mı?" Başımı salladım. "Hayır. Bir kızla ilgisi var."

Max güldü. O kadar çok gülüyordu ki neredeyse iki büküm olmuştu. Kendini toparlamasını bekledim, ona gerçeği söylediğim için pişmanlık duyuyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yüzüm onunla dalga geçmediğimi söylüyordu. "Kim o?"

"Keira Shaughnessy." İşte yine başladım. Dürüst cevaplar kusuyorum.

"Keira Shaughnessy," diye tekrarladı. Yine güldü. "Vay anasını. Sadece "UC'ye gidip Ronan Shaughnessy'nin kızıyla birlikte olabilirsin."

Ne diyebilirdim ki? Sadece ben. Max Keira'yı biliyordu. İlk tanıştığımızda ona ondan bahsetmiştim.

"Bu sokak yarışına nasıl dahil oldu?"

Ona Haziran ayında onu bunu yaparken ilk kez nasıl gördüğümü ve dün gece neler olduğunu anlattım.

"Kahretsin. Arabasını kimin kurcaladığını biliyor musun?" Başımı salladım. "Evet. İcabına baktım."

"Sen hallettin." Max'in son cümleyi tekrarlamak gibi bir alışkanlığı vardı. Bu bir araştırmacı dedektiflik olayıydı ve benim de aynı şeyi yaptığımı biliniyordu, bu görev için kırmak zorunda olduğum bir başka alışkanlık. Elini kaldırdı

cevabım gelmeyince ellerini kaldırdı. "Boş ver. Bilmeme gerek yok. Sadece söyle bana, senden daha mı kötü görünüyor?"

O benden çok daha kötü görünüyordu, diğer iki adam da öyle, ama ben yaptığım işle gurur duymuyordum. Kendimi lisede gibi hissetmişim.

"Yani, bu adamların üzerine kanunsuzca gittin ve kanunu kendi ellerine aldın." Max işaret parmaklarını birbirine sürttü ve ukala biri gibi dudak büktü. "Seni özledim, dostum."

"Bunu asla bilemezsin. Arkadaşlık bileziğini bile takmamışsın."

"Kendime yeni bir kanka buldum. Rodriguez tabağa çıktı."

"Özensiz saniyeler. Yakında unvanımı almak için geri döneceğim." "Rekabet sert. Senden daha fazla raunt alıyor."

"Senin ne kadar ucuz bir piç olduğunu biliyor. Yani, bunu benim için halledecek misin?" Bu bir soru değil, bir ifade olarak ortaya çıktı.

Yüksek sesle iç çekerek ne kadar baş belası olduğumu bana gösterdi. "Evet, evet."

"Teşekkürler."

"Keira ile aranızda ne var?"

"Şimdi de oturup pislik mi dökmek istiyorsun? Bir pijama partisi de planlayalım mı?"

"Siciliniz iki haftayı işaret ediyor. En fazla bir ay."

Çenemi kapalı tuttum. Satır aralarını okudu. "Vay anasını. Sen aşıksın."

Sessiz kaldım ama inkâr da etmedim.

"Bu akıllıca bir hareket mi?"

"Akıllı olduğumu hiç söylemedim."

"Sen de genelde sakinle düşünmezsin." Bu doğrudu. Geçmişte hiç düşünmemişim. Geçmişte hiç kimse beni Keira kadar rahatsız etmemişti. "Bu göreve dahil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Öyle olsaydı ondan uzak dururdum."

Max başıyla onayladı. Sert çizgilerim olduğunu ve Keira'nın bu görevle bir şekilde bağlantısı varsa onunla asla ilişkiye girmeyeceğimi biliyordu. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Babasının işine karışmaz."

"Yine de bunun altından kalkmak kolay değil." Sesi şüpheliydi, sanki onun altından kalkabileceğine inanmıyormuş gibiydi. Ne demek istediğini anladım.

"O hayatla hiçbir ilgisi olsun istemiyor," dedim kararlılıkla. Ancak, Max ve ben ikimiz de bazen masum kurbanların sırf bir suçlunun aile üyesi oldukları için pisliğin içine sürüklendiklerini biliyorduk. Bir diğer şok edici gerçek ise yeraltı suç dünyasının düşündüğünüzden daha küçük olmasıydı, yani hepsi aynı çevrelerde hareket ediyordu.

"Gitmem gerek." Spor salonunda birkaç boks raundu için Rus kankamla buluşmaya gidiyordum. Yüzüm zaten bir felaketti. Birkaç yumruk daha neye zarar verebilirdi ki?

"Uğrayıp güzellik uykumu böldüğünüz için teşekkürler," dedi Max.

"Yediden sonra hiç uyumuyorsun, seni mızımız sürtük."

"Bir gün olacak. Sonra biraz kestireceğim." Kollarını gerdi ve kendine özgü hareketi olan parmak eklemlerini başının üzerinde çıtlattı. "Bu gece ateşli bir randevum var."

"Sağ elinle mi?"

"Burası çok fazla hareket görüyor."

"Ben eve gelmeden önce yatağında temiz çarşafklar olduğundan emin ol." Bok gibi rahat kanepeme ve düz ekran televizyonuma şöyle bir göz atarak kapıya doğru yürüdüm. Çatı katım eski bir çay fabrikasıdaydı; tuğla duvarları, zamanın yıprattığı parke zeminleri ve ışığı içeri alan büyük pencereleri vardı. Ben ise Long Island City'de, sadece temel ihtiyaçlarla döşenmiş boktan bir dairede kalıyordum.

"Hey Ramsey," diye seslendi
arkamdan. Dönüp ona baktım.

"Kaç kez kıl payı kurtuldun?"

"Çok fazla." Benim aksime Max silahının tetiğini hiç çekmemiş, Greenpoint'te bir oturma odasındaki çatışmada hiç adam öldürmemişti. Ellerim kanlıydı ama mecbur kalsam hepsini tekrar yapardım.

"Kahramanı oynamaya çalışma."

Sırıttım, dudağım tekrar yarıldı. Hay sikeyim. "Denememe gerek yok. Doğal olarak geliyor."

"Sen başına buyruk birisin, evlat. Başına buyrukları sevmem," dedi Max, en sevdiğimiz eski polis şefi Seamus Vincent'ı taklit ederek. "Başına buyruklar neden tehlikelidir biliyor musun? Takım oyuncusu degillerdir."

"Hey, sen çok iyi bir polissin," dedi normal sesiyle, bu güven verici sözleri duymaya ihtiyacım olduğunu hissederek. "Seninle çalışan herkes senin onların arkasını kollayacağını bilir."

"Sonra görüşürüz. Bu iş bittiğinde, barda birkaç tur atarız."

"Sen ısmarladığın sürece, ben varım."

Ucuz piç. Ama sokak yarışlarını d u r d u r d u ğ u için ona borçluydum. Borç listem gün geçtikçe uzuyordu. Abby, Angel'a bir dadı işi bulmuştu, tıpkı bulacağını bildiğim gibi. Umarım iki taraf için de iyi olur.

Long Island City'ye dönerken, arabayla bir tur attım ve Keira'nın Charger'ını Atlas Motors'un karşısında park halinde görünce rahatladım. Tate ön tarafta Harley'e yaslanmış bir adamla konuşuyordu. Adamın sırtı bana dönüktü ama Connor olduğunu biliyordum. Tate başını kaldırdı ve

Pencereden beni göremese de doğrudan bana bakıyordu. Durup Connor ve Tate ile konuşmak istedim. Sonra içeri girip Keira'yı buldum. Ona nasıl hissettiğini sor. Onu kahve içmeye ya da yürüyüşe götürmek. Ama bunların hiçbirini yapamayacağımı bilerek sürmeye devam ettim. Yapacak işlerim vardı ve uzun bir gün olacaktı.

OceanofPDF.com

K E I R A

A Tuvaletten çıktığımda Tate ofisinden bana seslendi. Kafamı kapı aralığından içeri uzattım ve sandalyesini bana bakacak şekilde çevirdi.

"N'aber patron?"

"Bana patron demeyi kes," diye homurdandı. "Göt herifi mi tercih edersin?"

Homurdandı. "Kapıyı kapat."

Uh oh. Kapıyı kapattım ve yüzünü inceledim, bakışları her zamankinden daha yoğun ve sinir bozucuydu.

"Bir sandalye çek."

Bu, müdürün odasına çağrılmaktan daha kötüydü. Kovulacak mıyım? Köşedeki turuncu plastik sandalyeyi sürükleyerek getirdim ve karşısına oturdum. Birkaç saatlik uykuyla çalışıyordum ve kendimi sarsılmış hissediyordum. Tate'le yakın mesafede oturmak hiç yardımcı olmuyordu ama gerekirse işim için yalvarıp y a k a r m a y a hazırdım.

"Bu işi seviyorum," dedim aceleyle. "Ve eğer sen-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bu işle ilgili değil. Bu seninle ilgili."

"Ben mi?" Erken gelen bir rahatlama soluğu aldım. "Ben iyiyim." Gülümsedim.

"Uh huh." Tüm söylediği buydu. Etrafımıza sessizlik çöktü ve Tate'in sessizliği bozmadan önce boğulmaktan oldukça mutlu olacağını biliyordum. Daha önce hiç kişisel bir sohbetimiz olmamıştı, bu yüzden ne bekleyeceğimi ya da bunun nereye varacağını bilmiyordum. Sessizce oturdum ve beni aydınlatmasını bekledim.

Ofisi kahve ve fren hidroliği gibi kokuyordu. Gözlerim odada dolaşıyor, dikkatimi çekecek ilginç bir şey arıyordu. Boş ekranlı bir masaüstü monitörün yanında bir yığın fatura duruyordu. Bir

Atlas Motors'un kalem dolu kupası. Gri metal bir dosya dolabı. Yok. İlgi çekici bir şey yok. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu.

Önce ben çatladım. "Tam olarak ne hakkında konuşmak istiyorsun?" "Baban hakkında ne hissediyorsun?"

Doğrudan şahdamarına saldırdı. Tate ve ben genellikle kişisel şeyler ya da Tanrı korusun duygular hakkında konuşmazdık.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda." Dünkü haberlerden ve dün gece otoparkta yaşanan felaketten sonra olabildiğince iyiydi.

"Saçmalamay! kes. Ne yapıyorsun? Bana söyleyeceğin hiçbir şey bu dört duvarın ötesine geçmeyecek."

Connor bana Tate'in onun rahibi gibi olduğunu ve kendisinin de günah çıkarma kabininde oturan günahkâr olduğunu söyledi. Belki de bana bu kadar yakın olmayan biriyle konuşmak iyi hissettirebilirdi. Hayatımdaki diğer insanlardan daha tarafsız biriyle.

"Nasıl bir şeydi? Hapishanede olmak?" Bunu ona bir süredir sormak istiyordum ama bir türlü cesaret edememiştim.

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa ballandıra ballandıra anlatmamı mı? Burası hapishane. Piknik değil."

"Biliyorum," dedim sessizce. Yanağımın iç kısmını çiğnedim. "Sadece onu hapishanede düşünmek zor geliyor. Hiç düşünmemek daha iyi."

"Böyle bir şeyi içinde tutmak insanı yiyip bitirir. Bunu düşünmemeye çalışarak, bununla başa çıkamazsınız. Ve bana inan, bu bok her zaman kışından ısırarak için geri döner." Dirseklerini kalçalarına dayadı ve yüzümü inceledi. "Onu ziyaret etmelisin."

Bu ihtimal karşısında dehşete kapılarak başımı salladım. Pek çok açıdan cesur olabilirdim ama bu bende olmayan türden bir cesaret gerektiriyordu. En kötü korkularıyla yüzleşmek. Hiç tanımadığım biri olma ihtimali. Daha fazla reddedilme. Muhtemelen benden nefret ediyordu. Artık onun sevgili kızı değildim. "Hayır."

"Kasım ayında buraya sidik ve sirkeyle geldin. Yirmi yaşındaki çoğu kızın başa çıkabileceğinden çok daha fazlasını yaşadığını gördüm."

"Ocak ayında 22 yaşında olacağım."

"Evet, evet. Yirmi. Yirmi iki. Aynı fark. Sen hâlâ çocuksun." "Kendimi çocuk gibi hissetmiyorum. Uzun zamandır çocuk değilmişim gibi hissediyorum. uzun zaman."

"Öyle davrandığını söylemedim," dedi Tate. "Sadece benden çok daha genç olduğunu söyledim. Sert ve güçlüsün. Tüm bunlarla başa çıkma şeklini takdir ediyorum. Ama içine şüphe düştüğünü gördüm. Vicdanıyla boğuştuğunu gördüm. Bu doğal bir şey. Seni insan yapan şey bu. Babanı hâlâ seviyorsun. Bunda suç yok. Bir gün oraya gidip onu ziyaret etmelisin. Bu olayı geride bırak."

Tate'in tüm bunları gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de beklediğimden çok daha fazlasını gözlemlemişti ama bunca zaman bunları saklamıştı. "Beni görmek istemeyecek. Beni asla affetmeyecek."

"Onun affına ihtiyacın yok. Kendini affetmenin bir yolunu bulmalısın. Bunu kaçarak yapamazsın."

Bir dakika boyunca bunu düşündüm. Kulağa tanıdık geliyordu. "Connor'a anlattığın türden şeyler mi bunlar?"

"Yeterince yakın."

"Beni sadece Connor için işe aldın." Ani bir konu değişikliği, benim uzmanlık alanım.

"Ve seni sadece işinde iyi olduğun için tutuyorum."

Bunu ilk kez kabul ediyordu ve bu benim için çok anlamlıydı.

"Teşekkürler, Tate."

"Sorun değil." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Bana siyah Escalade'den bahsetmek ister misin?"

"Siyah Escalade mi?" Boğazımı temizledim. Aptal rolü yapmak Tate'e sökmezdi. "Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

Kaşlarını kaldırdı. Belki de başımın belada olduğunu düşündü. "Yasadışı bir şey yapmıyorum."

Zihinsel olarak gözlerimi devirmiştım. Aptal gibi konuştum.

"Sohbet için teşekkürler, Tate." Turuncu sandalyeyi köşeye geri koydum ve ofis kapısını arkamdan açtım. "İşe gitmem gerekiyor. Patronum köle gibi çalışıyor. O yüzden evet, şimdi gidiyorum." Küçük bir el sallayışla ofisten çıktım.

Ağzı eğlenerek seğirdi. "Tamam, sen yap." "T a m a m d ır."

"Ya Keira?"

Kafamı kapı aralığından içeri uzattım.

"Senin için bir işim var."

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Lütfen düşündüğüm gibi olmasın.

Ayağa kalktı ve önünden gitmemi işaret etti ve beni daha önce getirilmiş olan siyah Porsche 911'e doğru yönlendirdi.

"Detaylandırmanı istiyorum."

Bu bir ceza mıydı? Bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

"Bütün detay işlerini Martin yapıyor," diye belirttim. Benim aksime, Martin arabaları detaylandırmayı severdi. Boynumu büküp Martin'in imdadına yetişmesini ve bu işi kendi işi olarak sahiplenmesini bekledim. Ama ortalıkta görünmüyordu.

"Martin burada değil. Ben meşgulüm. Pete meşgul. Phil meşgul. Geriye sen kalıyorsun. Bununla iyi misin?"

Retorik bir soruydu ama yine de cevapladım. "Evet, tabii."

Bu konuda iyi değildim çünkü araba detaylandırmak garajda en sevmediğim işti. Bir Porsche 911'i detaylandırmak neredeyse aynı görünüyordu

Babamdan ödünç aldığımın rengini saymazsak, bu ihtimal daha da az cazipti. Ama Miami'den gelen şımarık bir prenses değildim ve öyle davranacak da değildim, bu yüzden kendimi müziğime bağladım ve homurdanmadan çalışmaya başladım.

"GÖRDÜN MÜ? Sana bu masa ve sandalyelerin işe yarayacağını söylemiştim," dedi Ava, yemek çubuklarıyla bir hamur tatlısı saplarken.

"Evet, harika," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Fotoğraflar o duvarda harika görünüyor," dedi Eden, düz ekran televizyonumun yanındaki duvara bakarak. Geçen hafta Deacon siyah çerçeveli siyah-beyaz düğün fotoğraflarını asmama yardım etmişti -benim, kardeşlerimin, Ava ve Eden'in özel çekimleri ve birkaç sahnelenmiş çekim.

"İlk dansınızın fotoğrafına bayıldım," dedim yumurtalı ekmeğimi baharatlı hardala batırırken. Muhteşem bir fotoğraftı. Killian kulağına bir şeyler fısıldarken Eden'in başı öne eğikti ve yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

"Senin Killian ve Connor'la olan fotoğrafına bayıldım," dedi.

Ben de sevdim. Deacon'ın da favorisiydi ama bundan bahsetmedim. Kamera bizi gülüşürken yakalamıştı. Çok mutlu ve kaygısız görünüyorduk.

Kapım çalındı ve elimdeki yumurtalı ekmeği bırakıp masadan fırladım, yemek çubuklarım yere çarptı.

"Ben bakarım," dedi Ava, çoktan koltuğundan kalkmış ve kapıya doğru ilerliyordu. Kapıya en yakın o olduğu için mantıklı gelmişti ama bacaklarım daha uzun olduğu için şükrederek yanından hızla geçtim ve neredeyse onu kenara ittim. Açmasını engellemek için avuçlarımı kapıya dayayarak gözetleme deliğini kontrol ettim. Killian ve Connor. Ava'nın bana attığı komik bakışa aldırmadan kapıyı açıp onları içeri buyur ederken rahat bir nefes aldım.

Connor mutfağımdan bir tabure kaptı ve Killian'la birlikte masadaki yerlerini aldılar, tabaklarını buharda pişmiş sebzeler, tavuk ve onlar için özel olarak sipariş edildiği belli olan esmer pirinçle doldurdular. Eğer dikkatim o kadar dağınık olmasaydı, fark ederdim. Eden ya da Ava'nın kardeşlerimin bize katılacağından bahsetmiş olması da mümkündü. Hatırlayamadım. Eden ve Ava beni ziyaret ederek ve Çin yemeği yiyerek sürpriz yapmışlardı. Dün gecedan beri hâlâ kendimde değildim ve Tate beni eve gitmeye zorlamadan önce akşam sekize kadar çalışmışım.

Bir boğaz temizlendi ve ben de masanın öbür ucundan kaşlarını kaldıran Ava'ya baktım. Masanın etrafına hızlıca bir göz attığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu ve kaçırdığım bir sorunun cevabını beklediğimi gördüm.

Temizlemek için başımı salladım. "Özür dilerim. Ne dedin?"

Ava yemek çubuklarını bana doğrulttu. "Kapıyı açarken neden bu kadar korktun? Oraya gitmek için neredeyse beni deviriyordun."

"Bu bir abartı."

"Hayır, değil," dedi Eden. "Kapıya doğru koştun ve Ava'yı kenara ittin." Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, Ava."

"Evet, tamam, iyi. Ama biz bir açıklama bekliyoruz, özür değil."

Omuz silktim. "Burası benim dairem ve siz de benim misafirimsiniz. Kapıyı açan ben olmalıyım." Ezikçeydi ama aklıma gelen en iyi şey buydu.

"Bu binada güvenlikle ilgili herhangi bir sorun yaşadınız mı?" Killian sordu, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Evet, bir dedektif kilitlerimi - pimli ve sürgülü kilitlerimi - on saniyede açabiliyordu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse bunu alışkanlık haline getirmemişti ama ne kadar iyi olurlarsa olsunlar kilitler ve alarm sistemleri aşılmaz değildi.

"Hayır. Benim binamda sorun yok. Güvenli ve emniyetli." Bu dünyada hiçbir şey güvenli ve emniyetli değildi ama bunu Killian'a açıklamama gerek yoktu. O bunu biliyordu. Ayrıca, onun benim için endişelenmesini de istemiyordum. Kimsenin benim için endişelenmesini istemiyordum.

Ava bana sinsi bir gülümseme verdi. "Sanırım bu gece hep birlikte takılıp Keira'nın gizli sevgilisinin ortaya çıkmasını beklememiz gerekecek."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu gece izinli," diye şaka yaptım. Ava bana göz kırptı. "Dün gece onu çok yormuş olmalısın."

"Hiçbir fikrin yok," dedim şakacı tonumu koruyarak. Ama bu doğrudu. Onu yıpratmıştım. Ne yazık ki benim istediğim şekilde değil.

Eden, "Ayrıntıları paylaşmaktan çekinmeyin," dedi.

Killian ellerini kaldırdı. "Bunu duymama gerek yok."

"Aynen," dedi Connor.

Güldüm ve Lo Mein'imi yedim. Connor'ın beni izlediğini hissedebiliyordum ama fark etmemiş gibi davrandım. "Yolculuk için hazır mısınız?"

"Her şey toplandı ve gitmeye hazır," dedi Ava, Kaliforniya'ya yapacakları iki haftalık yolculuğu düşününce yüzü aydınlandı. Anlaşılan yıllardır bunun hakkında konuşuyorlardı ve şimdi gerçekleşiyordu. Yarın Mustang'le yola çıkacaklardı. "Detaylı bir seyahat programı hazırladım," diye alay etti.

"Eğer iPad'deyse şansın yok bebeğim." "iPad'ime ne yaptın? İş için ona ihtiyacım var." "Hayır, gerekmiyor," dedi Killian. "Bunu konuşmuştuk." "Ama yeni bir şey için yardıma ihtiyacın olacak-"

"Ava. Ben hallederim," dedi Killian.

Biraz söndü ama sonra gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sana bunu ve daha fazlasını borçluyum."

Okuyamadığım bir bakış attılar, şüphesiz benim bilmediğim geçmişlerinden bir şeyler düşünüyorlardı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Killian. Ödeştik."

Killian başını sallayarak, ödeştiklerine ve tüm borçların fazlasıyla ödendiğine dair verdiği güvenceyi kabul etti.

Killian'ın yakın zamanda satın aldığı ve gençler için bir dinlenme odası olacak yeni alan hakkında konuştuk. Spor salonunun hemen yanındaydı ve bir mutfak, basketbol potaları ve çocukların takılması için bir salon alanı kuruyorlardı. Ayrıca gönüllü programlarını da genişletiyorlardı ve Connor, Ava ve Eden çoktan programa katılmış gibi görünüyordu.

"Gönüllü olmak isterim," dedim Killian'a. "Temizlik, boya, ne yapmamı isterseniz."

"Bunun için vaktin var mı?" diye sordu kuşkuyla.

Başımı salladım. "Evet. İşten sonra ve izin günlerimde gelebilirim."

"Bu sabah Tate'le konuştum," dedi Connor. "Çok fazla çalıştığını söyledi. Olması gerekenden iki kat fazla mesai harcıyormuşsun."

Gözlerimi devirdim. Bu konuşmayı Tate ile zaten yapmıştım ama konuyu sürekli çalışan Connor'a çevirmeye karar verdim. "Dövme dükkanında kaç saat çalışıyorsun?"

"Çok fazla," dedi Ava onun yerine cevap vererek. "Orada yaşıyor."

"Konuşacak yerin yok," dedi Connor. "Çalışmak için çok fazla saat harcıyorsun. Bu yüzden bu yolculuğa ihtiyacımız var."

"Kötülere huzur yok."

Connor sırtıttı. "Bizi beladan uzak tutuyor."

Ava onun sırtışına karşılık verdi. "Çoğu zaman."

Eden, Killian'a bir bakış fırlatarak, "Senin de iş hakkında çok fazla konuşacak yerin yok," dedi.

"Evet, tamam, Günışığı. Sen de Zeke'in yeni restoranı için saatlerce o resimler üzerinde çalışmadın."

"Bu iş değil. Resim yapmayı seviyorum."

"Zeke sana bu resimler için para vermiyor mu? Bunu sadece hobi olarak mı yapıyorsun?" Killian kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bana ödeme yaptığını biliyorsun."

"Kesinlikle sana para ödüyor. Yani bu bir iş, değil mi? Sen işini yapıyordun."

Eden ellerini birbirine vurdu. "Tamam, bu konuyu kapatalım. Hepimiz çalışmayı seviyoruz. Hepimiz yaptığımız işi seviyoruz. Hikayenin sonu."

Killian kıkırdadı. "Bunu anladığımıza sevindim." Bana döndü. "Bize yardım etmeni çok isteriz. Teklifin için teşekkürler."

Gülümsedim. "Harika." Bu işe dahil olmak istiyordum ve bunu teklif edebildiğim için mutluydum. Kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"İyi yolculuklar," dedim, hepimiz dairemin kapısında toplanırken Ava'ya sarılarak vedalaştım.

"Ooh, süslü Fransızcanı bizim üzerimizde kullanıyorsun," dedi. Güldüm. "Sizin için en iyisi bu çocuklar."

Connor beni kucakladı. "Kendine iyi bak," dedi. "Ve ben sadece bir telefon uzağında yım."

Başımı salladım ve onu serbest bıraktım. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Ama beni aklına bile getirme. İyi vakit geçir ve fotoğraflarını gönder."

Gideceklerine dair bana güvence verdiler. Killian ve Eden'a döndüm, Ava ve Connor'ın hemen arkasından gitmelerini bekliyordum. Bunun yerine Eden tuvaleti kullanması gerektiğini söyledi ve Killian dairemin kapısını kapattı. Planlı ve kasıtlı bir hareket gibi gelmişti. Eden yatak odamda kayboldu ve Killian çenesini balkonuma doğru salladı.

Bir iniltiyi bastırdım. Başka bir konuşma olmasın. Önce Tate, şimdi de Killian mı?

Onu dışarı kadar takip ettim, cam kapıları kapattı ve kollarını kavuşturarak parmaklıklara yaslandı. Bu duruş çok tanıdık geliyordu.

"Neler oluyor?" dedi. "Daha açık olmanız gerekecek."

Elini saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes verdi. "Dün gece seni görmek için uğradım. Belki sevişiyorsundur diye düşündüm," dedi kızgın bir sesle. "Senin için endişelendim."

Bir açıklama bekliyordu. Benim için endişelenmişti ve nereye gittiğimi bilmek istiyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve üst dudağımı dişlerimin arasında sıktım. Dün gece temize çıkmaya, herkese yalan söylemeyi bırakmaya yemin etmişim. Bu benim doğru şeyi yapma şansımdı. Hayatım boyunca bana yalan söylenmişti ve babam hakkındaki gerçeği ve ailemin benden sakladığı her şeyi öğrendiğimde öfkelenmiş, incinmiş ve gücenmişim. Ayrıca gözümün önünde olan şeyleri göremediğim için kendimi aptal gibi hissetmişim, bu yüzden aynı şeyi sevdiğim insanlara yapmak haksızlıktı. Beni seven ve yanımda olan insanlara.

Derin bir nefes aldım. Yalan söylemek neden gerçeği söylemekten bu kadar kolaydı? "Sana yalan söyledim." Gözlerinde bir şey titreşti. Çenesindeki kaslar kıpırdadı ama sessiz kaldı, devam etmemi bekledi. "O para benim tasarım ürünlerimi satarak gelmedi."

"Nereden geldi bu?"

"Sokak yarışlarından."

Kızmasını ya da bana ders vermesini bekliyordum. Onun yerine ensesini ovuşturdu ve başını salladı, sesi sakın ve ölçülüydü, belki de

Kendini kaybetmeden önce beni sahte bir güvenlik hissine soktu. "Ne zamandır bunu yapıyorsun?"

"Ocak ayından beri. Ama dün gece bıraktım. Bir daha yapmayacağım." Ona ayrıntıları vermedim ama Deacon işin içinde olmasaydı ona her şeyi anlatırdım. Belki de. Belki de anlatmazdım. Tyler'ın Haziran ayında beni tehdit ettiğini, ama benim buna aldırmayıp dün gece geri döndüğümü bilseydi, en az Deacon kadar kızardı.

"Ben bir savaşçıydım," dedi bana zaten bildiğim bir şeyi söyleyerek. "Benim olayım buydu. Hayatımdaki tüm pisliklerden yumruk ve tekmeyle kurtulabileceğimi sanıyordum." Ellerine baktı ve onları esnetti. "Bir adam öldürdüm. Bu bir kazaydı. Ama bu sonucu değiştirmez. O benim arkadaşımdı. Akıl hocamdı. Karısı ve doğmak üzere olan bir bebeği olan iyi bir adamdı. Bebeğini görme şansı bile olmadı ve şimdi o küçük çocuğun babası yok. Benim yüzümden."

"Killian, bu senin hatan değildi." "Bunu sana anlatmamın nedeni bu değil."

Başımı salladım ve devam etmesini bekleyerek ağzımı kapattım.

"Boktan bir durumdan yumrukla kurtulamazsınız ya da ondan kaçmak için yeterince hızlı süremezsiniz."

"Ne yapabilirsin ki?"

"Yaptığın şey çok cesaret isteyen bir şeydi. Bunu yapmak için cesurdun. Ve ben sokak yarışlarından bahsetmiyorum. O aptallar için."

Güldüm çünkü Deacon da aynı şeyi söylemişti.

"Ama şimdi bununla yaşamının bir yolunu bulmak zorundasınız. Ki bu hiç kolay değil. Ve içindeki kırık parçaları onarmanın bir yolunu bulmalısın. Bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorum. Herkes kendi yolunu bulmak zorunda. Ama sokak yarışlarının hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini söyleyebilirim."

Sertçe yutkundum. Haklıydı ama ne yazık ki bana yapılması gerekeni nasıl yapacağımı söyleyemezdi. Sihirli bir mermi yoktu. Kolay bir çözüm yoktu.

"Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" Kaşlarını kaldırdı. Killian'dan çok az şey geçirdi. Söylediğinden daha fazlasını bildiğine dair garip bir his vardı içimde.

"İsterdim ama yapamam. En azından şimdilik. Sadece bana güvenin, yanlış, tehlikeli ya da yasadışı bir şey yapmıyorum."

Gözlerini kıstı, bana inanıp inanmaması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. "Söz veriyorum. Sadece bunu bir süreliğine kendime saklamam gerekiyor." "Ve sokak yarışlarını bıraktın, değil mi?"

"Doğru. Kesinlikle. Artık sokak yarışı yok." Her şeyin bu kadar ters gitmesi berbatı. Sokak yarışlarını çok severdim. Heyecanı, enerjisi ve adrenalin patlaması. Ama bu düşünceleri kafamdan attım.

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Ama bana bir şey için ihtiyacın olursa, beni ara."

"Yapacağım."

Oturma odasına döndüğümüzde Eden bizi bekliyordu, biraz kardeşçe zaman geçirmeye ihtiyacımız olduğunu hissetmişti.

Ayrırlarken Killian, "Maggie'den haber aldın mı?" diye sordu.

Maggie. Ona anne demediği için onu suçlayamazdım. Bir zamanlar ona böyle seslenmişti ama artık bu unvanı hak etmiyordu. En azından ondan ve Connor'dan. Peki ya ben? Artık benim için ne ifade ettiğinden emin değildim. Onun sevgisi hiçbir zaman garanti olmamıştı. Ailem koşulsuz sevmeyi bilmiyordu. Karşılığında bir şey beklemeden bir şey verebileceklerini sanmıyordum ve sevgilerinin bedeli çok yüksek olmuştu. Sorgusuz sualsiz sadakat. Görmezden gelmek. Çenemi kapalı tutmak.

Başımı salladım. "Ondan hiç haber almadım. Ona nasıl ulaşacağımı da bilmiyorum." Cep telefonu numarasına sahip olmamanın ötesinde bir şeydi bu ama Killian'ın bunu anladığından şüpheleniyordum.

Bana veda ederken sarıldı ve ben de annesiz bir çocuk gibi onu rahatsız ettiğimi hissedip bırakana kadar sıkıca sarıldım.

"Çok trajik durumdayız," dedim Eden'a sarılırken biraz gülerek.

"En iyi peri masallarında olduğu gibi," dedi. "Yine de içimde iyi bir his var.

Sonsuza dek mutlu olacağınız yer hemen köşede sizi bekliyor."

Dediğim gibi, Eden iflah olmaz bir iyimserdi.

Killian ve Eden ayrıldıktan bir saat sonra Deacon beni aradı.

"Hey," dedim, sesimi dengede tutmaya ve kalbimin boğazımdan fırlamasını engellemeye çalışarak. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Ya sen?" Sesi soğuk ve mesafeliydi. Bu beni üzdü ve kızdırdı.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

Yüksek sesle nefes verdi. "Dün gece gelmek istedim ama nereden baktığınıza bağlı olarak çok geç ya da çok erkendi ve bugün çalışmanız gerektiğini biliyordum."

Sesi daha çok kendisi gibiydi, umursayan biri gibiydi. "Yine de yapabilirsin. Benim için fark etmezdi."

"Ben de bu gece gelemem. Biraz hasar kontrolü yapmam gerekiyor."

"Yarışla mı ilgili?"

"Başka bir şey."

Hayal kırıklığımı yutmaya çalıştım. Onu görmeyi çok istiyordum ama sesi yorgun geliyordu ve onun sıkıntılarını daha fazla arttırmak istemiyordum

zaten sahip olduğumdan daha fazla.

"Yarın için herhangi bir plan yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"Arabayla gezmek ister misin?"

"Bu hileli bir soru mu?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. Sadece benimle buluşmaya
h a z ı r olup o l m a d ı ğ ı n ı görmek istedim."

Her yerde. Her zaman. Herhangi bir yerde. "Buna
hazırım." "Güzel. Sana adresi mesaj atarım."

"Deacon?"

"Öyle mi?"

Alt dudagımı çiğnedim. İki gece önce kendimi ona çok yakın
hissetmişim, sanki ona her şeyi anlatabilirmişim gibi. Oysa şimdi ağzımdan
çıkan her kelimeyi sorguluyor ve nasıl yorumlayacağını merak ediyordum.
"Pazartesi günü de izinliyim."

"O zaman bir çanta hazırlasan iyi olur."

Gülümsedim. Sesinde hiç tereddüt yoktu, kelimeleri söylemeden önce
düşünmek için duraksamadı. Beni görmek ve benimle zaman geçirmek
istiyordu. "Pazartesi sabahı güneş doğmadan ayrılmak zorunda
kalmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Tamamen senin olacağım."

Hepsi benim.

Telefonu kapatıp sadece sesini ya da nefes alışını dinlemek istedim ama
vedalaşıp görüşmeyi kesti, ben de Deacon'la iki gün geçirme ihtimalinin
heyecanıyla çantamı hazırladım.

OceanofPDF.com

KEIRA

I Deacon'ın Escalade'inin arkasındaki çakıllı araba yoluna girdim ve ön camdan kulübeye baktım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Gerçek bir kütük kulübeydi, iki katlı ve koyu yeşil çatı, yoldan geri çekilmiş ve ormanla çevrili. Ön verandada Adirondack sandalyeler oturuyordu ve pencere kutularından neşeli turuncu ve sarı çiçekler dökülüyordu. Yolcu koltuğundan spor çantamı alarak arabamdan indim. İlk fark ettiğim şey buranın ne kadar sessiz olduğuydu. Ev, Catskills'de Bearsville adlı bir kasabadaydı, şehre arabayla sadece iki saat uzaklıktaydı, ama çok uzak ve şehir hayatından dünyalar kadar uzak hissettiriyordu. Bir sonraki fark ettiğim şey Deacon'ın cipinin önüne park edilmiş gümüş renkli Honda'ydı.

Ön paravan kapı menteşeleri gıcırdayarak açıldı ve elleri koşu şortunun ön ceplerinde bana doğru yürüyen Deacon'ın arkasından kapandı. Nedense bu dikkatimi çekmeye değermişti.

Önümde durdu, elleri hâlâ lanet olası ceplerindeydi. "Başardın."

"Evet, işte buradayım." Yüzündeki morluklara baktım. Gün ışığında çok daha kötü görünüyorlardı. Güneşten bronzlaşmış tenini koyu mor-mavi bir renk kaplamıştı. Dudakları kuru ve çatlaktı, yarılan dudagından kurumuş kan akıyordu. Gözlerimi onunkilere diktim. Bana küçük bir gülümseme verdi ama merhaba öpücüğü vermek için bir hamle yapmadı.

Spor çantamın fermuarını açtım ve tuvalet çantamı karıştırdım, Kiehl's naneli dudak kremi çıkardım ve ona uzattım. "Dudakların için. Kuru görünüyorlar."

Parmağını uzattı, ben de üzerine biraz sıktım, sonra kapağını kapatıp cebime koyarken o da dudak kremi dudaklarına sürdü. Belli ki dudak kremi sürmeye alışık değildi ama bir şey söylemedim.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve omzunun üzerinden baktı. "Evin bize kalacağını sanıyordum. Ama ailem hafta sonu için geldi. Bu akşam gidiyorlar."

Gözlerim Honda'ya kaydı. "Ailen burada mı?"

"Güzeller. Onları seveceksin," diye beni temin etti. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

"Um" Tüm bu saçma sapan konuşma, garip hava ve ailesinin burada olması garipti. Onlara benim hakkımda ne anlatmıştı?

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

Bir yürüyüş. Oh Tanrım. Yürüyüş yapmaktan hiç hayır gelmezdi. Arabama baktım, tekrar binip uzaklaşmak istiyordum. Ama Deacon çantamı omzumdan aldı ve cipine kilitleti. Sonra beni bir patikaya götürdü, evin arkasındaki ormanı kesen toprak bir patika.

"Burası büyükbabanın kulübesi miydi?" Büyükbabasının iki yıl önce kalp krizinden öldüğünü ve Deacon'la çok yakın olduklarını biliyordum.

"Evet. Annemle babam burayı satmayı ya da kiraya vermeyi düşünüyorlardı ama bir türlü karar veremediler. Eninde sonunda burada emekli olmak istiyorlar."

"Noel zamanı gibi kokuyor." Çam, toprak ve mentol kokan temiz havadan derin bir nefes aldım. Burası şehirde olduğundan daha serindi, özellikle de ağaçların gölgesi altındaki ormanda, güneş ışığı ağaç dallarının arasından süzülüyordu.

"Burası ben çocukken en sevdiğim yerd. Bu ormanda saatler geçirirdim."

"Eskiden ne yapardın?" Deacon'ın çocukluğunu düşününce gülümsedim. Gözlerindeki yaramazlık ve çocuksu sırıtişıyla çok sevimli olduğuna bahse girerim.

"Kaleler yapın. Ağaçlara tırmanmak. Bıçak becerilerim üzerinde çalışmak." Güldüm.

Bir süre sessizce yürüdük ve ben düşüncelerimi toparlayıp düzgün bir özür bulmaya çalıştım. "Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için özür dilerim. Seni bu işe bulaştırmak istememişim."

"Keira, ben de işin içindeyim. Belki bunu anlamıyorsun. Belki de sana ne kadar değer verdiğimi anlamıyorsun." Hayal kırıklığı her kelimenin her hecesine sızmıştı. "Bana yalan söyledin. Sonra da gittin ve bana yapmayacağına söz verdiğin tek şeyi yaptın."

Neredeyse anında savunmaya geçtim. "Biliyorum. Özür dilerim, tamam mı? Ama senden beni takip etmeni hiç istemedim. Bu işin dışında kalmalıydın. Bu benim anlaşılmadı. Benim pisliğim. Senin değil."

Ellerini üst kollarıma doladı ve beni bir ağaca yasladı, sert kabuklar sırtıma batıyordu. "Hayır. Bu hiç iyi değil. Ölebilirdin. Aptal bir sokak kavgası yüzünden."

yarış," diye yüzüme doğru bağırdı. Durdu ve burnundan nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu ama tekrar konuştuğunda sesi daha alçak ve yumuşaktı. "Eğer sana bir şey olsaydı, bunun kardeşlerine ve bana ne yapacağını biliyor musun?"

Bu yumuşak ses tonu ve yüzündeki acı dolu ifadeydi.

Ben.

Gözleri yüzümü aradı, öfkesini hissettiğimi görmek istiyordu ve Acıdı. Gördüm. Acısını gördüm ama morluklarına, çatlamış dudaklarına ya da dürüst gözlerine bakmak istemediğimden daha fazla görmek istemedim.

Benim için ölümüne savaşacağını söylediğinde ona inanmıştım. Yapacağını biliyordum. Ama onu bu konuda hiç sınamak istememişim.

Gözlerim yaşardı ama onları geri çekmeye zorladım. Ağlamak istemiyordum. Dağılmak istemiyordum. Eğer şimdi dağılırsam, parçaları bir daha asla toplayamaz ve kendimi bir araya getiremezdim. "Kendimi zaten olduğundan daha suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan, tebrikler. Görev tamamlandı." Beni vücuduyla ağaca sabitlemişti, ellerini başımın iki yanına dayamıştı, sanki duymak istediği şeyi söyleyene kadar beni rehin tutmayı planlıyordu. "Beni bu yüzden mi buraya davet ettin, bana bağırıp çağırmak ve kendimi daha da kötü hissetmemi sağlamak için mi? Bırak gideyim, Deacon. Bu bir hataydı. Buraya gelmemeliydim. Bu biz değiliz"

Küçük, esprisiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Öylece mi? Tek bir anlaşmazlığımız var ve sen pes mi ediyorsun?"

"Benden ne istiyorsun?" "Her şeyi. Senden her şeyi istiyorum."

"Anlaşmamız bu değildi. Bir ilişki arayışında bile değildik-" "O gemi çoktan kalktı, bebeğim. Bir ilişkimiz var. Kavga etmeyi bırak Bu."

Onu ittim ve az önce yürüdüğümüz toprak patikadan eve doğru geri dönerek ondan uzaklaştım.

"Keira."

Hızlandım. Arabama dönüp gitmem gerekiyordu. Tüm bu karmaşayı arkamda bırakmalıyım.

"Tanrı aşkına Keira. Seni kaybetmek istemiyorum. Bunu anlamıyor musun? Seni güvende tutmak ve korumak istiyorum." Tam arkamdaydı, anlamam için yalvarıyordu. Benim için savaştığı gibi bizim için de savaşması için. "O adamları öldürmek istedim. O lanet otoparktan çıkamayacak hale gelene kadar onları dövmek istedim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Körlemesine koşuyordum. Arabamı kurcaladıkları için o adamları öldürmek isteyen adamdan kaçıyordum. Hayatımdaki iyi bir şeyden kaçıyordum. Beni önemseyen ve kalbimde sevdiğimi bildiğim biri. Ama eğer

Yeterince uzun süre etrafta olursa, iyi olan her şeyi sabote edecek kadar berbat durumda olduğumu anlayacaktır.

Ayağım bir ağaç köküne takıldı ve tökezledim, dizlerimin ve ellerimin yere çarpması için kendimi destekledim.

Hiç yere düşmedim.

Düşmeden önce beni yakaladı. Beni çevirerek kendine doğru çekti ve kollarıyla sardı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Beni sıkıca tuttu ve ben de onun temiz beyaz tişörtünün her yerine ağladım. Hiç dökmediğim kadar gözyaşı döktüm.

Ormanda yuvarlak bir açıklıkta oturuyorduk, sırtımızı devrilmiş bir ağaca dayamıştık. Ortada eski bir taş şömine duruyordu, sanki bir zamanlar bir evin içindeymiş gibi, ama şimdi tek başına duruyordu. Diyakoz oraya eskiden sunak dediğini söyledi; açıklık ise katedraldi. Başımı arkaya eğdim ve güneşi yüzümde hissettim, ağaçlardaki ılık bir yaz esintisinin yumuşak hışırtısını duydum. Belki de Tanrı burada yaşıyordu. Tanrı'ya inanıp inanmadığımı bile bilmiyordum. Ama uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde huzurlu hissediyordum. Belki de erkek arkadaşınızın tişörtünün üzerinde çirkin bir şekilde ağladıktan sonra olan şey budur ve kaçtığınız için sizi aptal yerine koymak yerine, tüm kırık parçalarınızı bir araya getirmeye çalışır. Ağlamanız bittiğinde ve içinde çatlamış, içi boşalmış bir kabuktan başka bir şey kalmadığında, size her şeyin yolunda olduğunu söyler. Sana sahip olduğunu.

"Güçlü omuzlarım var. Hepsini bana bırak."

Söylediği buydu ve bunda ciddiydi. Çünkü o iyiydi ve cesurdu. İkimizi de taşıyabilecek kadar güçlüydü ve benim dağılmış, hasar görmüş ve belki biraz da kırılmış bir kız olduğumu bilmesine rağmen yine de beni istedi. Bence aşk budur. Birini düzeltmeye ya da değiştirmeye çalışmadığınızda ya da onu olmasını istediğiniz bir ideal haline getirmediğinizde. Onları tüm hataları ve zayıflıklarıyla, kötü kararlarıyla ve aptalca batıl inançlarıyla seversiniz. Size yalan söylediklerinde ya da sizden kaçtıklarında bile, düştüklerinde onları yakalamak için orada olursunuz.

Arkasındaki kütüğün üzerine tırmandım, bacaklarım omuzlarının iki yanında durdu ve saçlarını parmaklarımla taradım. Saçları güzeldi; kalın ve dalgalıydı, koyu sarı saçları açık renk tellerle birleşmiş, uzun katlar halinde kesilmişti. Gözlerini kapattı ve saçlarıyla oynamama ve başına masaj yapmama izin verdi. Saçlarını elimde topladım ve bileğimdeki lastiklerden biriyle sabitledim.

"Saçıma ne yaptın?" diye sordu. "Sana erkek topuzu yaptım."

Başını geriye eğdi ve bana baktı. "Sokaktaki itibarımı mahvedeceksin."

Başımı eğdim ve alnından öptüm. "Çok güzel görünüyorsun. Ama belalı bir şekilde."

Güldü. Parmak uçlarımı yavaşça kaşlarının üzerinde gezdirdim. Düz burnundan aşağıya. Elmacık kemiklerinin üzerinden. Yüzündeki morlukları ve çatlak dudaklarını. Kare çenesindeki kirli sakalı. Yüzünü seviyordum. Sert güzelliğini. Gözlerinin etrafındaki küçük gülme çizgileri. Dolgun dudakları ve düz, beyaz dişleri.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm. Bunun sana olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Kahretsin, bunun için çok üzgünüm."

Suçluluk duygusu. Çok ağır bir yükü. Benim yüzümden suçluluk duymasını istemiyordum. "Bu senin hatan değildi. Hiçbiri senin suçun değildi. Sen benim hayatımı kurtardın." Sürdüğüm hızda, muhtemelen bu bir abartı bile değildi.

Elimi ağzına götürdü ve avucumun içini öptü, sonra dudaklarını bileğimin iç kısmında, tenime kazınmış kelimelerin üzerinde gezdirdi. "Bana hikâyeni anlat."

Bunun olacağını, bir gün soracağını biliyordum. "Zaten biliyorsun."

"Bunu senden hiç duymadım. Gel yanıma otur."

Kütükten inip yanına oturdum, omzum onun omzuna yaslandı ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara sardım.

Nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Ama bu, kim olduğum konusunda dürüst ve açık olma şansımı. Çılgın hikayemi dinledikten sonra, burada kalmak isteyip istemediğine kendisi karar verebilirdi. "Çocukken babamın ne iş yaptığını gerçekten bilmiyordum. Sadece bir gece kulübü işlettiğini sanıyordum. Bir keresinde, yedi ya da sekiz yaşında olmalıyım, uyuyamadım ve aşağıya indim. Muhtemelen abur cubur arıyordum. Babam mutfak adasında oturmuş silahını temizliyordu. Silah taşıdığını ilk kez o zaman fark ettim. Ona neden bir silaha ihtiyacı olduğunu sordum. Beni ve annemi güvende tutmak istediğini söyledi."

"Babamın ne iş yaptığını çoğu çocuğun önemli bilgileri öğrendiği gibi öğrendim. Okuldaki çocuklardan. Beni, ebeveynleri doktor, avukat, borsacı olan çocuklarla birlikte özel okula gönderdi. Babamın onlarınkinden çok farklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. İlkokuldayken kızlar beni pijama partilerine, doğum günü partilerine ve bunun gibi şeylere davet ederlerdi ama benim gitmeme asla izin verilmezdi. Babam arkadaşlarımı çağırmama bile izin vermezdi. Sekiz ya da dokuz yaşına geldiğimde artık hiçbir yere davet edilmiyordum. Bir gün öğle yemeğinde bu çocukların konuşmalarına kulak misafiri oldum. Dediler ki

Babam bir gangsterdi. Parasını iş sahiplerini tehdit ederek kazanıyordu ve eğer ödeme yapmazlarsa işlerini yok ediyordu. Büyüdükçe babam hakkında bir sürü dedikodu duydum. İnsanları öldürdüğünü duydum. Uyuşturucu ve silah sattığını. Babama ne zaman bunu sorsam, çocukların yalan söylediğini ve beni kıskandıklarını çünkü onlardan daha güzel ve zeki olduğumu söylerdi."

Acı acı güldüm. Güzelliğe o kadar önem verirdi ki. Babam etrafını hep güzel şeylerle ve güzel insanlarla çevrelemişti. İnsanları sahnedeki kuklalar gibi kullanır, iplerini çekerek kendi eğlencesi için dans ettirirdi. "Okulu bitirebilmemin yolu herkesten daha iyiymişim gibi davranmaktı. Hiç arkadaşım olmamasını umursamıyormuşum gibi. Pek çok popülerlik yarışmasını kazanamadım." Tam bir sürtük gibi davranmıştım. Çok üstün. Ama yaşamak için yalnız bir yoldu.

"Ortaokuldayken, çocuklar beni ilk kimin sikeceğine dair bahse girdiler. Hiçbirinin şansı yoktu. Beni okula götürüp getiren kaslı adamlarım vardı. İçlerinden biri bana elini sürerse pişman olacaklarını açıkça belirttiler. Liseye gidip Sasha'yla tanıştığımda işler değişti. O onuncu sınıftaydı, ben dokuzuncu sınıftaydım. Hiç sikine takmıyordu ve kimse ona bulaşmıyordu. Okulu o yönetiyordu. Çocuklar ondan korkuyordu ama aynı zamanda ona tapıyorlardı."

Sasha'yla ilk karşılaştığımda dolabıma yaslanmıştı, yüzünde tembel bir sırıtışla bir plaj serserisi gibi görünüyordu. "Sen kimsin ve neden dolabımı engelliyorsun?" diye sordum.

"Suç ortağınız ve yeni en iyi arkadaşınız. "

"Hangi suçları işliyoruz?" "Okuldan sonra bir plan yaparız."

"Okul dışında kimseyle takılmıyorum." "Ben de öyle duydum. Bu değişmek üzere."

"Peki baban Sasha ile takılmana bir şey demedi mi?" Deacon sordu.

"Hayır. O teşvik etti. Büyük ihtimalle Ivan Petrov'un oğluyla takılmam onun işi için iyi olacaktı. Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. Aralarındaki ilişkinin ne olduğu hiç belli değildi. Bir noktada Sasha bana güçlerini birleştirmek istediklerini söyledi ama bu hiçbir zaman gerçekleşmedi." Çünkü Sasha öldü ve Ivan ortadan kayboldu.

"Babama neden ihanet ettiğimi mi merak ediyorsun?" Beni izlediğini hissedebiliyordum ama gözleriyle buluşmak için başımı çevirmeden dosdoğru önüme baktım. "Ne tür korkunç bir kızın bunu yapacağını merak ediyorsun."

"Merak ettiğim bu değil."

Güneş ışığında yüzen toz zerreciklerini izledim. "Neyi merak ediyorsun?"

"Nasıl böyle yaşıdın?"

Omuz silktim. "O zamanlar tek bildiğim buydu." "Bana hikayenin geri kalanını anlat."

Hikayenin geri kalanı. Bunu yapmaya çalışsaydım sonsuza kadar burada kalırdık. "Kime güveneceğimi hiç bilemedim. Babam her zaman her şeyi ona bildirmemi söylerdi. Takip edilip edilmediğimi, neye benzediklerini, benimle konuşup konuşmadıklarını... Birkaç takipçim vardı."

"Birkaç sapığın vardı," diye tekrarladı Deacon.

Başımı salladım. Miami'deki hayatımı anlatmak çok zordu. Kulağa çok zorlama geliyordu ve ona daha yarısını bile anlatmamıştım. "Sanırım bazıları federal ajandı. Onlarla hiç konuşmadım. Bazen beni yakalayıp yakalayamayacaklarını görmek için onları boşa kürek çektim." Bu anıya güldüm. Bu kısım eğlenceliydi. "Hızlı araba kullanmayı böyle öğrendim."

"Tanrım," diye mırıldandı Deacon.

"Asla korkma. Korumalar her zaman yakın takipteydi," diye şaka yaptım. Gerçi bu bir şaka değildi. Gerçektir. "Lise son sınıftayken eyalet dışından birkaç üniversiteye başvurdum. Aslında üniversiteye gitmek istemiyordum ama bana öyle gelmişti. Sadece uzaklara gitmek ve kendi hayatımı yaşamak istiyordum. Hiçbir üniversiteden cevap alamayınca kabul ofislerini aradım ve internet üzerinden yapmış olmama rağmen başvurularım ile ilgili hiçbir kayıtları olmadığını öğrendim. Mucizeler mucizesi Miami Üniversitesi'ne kabul edildim. O okula başvurmamıştım bile."

Ancak babamın güç oyununun adaletsizliği Sasha'nın ortadan kaybolmasıyla gölgelendi. "Sasha lise mezuniyetimden birkaç hafta önce ortadan kayboldu." Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. "Uyuşturucu kaçakçılarına karışmıştı."

Medya bunu haber yapmıştı, bu yüzden ona yeni bir şey söylemiyordum. "Her seferinde günlerce ya da haftalarca ortadan kaybolurdu. Bu yüzden ortadan kaybolduğunda fazla düşünmedim. Ölümünü Meksikalı bir karteğe bağladılar." Yine haberlere çıkmıştı. "Belki bu doğrudu ama ben hiçbir zaman tüm hikayenin bu olduğuna inanmadım."

"Neden olmasın?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Artık bir önemi yok. O gitti. Sadece altıncı hissimdi." Söylemediğim şey, babamın Sasha'nın kaçırılması olayına karıştığını düşündüğümdü. Bu sözleri ne Deacon'a ne de kendime söyleyebilirdim. Eğer babam on dokuz yaşında bir çocuğun öldürülmesinden sorumluysa, dostum, bu onu bir canavar yapardı. Ve eğer bunu yaptıysa, hapiste çürümeyi hak ediyordu. Otuz dört yıl adaletin yerini bulması için yeterli olmazdı. Ama belki de bu olayla hiçbir ilgisi yoktu, bu yüzden şüphelerimi kendime sakladım.

"İşin çılgın tarafı, o flash belleği teslim etmeyi hiç planlamamıştım, sadece kaldıraç istedim." Bu hikayede zaman atlaması yapıyordum ama

Deacon ayak uyduruyor gibiydi, ben de konuşmaya devam ettim. "Onu bir kasaya kilitleyecek ve özgürlüğümü satın almak için kullanacaktım. Hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vermesi için babamın kafasına asacaktım. Ailemin kardeşlerimi hayatım boyunca bir sır olarak sakladığını yeni anlamıştım. Ve çok öfkeliydim. Tüm bu sırlardan ve yalanlardan bıkmıştım. Anthony'ye sırrımı açtım, bildiklerimi bilen tek kişi oydu. Aileme anlatırsam babamın bana daha fazla yalan söyleyeceğinden ve annemin susup hiçbir şey söylemeyeceğinden emindim. Her zaman yaptığı gibi beni dışlayacaktı."

"Ve Anthony flash belleği teslim mi etti? Öylece mi?"

Başımı salladım. Sesindeki şüpheciliği duymuştum.

"Anthony'ye güvenden mi?"

"Evet."

Deacon yorum yapmadı ama kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Belli ki kendi teorisini ortaya atmıştı ama bunu kendine saklıyordu çünkü elinde kanıt yoktu.

"Brooklyn'e gittiğimde Connor bana hikâyesini anlatmak için FBI'a gideceğini söyledi." Deacon'a baktım. "Miami'de olan her şeyi sana anlattı, değil mi?"

Deacon başını salladı. "Evet. Önce o bana geldi."

"İntikam istemediğini, adalet istediğini söyledi. Federaller ona inanmasa bile, temize çıkmak ve gerçeği söylemek istiyordu. Ben de ona flash belleği verdim. Adaleti hak eden biri varsa o da Connor'dır diye düşündüm. Ona flash belleğin ihtiyacı olursa fazladan cephane olacağını söyledim."

"Babanın otuz dört yıl ceza almasının nedeninin verdiğin o bilgi olmadığını biliyorsun."

Başımı salladım. Bunu biliyordum. Federaller yıllardır babamın 'iş girişimlerini' takip ediyordu. Verdiğim bilgi sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi. Beyaz yaka suçlarını onun üzerine yıkabilirlerdi. "Ama bu bilgiyi benim verdiğim gerçeğini değiştirmez, Deacon. Ona ihanet ettiğim gerçeğini değiştirmez. O da bunu biliyor. Benden ve annemden sorgusuz sualsiz sadakat bekliyordu. Bunu kendi babama, her şeye rağmen sevdiğim birine yapabildiysem, bu beni nasıl bir insan yapar? Kim olduğumu bilmek mi istiyorsun? Artık biliyorsun. Ben sadık değilim ve bana güvenilmez."

Hiçbir şey söylemedi ve bir süre sessizce oturduk.

Ağacın sert kabuğuna yaslandım, daha önce döktüğüm gözyaşları ve itirafım yüzünden bitkin düşmüştüm. Az önce ruhumu ortaya koymuştum ve şimdi Deacon gerçekte nasıl biri olduğumu biliyordu. Bana ne kadar az güvenmesi gerektiğini. Her şeyi ortaya dökmüş, kendimi hayatımda hiç kimseye karşı olmadığım kadar savunmasız bırakmıştım. Gözlerimi kapattım, k a ç a m a y a c a k kadar yorgun ve üzgündüm. Olduğum yerde kaldım ve onun bana güvenmesini bekledim.

benden uzaklaşmak. Benim gibi bir kızı asla sevmeyeceğini anlaması için. Ben sadece onun hayatına bela getirebilecek biriydim. Kalbim acıyordu ama sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hafiflemiş hissediyordum. Artık rol yapmak zorunda değildim. Bu bendim, tüm dağınık ihtişamımla.

Elimi avucunun içine aldı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Benim gerçek adım Aleksei Konstantin Nikolevsky."

Nefesim kesildi. Beni terk etmiyordu. Bana kim olduğunu söylüyordu. Her şeyi ortaya döküyordu, her sırrı ve gerçeği açıklıyordu.

Aleksei Konstantin Nikolevsky. Kulağa çok Rus gibi geldi. Deacon Rus muydu? O zaman sadece bir kılıf değildi.

"Annemin adı Natalya'ydı. Sovyetler Birliği yıkılmadan önce oradan ayrılmış. Bir dans grubuyla New York'a gelmiş ve orada kalmış. Amerika'da yeni bir hayat kurmak istemiş ama sonunda Brighton Beach'te bir striptiz kulübünde çalışmaya başlamış. Evde asla yeterli yiyecek olmazdı ama her zaman bol miktarda uyuşturucu bulunurdu. Bir keresinde burnuma kokain doldurdum ve onun yaptığını gördüğüm gibi diş etlerime sürdüm. Kalbimin patlayacağını sandım."

Oh, Deacon.

"Ben beş yaşındayken intihar etti. Votka ve haplarla dolu bir denizde sürüklenip gitti. Ölümünün bana daha iyi bir hayat vereceğini düşündü. Sanırım çaresizdi ya da hayattan bıkmıştı, bilemiyorum. Bunu bir mektupta yazmış. Rusça. Ondan kalan birkaç şeyle birlikte bir kutuda saklıyorum. O öldükten sonra sisteme girdim. Farklı koruyucu ailelere ve farklı okullara dağıtıldım. Bağlanma bozukluğu olan bir baş belası olarak etiketlendim."

Bunun onun için zor olduğunu biliyordum ve hikayesini anlatış şeklinden daha önce hiç anlatmadığını anlıyordum. Kulağa prova edilmiş gibi gelmiyordu. En iyi peri masalları gibi ham, gerçek ve trajikti. "Sekiz yaşındayken Ramsey'ler beni evlat edindi. Bana sürekli onlarla yaşamak isteyip istemediğimi sordular. Umurumda olmadığını söyledim ama bu doğru değildi. Neyse ki bunu anlayacak kadar sevgili ve zekiydiler. Babam aile hukuku konusunda uzmanlaşmış bir avukat, bu yüzden evlat edinme işlemi hızlı bir şekilde gerçekleşti. Sanırım yeni biri olmak istiyordum. Soyadımı değiştirme zamanı geldiğinde, onlara ilk adımları da değiştirmek istediğimi söyledim. Artık Rus olmak istemiyordum. Deacon'ı seçtim çünkü bu büyükbabamın soyadıydı ve kulağa hoş geldiğini düşündüm."

"Havalı bir isim Batman."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Deacon elimi sıktı. "Aileni seçemezsin Keira. Sen annen değilsin. Ve baban da değilsin. Sen kendi kişiliğine sahipsin. Ve ben senin olduğun kişiyi seviyorum. Ne kadar güçlü olduğunu ve değer verdiğin insanlar için nasıl savaştığını seviyorum. Sadıksın. Sağa

İnsanlar. Bazı insanlar sadakatinizi ya da güveninizi hak etmez. Kazanılmalıdır, talep edilmemelidir. Burada oturup babanızın işlediği her suçu sayabilir ve neden hapishaneye ait olduğunu anlatabilirim. Kendinizi suçlu hissetmeniz için hiçbir neden olmadığını yüzlerce kez söyleyebilirim. Ne yazık ki, işler bu şekilde yürümüyor. Bununla kendi barışınızı sağlamanız gerekiyor."

Söylediklerini düşündüm. Bazı kısımları Killian'ın ve Tate'in söylediklerine benziyordu. Ama bana sadık demişti ve öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Beni böyle görmesi hoşuma gidiyordu.

"Yolunuzu bulurken elinizi tutacak birine ihtiyacınız varsa, ben sizin adamınızım."

"Erkeğim olmak için gönüllü mü oluyorsun? Bu iş için hazır olduğuna emin misin?" Alay ettim.

Artık gerçeği bilse bile, benden hâlâ hoşlanıyordu. Ona bir çıkış yolu vermiştim. Çekip gitmesini bekledim. Onun yerine, bana kendi gerçeklerini anlattı. Gerçekte kim olduğunu, nereden geldiğini ve kendi geçmişini geride bırakmak için ne kadar çok çalışmış olması gerektiğini açıkladı.

"Oh, ben bu iş için hazırım. Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün Buttercup."

"Buttercup?"

"Özel bir lakap istemiştin."

"Ve Buttercup bulabildiğin en iyi şey miydi?" "Buttercup tam bir baş belası."

"Hangi gezegende?"

"Townsville. Powerpuff Girls," dedi, sanki yirmi sekiz yaşında bir adamın bildiği ve itiraf etmekten utanmadığı bir şeymiş gibi gayet düzgün bir yüz ifadesiyle.

Bir kahkaha patlattım. "Powerpuff Girls'ü mü izledin?"

"Abby yaptı." Kaşlarını kaldırdı. "Powerpuff Girls'le alay mı ediyorsun?"

Kahkaha attım. "Hayır." Tekrar güldüm. Komikti. O komikti. Deacon'la hiç kimseyle gülmediğim kadar çok gülüyordum. Bu onun yeteneklerinden biriydi. Ağır bir konuşmayı küçümsemeden hafifletebilirdi.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Rahat bir sessizlikti. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, sadece fiziksel olarak değil. Ona her şeyi anlatabilirdim ve bu onun benim hakkımdaki fikrini değiştirmez ya da beni daha az sevmesine neden olmazdı.

Bana gerçek adını söylediğinde, bunun büyük bir mesele olduğunu biliyordum.

Bana hayatını emanet ediyordu. Sırrını bana emanet ediyordu.

Hayatımda sadece iki erkekle öpüşmüş olmam ne kadar garip. Sadece iki erkekle yatmışım. Yine de ikisi de Rus'tu.

"Kadere inanır mısın?" diye sordum. Bana baktı. "Artık inanıyorum."

"Bizim için ne saklıyor?"

"Hadi eve dönelim ve ben de kristal küreme danışayım."

Güldüm. Ayağa kalktı ve ellerimi ellerinin arasına alarak beni ayağa kaldırdı. Artık onun dürüst yeşil gözlerine bakabiliyor ve utanç duymuyordum. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu ve kaçmak istediğim hiçbir yer yoktu. Daha önce olduğumuzdan farklı bir yerdeydik, ilişkimiz daha derin ve daha dürüsttü.

"Çok güzelsin Keira Shaughnessy."

Sadece fiziksel güzellikten bahsetmediğini biliyordum ve bu da iltifatını çok daha anlamlı kılıyordu. "Sen de o kadar kötü değilsin Deacon Ramsey. Sanırım seni tutacağım."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmıştı, bir gülümseme iması vardı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Güneş ışığında, yeşilin içindeki altın rengi benekleri fark ettim. Noel zamanı gibi kokan ormanda, çam ağaçları göğe yükselirken, güneşin parmakları tenimizi okşarken, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni usulca öptü. Nazikçe.

OceanofPDF.com

KEIRA

"T Bu, savurgan oğlun dönüşü gibi bir şey," dedi Abby.
Arka güvertedeki tik masa yiyeceklerle doluydu - patates salatası, lahana salatası, yeşil salata, haşlanmış yumurta, sebze

Deacon ve ben ormanda içimizi dökerken Faye Ramsey tarafından hazırlanan biftek kebapları, mangalda tavuk ve çilekli kurabiye. Deacon'ın annesi Faye, Deacon beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında çok heyecanlanmıştı. Deacon gelir gelmez Abby'yi aramış, o da kardeşini görmek için şehirden gelmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ramsey ailesinin hiçbir üyesi birbirine benzemiyordu. Abby, Deacon'ın tam zıt kutbuydu; koyu renk gözleri ve kömür karası saçları şık bir bob şeklinde kesilmişti.

"Herkes annemin favorisi olduğumu bilir," diye takıldı Deacon.

"Ben favorileri oynamam. Ama sen benim en sevdiğim oğlumsun." Faye ona göz kırptı. "Ve seni Noel'den beri görmedik."

Cal huysuz bir şekilde başını sallayarak, "Ve acıyan gözler için bir manzara gibi görünüyor," dedi, ama sadece alay ediyordu. Cal iyi bir adamdı ve beni hemen rahatlatmıştı. Deacon'ın her iki ebeveyniyle olan kolay ilişkisine zaten tanık olmuşum. Deacon'ın dediği gibi, anne babanızı seçemezsiniz ama Ramsey'ler Deacon ve Abby'nin anne babası olmayı seçmiş ve onları sevgiyle büyütmüşlerdi.

"Eminim gözüne buz torbası bile koymamışsındır," dedi annesi. Deacon masanın altından elimi sıktı. "Keira daha iyi öptü."

Evet, doğru. Hikaye, çürükleri bir boks maçında aldığı yönündeydi. Herkes bu açıklamayı kabul etti. Görünüşe göre Deacon gençken çok fazla boks yapıyormuş.

Kâğıt tabağımdaki kırmızı biberlere, mantarlara ve iki parça bifteğe baktı ve gerçekten acı çekiyormuş gibi inledi. "Yemeğini bitirmelisin, Düğün Çiçeği."

Düğün çiçeği. Lol. Abby göndermeyi hemen anlamış ve Buttercup'ın belalı biri olduğunu kabul etmişti. Ben tam olarak ikna olmamıştım.

"Bir lokma daha yiyemem. Her şey çok lezzetliydi," dedim Faye'e.

"Beğendiğine sevindim." Bana içten bir gülümseme verdi. Samimiyetten daha azını yapabileceğini sanmıyordum. Nazik ve sıcak biriydi ve beni kollarını açarak karşılamış, tanıştırıldığımız anda bana sarılmış ve oturup rahatlamam için ısrar etmişti. Bana arka güvertede demlediği güneş çayından bir bardak doldurmuştu. Balla tatlandırılmış, taze nane ve limonla süslenmişti. Çok lezzetliydi.

"Bunu bitirmek zorunda değilsin tatlım," dedi Faye. "Daha sonrası için paketleyeceğim."

Deacon'ı aç olmadığı bir yemeği yemek zorunda kalmaktan kurtararak onu uzaklaştırdı.

Abby, Faye ve ben masayı toplayıp servis tabaklarını mutfağa taşıdık. Kulübenin geri kalanı gibi burası da sade ve rustikti; ortasında eski bir meşe çiftlik masası, koyu yeşil boyalı dolaplar ve beyaz porselen bir çiftlik evi lavabosu vardı. Pencere kenarında bir top kavanozun içinde bir demet kır çiçeği duruyordu. Bu evin her penceresinden görünen manzara yeşildi ve şimdi bunun neden Deacon'ın en sevdiği renk olduğunu biliyordum. Bu rengi büyükbabasının kulübesiyle, ormandaki ev gibi hissettiren bu şirin evle bağdaştırıyordu.

Abby babası ve erkek kardeşiyle takılmak için dışarı çıktı ama ben Faye'in ortalığı temizlemesine ve yemek artıklarını Tupperware kaplarına yerleştirmesine yardım etmek için kaldım çünkü öğle yemeğinin hazırlanmasına yardımcı olacak hiçbir şey yapmamıştım.

"Deacon'ın spor yapması iyi bir şey," dedi Faye gülerek. "Bir ev kadar büyük olurdu."

Gülümsedim. "Biliyorum. Sanırım her zaman böyleydi, yemek israf edemeyeceğini düşünüyordu?"

Boş servis tabaklarını lavaboya taşıdı ve sabunlu suyla doldurdu. "Her zaman değil. Bizimle yaşamaya ilk başladığında ona yemek yediremiyorduk. Bu kadar çok seçeneğe sahip olmak onu bunaltmıştı. Bu onun için çok fazlaydı, bu yüzden aç olmasına rağmen kendini reddetti."

Yemekten bunalmış küçük bir çocukla dönüştüğü adamı bağdaştırmak zordu. Deacon, Abby ve Cal'ın dışarıda gülüşüklerini duydum. Burada mutluydu, ailesinin yanında rahattı.

"Ona nasıl yemek yedirdin?" Servis tabaklarını bir bulaşık beziyle kurularak Faye'in kaldırması için tezgâhın üzerine dizerken sordum.

"Masaya tüm yiyecekleri koymak yerine, ona küçük porsiyonlardan oluşan bir tabak hazırladık. Ama bu gerçekten yemekle ilgili değildi. Ne zaman ki

Sonunda onu terk etmeyeceğimizi anladı ve yemek yemeye başladı."

Deacon'ın terk edilme korkusu vardı ve ben ondan kaçmaya çalışmışım.

Bulaşıkları toplamayı bitirdik ve kalanları buzdolabına yerleştirdik. Faye buzdolabının kapağını kapatırken, "Onları yarın yiyebilirsiniz," dedi. İçinde bir orduyu doyuracak kadar yiyecek vardı. "Onu görmek çok güzel. Ne hoş bir sürpriz. Seninle tanışmak da harika." Faye bana gülümsedi. Gülümsediğinde bu gülümseme gözlerine kadar ulaşıyor, gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri kırışıyordu. Her yönüyle annemin tam tersiydi.

Kızıl saçları doğal olarak kıvırcıktı ve dağınık bir topuz yapmıştı, birkaç buklesi serbest kalmıştı. Teni soluk ve çilliydi, geniş bir ağzı ve hazır bir gülümsemesi vardı. Tahminimce ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı, zayıftı ama sıska değildi. Yoga pantolonu ve üzerinde Namaste yazan bol bir tişört giymişti ve makyaj yapmamıştı. Faye Ramsey kendi teninde rahattı. Kendini güzel hissetmek için botoksa, yaşlanma karşıtı güzellik bakımlarına ya da pahalı tasarım kıyafetlere ihtiyacı yoktu. Onun güzelliği içinden geliyordu. Zamanla solmayacak türden bir güzelliği bu. Gerçek güzellik.

Başını yana doğru eğdi. "Onu mutlu ettiğinizi söyleyebilirim. Ben de çocuklarım için hep bunu istemişimdir. Onların mutlu olduğunu ve dünyadaki yerlerini bulduklarını görmek."

"Onu her zaman mutlu etmiyorum."

Faye güldü. "Şey, bu mümkün değil. Umarım sana iyi davranıyordur." "Öyle davranıyor. Bana karşı çok iyi."

Başını salladı, bundan memnun görünüyordu. "Onunla çok gurur duyuyoruz. Ergenlik çağındayken de çok yaramazdı ama bunu aşacağını biliyordum. Cal o kadar ikna olmamıştı. Deacon'ı askeri okula göndermeye hazırdı." Güldü. "Neyse ki babam onu kanatları altına aldı. Sert bir sevgi gösterdi ama Deacon ona saygı duydu. Lisedeyken sözünü dinlediği neredeyse tek yetişkin o ydu." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Ailenizle yakın mısınız?"

"Ben" diye bir nefes verdim. "Karışık bir durum."

Faye birkaç saniye yüzümü inceledi ve Deacon'ın ona ne kadarını anlattığını merak ettim. "Çoğu aile öyledir, tatlım."

"Yine de kardeşlerimle yakınım. Onlar iyi çocuklar."

Arka kapı açıldı ve Deacon içeri girerken omzumun üzerinden baktım. Kollarını arkamdan doladı ve boynuma sokuldu. Annesinin önünde PDA yapmaktan utandığım için onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Deacon"

Kıkırdadı. "Utandığında çok tatlı oluyorsun, Buttercup. Annemin umurunda değil."

Annesi ellerini kaldırdı. "Burada yokmuşum gibi davran."

Deacon beni çevirip dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu ve yüzünde muzip bir sırıtişla kıcıımı çimdikledi. Ona ters ters baktım. O da sinmiş gibi yaptı. "Çok korkutucusun."

Gözlerimi devirdim ve bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Günün geri kalanında büyüleyici, şakacı ve eğlenceliydi. Günü ailesiyle birlikte evin arka tarafındaki güvertede oturarak, akşama kadar konuşarak ve gülerek geçirdik ve güneş batarken ateş böcekleri oynamak için ortaya çıktı. Kolay ve stressizdi ve gerginliğin vücudumu terk ettiğini hissettim. Ramsey'ler bir ailede olması gereken her şeye sahipti. Birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlardı ve sohbet akıp gidiyordu. Deacon'ın anne ve babasının eşit bir ortaklığa sahip olduğunu söylerken ne demek istediğini ilk elden gördüm. Birbirlerini dinliyorlardı ve bir konuda aynı fikirde olmasalar bile birbirlerinin fikirlerine saygı duyuyorlardı. Bu güzeldi ve alışık olduğum bir şey değildi.

Abby ile konuşmak da çok kolaydı ve Jax Teller'a olan ortak sevgimiz sayesinde birbirimize bağlandık.

"Sanırım Deacon'ın istediği de bu," diye alay etti Abby.

Deacon yanımdaki şezlongda uzanıyordu ve tek gözünü açtı. "Benimleyken Jax Teller hakkında fanteziler kuruyor musun?"

Yakınına eğildim ve kulağına fısıldadım. "Hayır. Batman'i hayal ediyorum. Bütün gün. Her gün." Ona göz kırptım ve sandalyemde arkama yaslandım.

Deacon doğrulup güvertedeki jakuziye baktı. Ailesi bana küveti geçen yıl koyduklarını söylemişti ve Deacon'ın ne düşündüğünü daha kelimeler ağzından çıkmadan anlamıştım. "Yola çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu ailesine.

Bu çok inceydi.

"Bana jakuzi olduğunu söyleseydiniz, bikini getirirdim." Saçlarımı gevşek bir topuz haline getirdim ve bileğimdeki lastikle sabitledim.

"Bunun ne anlamı olabilirdi ki?" Birasını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Çoktan jakuziye girmiş, kolunu çıkıntıya dolamıştı. "Soyun, bebeğim."

Kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve sıcak küvete girdim, omuzlarımı kaplayana kadar suya battım. Deacon güldü. "Seni burada kimse göremez."

Ormana baktım, bundan pek emin değildim. İzlediğimizi hissediyordum. Daha önce çok sessiz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi

Kulaklarım alışık olmadığım tüm garip sesleri alıyordu. Cırcır böceklerinin cıvıltısı. Yapraklar hışırdıyor. Bu bir baykuş muydu? Dışarı çok karanlıktı, sadece jakuzinin ışıkları yanıyordu. Evin arka tarafında spot ışıkları vardı ama Deacon onları açmamıştı. "Belki de ışıkları açmalıyız."

Deacon ayağıyla bacağımı dürttü. Jakuzinin karşısından ona baktım, yüzü yumuşak bir parıltıyla aydınlanmıştı, göğsünden aşağı su tanecikleri akıyordu. "Yukarı bak."

Başımı geriye eğdim ve yukarı baktım.

"Oh," diye nefes aldım. Şehir ışıkları olmadan gökyüzü daha karanlıktı ve yıldızlar daha parlak parlıyordu. Jakuzinin kenarına yaslandım, ısıtılmış su jetleri sırtıma ve omuzlarıma masaj yaptı ve gökyüzünde dönen yıldızları izledim. Bu, üstümdeki yıldızlarla dolu gökyüzünün enginliğiyle karşılaştırıldığında sorunlarımı daha küçük, neredeyse önemsiz hissettirdi. Başımı eğdim ve Deacon'ın sıcak küvetin karşısındaki gözleriyle karşılaştım. O yıldızlarla dolu gökyüzünü değil beni izliyordu ve birkaç uzun an boyunca birbirimize baktık. Sanki manyetik bir çekim beni ona doğru çekiormuş gibi, jakuzinin diğer tarafına geçtim ve ona sarıldım, dudaklarımız buluşurken parmaklarım saçlarını karıştırdı. Gözlerimi kapadım, dili dilimin üzerinde gezinirken, elleri yüzümü kavrarken onun tadını içime çektim. Ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissedebiliyordum ama beni öpmek için acele etmedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı, beni de yanında götürdü, bacaklarım beline dolandı ve beni evin içine ve merdivenlerden yukarı taşıdı, arkamızda su izi bıraktı.

"Sen delisin," dedim, beni yatağa fırlatıp üzerime atlarken gülerek.

"İşte benim bu yönümü seviyorsun." Kalçalarını birbirinden ayırdı ve dar kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdi.

"Aşk büyük bir kelime."

Deacon kollarımı başımın üstünde birleştirdi ve alnını alnıma yapıştırdı. Gözlerinin içine baktım ve kalbini, ruhunu ve sırlarını gördüm. Yavaşça ve derinden içime girdi ve ben de onun içinde sallanmaya başladım, ondan daha fazlasını istiyordum. Bana verebileceği her şeyi istiyordum. Ona aşık olmak istemiyordum ama artık çok geçti ve gülümsemesi bana bunu bildiğini söylüyordu.

Güneş ışığı ve açık pencerelerden giren ılık bir dağ esintisiyle uyandım ve sıcak bir beden benimkine sarılmıştı, uzuvlarımız birbirine dolanmıştı, kolu ortama dolanmıştı. Tembel tembel sabah seksi yaptık ve Deacon bize kahvaltı hazırladı; yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve kahve.

çiftlik evinin masasında. Kahvaltıdan sonra öğle yemeğimizi hazırladık, Overlook Dağı'na gittik ve çoğunlukla gölgede olan ormanın içinden geçtik, kayalık bir patikaya tırmandık. Yolun iki mil yukarısında eski bir otelin kalıntıları arasında dolaşmak için durduk. Ağaçlar çerçevenin içinde ve pencerelerin arasından büyümüştü ve özellikle Deacon bana hikayeyi anlattıktan sonra iskelet kalıntılarının trajik ve güzel olduğunu düşündüm.

"Bu alandaki ilk bina 1800'lerin başında bir pansiyondu. İşler hiç iyi gitmeyince burayı kapatmışlar. Yeni bir müteahhit geldi ve 300 odalı lüks bir otel inşa etti. Dört yıl sonra yandı. Sonra iki kardeş geldi ve yeniden inşa etti. O da 1921'de yanmış. Üçüncü yeniden inşa için adam beton kullanmanın daha iyi olacağını düşünmüş. Ama vazgeçmiş ve inşaatı asla bitirememiş. 1970 yılında bu alanda bir yangın daha çıkmış ama beton alevlere dayanmış."

Bu hikayeyi bana hiçbir yere çıkmayan bir merdivenden çıkarken anlattı ve kafamda "Stairway to Heaven" çalıyordu.

Öğle yemeğimizi Hudson Nehri Vadisi ve Catskill Dağları manzarası eşliğinde dağın tepesinde yedik. Birlikte geçirecek birkaç saatimiz daha vardı ama ben ayrılacağım için şimdiden üzüliyordum.

Deacon, "İstedığımız zaman geri gelebiliriz," dedi ve sanki birlikte bir geleceğimiz varmış, bu iş bu dağın tepesinde bitmeyecekmiş gibi konuştu. Ya da eve ayrı ayrı döndükten sonra.

O gün savaşmayı bıraktığım, biz fikriyle savaşmayı bıraktığım gündü. Çünkü bir biz olmasını istiyordum. Sadece bugün değil, yarın ve sonraki gün de. Onun tüm yarınlarını istedim.

OceanofPDF.com

DEACON

"O Kalemmini kaldır," dedi Keira, benim için soyduğu bir liçi meyvesini ağzımın önünde tutarken. Ağzımı açtım ve o da bana yedirdi. Kız beni beslemeye bayılırdı. Daha önce de yemek yemiştik.

Dim Sum ve 1920'lerden kalma bir çay salonunda Oolong çayı içtim. Beni kızarmış etle besledi. domuz eti çörekler ve karides Siu. mai karşısında ve Formika masa ve tatlı olarak bademli kurabiye sipariş etti. Yemekten sonra bir Çin bakkalını dolaştık ve o da poşetler dolusu liçi ve ejder meyvesi aldı. Şimdi Çin Mahallesi'nin ara sokaklarında dolaşıyor, çiseleyen yağmurda liçi yiyorduk. Elime tükürdüğü benim ve onun meyve çekirdeklerinden oluşan koleksiyonumuzu çöp kutusuna attım.

geçtim ve yapış yapış olan elimi kotuma sildim.

"Bu gece geliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Yüksek sesle iç çekti, hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmedim.

Catskills'den döndüğümüzden beri geçen bir hafta boyunca onun dairesine bir kez bile gitmemiştim. Sergei'ye güvenmiyordum ve Dmitri'nin ekibinden herhangi birinin Keira'nın nerede yaşadığını öğrenmesini istemiyordum. Muhtemelen aşırı tedbirli davranıyordum. Ama kendi dairesinde güvende hissetmeliydi. Bir ömür boyu takip edildikten ve takipçileri olduktan sonra, Tanrım, ihtiyacı olan son şey sürekli omzunun üzerinden bakılmasıydı.

İşim yüzünden ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Catskills'den ayrılmadan önce, kapısına ek bir kilit taktırması için ona para verdim. Ne parayı ne de kilit istemedi. Ama yaptı. Benim için yaptı. Ve bunu kanıtlamak için bir fotoğraf çekti. Ayrıca bu gece benimle buluşmak için taksiye bindi, ancak metronun taksinin arka koltuğunda olmaktan daha güvenli olduğunu iddia etti.

"Çılgın bir şofördü." Bu beni güldürdü.

Pell caddesi bir renk cümbüşüydü ve Keira bir restoranın önünde asılı kırmızı Çin fenerlerinin ve pembe neon ışıklı bir berber dükkanının fotoğraflarını çekti. Karşıya geçmek için köşede durduk ve o da yaklaşarak ikimizi de yakalayan bir selfie çekti. "Gizli ilişkimiz bitene kadar kimseye göstermeyeceğim," diye bana güvence verdi. "Sadece telefonumda bir resmin olsun istiyorum. Seni yatağıma alamayacağıma göre."

Onun yatağında olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama uzak durmam onun için daha güvenliydi. Bir kolumu omuzlarına doladım ve onu caddenin karşısına geçirdim. Geçen hafta bana anlattığı hikâyeyi, nasıl büyüdüğünü ve Miami'deki hayatının nasıl olduğunu çok düşünmüştüm. Keira hakkında çok şey açıklıyordu. Onu daha iyi anlamama yardımcı oldu. Ben de tüm hikâyemi ona anlatmış, tüm görevimi tehlikeye atabilecek bilgileri ona emanet etmişim.

Aşk çılgınca bir şeydi. Mantıklı değildi. Adil değildi. Ve bir kez içine girdiğinizde, güvenli oynamak diye bir şey yoktu.

Ben bunları düşünürken Keira'nın telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp mesajı kontrol etti. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bir tentenin altına eğildik ve yürümeyi bıraktık. Keira telefonunu aramızda tutuyordu, böylece Ava ve Connor'dan gelen mesajları ve fotoğrafları görebiliyordum.

Ava: Evlendik!!!!

Connor: Vegas'taki Elvis Şapeli'nde Ava:
Destansıydı

Keira, Ava ve Connor'ın yüzük parmaklarında sonsuzluk sembolü dövmesi olan sol ellerinin fotoğraflarını kaydırdı. Başka bir fotoğrafta üstü açık Mustang'lerinin kaputunda oturuyorlardı ve arka planda Nevada çölü vardı. Grup sohbetindeki mesajlara kıkırdadım.

Eden: Seninle bir daha asla konuşmayacağım. Bizi bir düğünden mi mahrum bıraktın?!

Eden: Oh, ve TEBRİKLER!!!!

Keira: İkinizi de seviyorum. Canlı bir Elvis performansı aldın mı?

Connor: "The Wonder of You"/Çünkü bu Ava Blue/And we love you too

Dr. Seuss Connor gibi
konuşuyorsun: Ya da ezik bir rapçi

Killian: Sağdıç olmamı istediğin için teşekkürler

Connor: Sen tanıdığım en iyi adamsın

Tamam, balayındayız. Sonra görüşürüz.

Keira telefonunu cebine koydu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak bana gülümsedi. "Kardeşlerim gerçek aşkı buldu."

"Peki ya kız kardeşleri?"

"Peki ya o?" Soruyu geçiştirerek bana göz kırptı. "O oldukça özel biri."

"Buna kefil olabilirim bebeğim." Parmaklarımı yırtık siyah kotunun kemer halkalarına geçirdim ve onu kendime çektim. Kırmızı ve siyah ekose düğmeli gömleğinin altına Babe yazan siyah bir bluz giymişti ve bronzlaşmış karnının bir şeridini ortaya çıkarıyordu. Kollarını boynuma doladı, plastik ejder meyvesi poşeti hala bir elindeydi ve Çin Mahallesi'nde balık kafası ve çürümüş çöp kokan bir sokak köşesinde öpüştük. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, teni pürüzsüz ve ipeksi. Tadı liçi gibi tatlıydı ve olgun kayısı gibi kokuyordu, bu yüzden sokaktaki pis kokuyu fark etmedim.

"Yarasa telefonu çalıyor," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Yarasa telefonunu siktir et."

"Seni becermeyi tercih ederim." Uzaklaştı ve ben de telefonumu kontrol ettim.

Dmitri.

İki saniye sonra bir mesaj geldi. Neredesin lan sen?

Keira omzunun üzerinden önünde durduğumuz hediyelik eşya dükkânına baktı. "Hey. Telefonuna cevap ver. Çin yelpazelerine ve kağıt fenerlere ihtiyacım var."

Kolundaki meyve poşetini aldım ve dükkâna girerken omzunun üzerinden el salladı, kapının üzerindeki zil onun varlığını duyurmak için çalıyordu. Telefonum tekrar çalmaya başladı ve ben de Dmitri'nin aramasına cevap vererek vitrinden Keira'yı izledim.

"Neredesin?" diye sordu, selamlaşmayı atlayarak.

"Ne istiyorsun?" Pencereye yaklaştım ve omzumu pencereye yasladım. Keira etrafta dolaşüyor, parmaklarını sergilenen her eşyanın üzerinde gezdiriyordu. Kağıt yelpazeler, lake pirinç kaseleri ve yemek çubukları, bir Budist tapınağının minyatür kopyaları. Şişman, gülümseyen Buda'lar gözüne çarptı ve önlerinde durdu, her birini eline alıp yüzünü inceledikten sonra yere bıraktı ve bir sonrakine geçti. Buradan bakıldığında hepsi aynı görünüyordu.

"Evime gelmeni istiyorum. Bu gece kutlama yapacağız." "Neyi kutluyoruz?"

"Telefonda değil. Buraya geldiğinde öğrenirsin. İyi haberlerim var."

Sesi düpedüz baş döndürücü geliyordu. İşte buydu. Beklediğimiz şey buydu. Şehrimin sokaklarını uyuşturucu ve silahla doldurmasına yardım edebilecek biriyle bağlantı kurmuştu. Dmitri'nin paravan hesaplarda duran milyonlarca doları vardı ve McMansion'ına çekilmeden önceki son işinde harcanmayı bekliyordu. Bir tedarikçi arıyordu.

ona en az 200 kilo kokain ve eroin satabilirdi. Eğer tedarikçi birkaç milyon insanı öldürecek kadar Fentanyl verirse bonus puan.

Birkaç dakika sonra Keira kaldırımında bana katıldı ve satın aldığı gülen Buda'yı gösterdi. "Çok çirkin. Bayıldım," dedi kocaman mutlu bir gülümsemeyle. "İyi şans getirmesi gerekiyor."

Keira ve batıl inançları. "Her sabah karnını mı ovacaksın?"

"Aynen öyle. Ve bir dilek tut. Belki bir cin gibidir." Çantayı karıştırdı ve kahverengi tonlarının beyazla karıştığı pürüzsüz, dikdörtgen bir taş çıkarıp elime tutuşturdu.

"Bu ne için?"

"Savaşçılar savaşa girmeden önce bunları zırhlarının göğüslüklerine takarlardı. Bu sizi korumak, size güç ve cesaret vermek içindir."

"Bu küçük bir taştan istenecek çok şey var."

"Biliyorum ama cebinde kalsın, tamam mı?"

Çok ciddiye. Bu taşı korunmak için cebimde taşımamı istiyordu. Gülümsedim ve cebime yerleştirdim. "Teşekkürler. Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum."

Keira alt dudağını çiğnedi ve sokağa baktı. "Gitmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Başını salladı, hâlâ caddede benden başka her şeye bakıyordu, söyleyecek daha çok şeyim olduğunu ve bundan hoşlanmayacağını hissediyordu. Bunu yapmaya devam edemezdim. İşime odaklanmalı ve onu bitirmeliydim. Bu iş bittiğinde, onu istediğimiz zaman ve istediğimiz yerde görmekte özgür olacaktım. Ailesiyle takılabilecek, sabahları onunla uyanabilecek, birilerinin beni ispiyonlayacağı ya da onun istemeden bu işin içine çekileceği korkusu olmadan onunla mahallesinde dışarı çıkabilecektim. Etrafta gizlice dolaşmak ve sürekli arkamı kollamak artık eskimişti.

"Bu iş bitene kadar bir süre uzak kalmam gerekiyor. Çok uzun sürmeyecek."

"Güzel. Çünkü doğum günün için sana bir pasta yapmayı planlıyorum."

Gelecek hafta yirmi dokuzuncu yaş günümdü. Onu doğum günümde görme şansım çok düşüktü ama pasta yaparken görmeyi çok isterdim. Sırıttım. "Bana pasta mı yapacaksın?"

Bana muzip bir gülümseme verdi. "Bana hayatın pahasına güvendiğini söylemiştin. Bu teoriyi test etmemiz gerekiyor."

Güldüm. "Pasta için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesi kayboldu. "Kendine dikkat et, tamam mı? Etrafta olmazsan seni özlerim."

"Ben de seni özlerdim."

Veda öpücüğü için onu kendime çektim. Yapmamız gerektiği gibi oyalanmadık. Söylemem gereken sözleri söylemedim. Seni seviyorum. Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, vedamı farklı şekilde yapardım. Onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bildiğinden emin olurdum. Onun ve benim birlikte olmamız gerektiğinden hiç şüphem olmadığını. Sadece bir an için değil, bir ömür boyu.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Bir taksi çağırdım ve kapıyı onun için açık tuttum.

"Güle güle, Düğün Çiçeği."

"Görüştürüz Batman." Taksi uzaklaşırken bana bir öpücük verdi ve ben de arka lambalar kaybolana kadar onu izledim. Sonra en sevdiğim Ruslarla votka içmek için metroya binip Long Island City'ye döndüm.

"IVAN PETROV," diye tekrarladım, cep telefonum kulağımda, dairemin zemininde volta atarken. Dünyadaki tüm uyuşturucu ve silah kaçakçıları arasında benim şehrim gelmek zorundaydı. Kulağa kötü bir şakanın can alıcı noktası gibi geliyordu.

Polis teşkilatında yeterince zaman geçirdiğim için tesadüflerin olur. Ama bu çok büyük bir tesadüftü.

Casarico, "Göze batmıyordu," dedi. "Radarın altında uçuyor."

Şimdi tekrar iş başındaydı ve Dmitri'yle yatağa giriyordu. Dmitri'nin konuşmasını duyunca Noel Baba'nın erken geldiğini sanırdınız.

"Keira'dan uzak durmanı istiyorum," dedi Casarico. "Arama yok, mesaj yok, gece geç saatlerde ziyaret yok. Hiçbir şekilde temas yok."

Bunu ona dün gece de söylemişim ama Ivan Petrov bağlantısı bu konuya bambaşka bir boyut kazandırdı. "Onun güvende olacağını bilmem gerek."

"Federallerin gözü Petrov'un üzerinde. Eğer onunla bağlantı kurarsa, haberimiz olur. Ama onun herhangi bir şekilde bu işe karıştığına inanmak için bir nedenimiz yok."

Petrov Keira'yla bağlantı kurar mıydı? O, ölen oğluyla bir bağlantıydı. Bu kişisel bir ziyaret olacaktı ve Keira'yı işine karıştırmak için bir nedeni yoktu. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla.

Casarico, "Onunla temasa geçerse konuşmamasını umsan iyi edersin," dedi. "Eğer kimliğiniz açığa çıkarsa, tüm operasyon tehlikeye girer. Bu iş çok fazla zaman, enerji ve kaynak harcadık."

."

"Kimseye söylemedi ve söylemeyecek de." Bunun doğru olduğundan emindim. Keira'ya güveniyordum. Risklerin yüksek olduğunu bildiği halde bana sadık kalacaktı. Babasının dünyasının bir parçası olmak istememişti, ancak nasıl işlediğini anlıyordu ve kolayca bilgi vermiyordu. Keira

nasıl sır tutulacağını bilirdi. Onun sırlarından biri olmak zorunda kalmayacağım günü ipe çekiyordum.

Pencereye doğru ilerledim ve Doğu Nehri'ne bakarak perdeyi araladım. Temel ihtiyaçlar dışında bomboş olan daireme süzülen güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu.

"Odaklanın," dedi Casarico. "İşinizi yapın ve birkaç hafta içinde ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağız."

Gözümü ödül den ayırmamalı ve Keira'nın güvende olacağına inanmalıydım.

"Gitmem gerek," dedim ve perdeyi indirdim. En iyi arkadaşım la takılma zamanı.

Spor çantamı omzuma atarak kapıdan çıktım ve spor salonuna doğru yürüdüm, güneş gözlüklerim parlak güneş ışığını engelliyordu. Viktor'un sahibi olduğu boks salonuna girdiğimde, güneş gözlüklerimi spor çantama yerleştirdim ve birkaç kez göz kırparak kasvete alışmaya çalıştım. Spor salonu ter ve kan kokuyordu.

"KIYAFETLER ADAMI YAPAR, Kosta. Pahalı bir takım elbisenin gücünü asla küçümseme. İnsanları ayağa kaldırır ve dikkatlerini çeker. Sana daha saygılı davranırlar. Göreceksin. Seni terzime ve berberime götüreceğim."

"Benden balo eşin olmamı mı istiyorsun?"

Dmitri güldü ve eldivenli eliyle beni işaret etti. "Çok komiksin. Beni güldürüyorsun. Çok fazla insan yapmaz."

Bunu biliyordum. Çok az insan Dmitri ile şakalaşırdı. Onun kışını yalamakla ya da kendi kışlarını korumaya çalışmakla meşguldüler. Güm. Yumruğum deri çantaya ç a r p t ı .

"Boks yapmayı sana kim öğretti?" diye sordu. "Nasıl dövüşüleceğini sokaklarda öğrendim." "İyi bir formun var," diye işaret etti.

Bana boks yapmayı büyükbabam öğretti. Garaja deri bir torba asmış ve ben on yaşındayken ve yaşıma göre hala küçükken bana eldiven vermişti. Garajda saatlerce torbayı yumruklar, fazla enerjimi atmaya çalıştım. Büyümek ve güçlenmek istiyordum. Her yumrukta, Natalya'yı hem gerçek hem de mecazi anlamda mahveden tüm kötü adamları dövüyordum, öyle ki Natalya tek bir çıkış yolu görebiliyordu. Kendi canına kıymak.

"Kendi kendime öğrendim," dedim.

"Sen kendi kendini yetiştirmiş bir adamsın. Sıfırdan geldin ve kendin için bir şeyler yaptın." Kolumun üst kısmına dostça bir yumruk attı. Eğer

'kendin için bir şeyler yapmak' olarak gördüğü şey buydu ve bu oldukça acınası bir durumdu. "İşte bu yüzden sana saygı duyuyorum. Bu yüzden yakın çevreme girmene izin verdim. Hadi birkaç raunt yapalım. Hakem Leon olacak." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

"Sadece yüzümden uzak dur." Ringe tırmanırken ona en çekici gülümsememi sundum.

Dmitri güldü ve kollarını kavuşturmuş, geniş bir duruşla iplerin dışına yerleşmiş olan daimi gölgesi Leon'a baktı. Leon'un tarafsız bir hakem olmasına imkân yoktu. "Güzel çocuk kendini beğenmiş."

Leon homurdandı. Gülümsemedi bile.

Dmitri, "Biraz espri anlayışına ihtiyacın var," diye azarladı.

"Güzel çocukla dövülecek misin yoksa onu öpecek misin?" Leon kuru bir sesle sordu, ben ve Dmitri güldük.

Dmitri ve ben eldivenli sağ ellerimizi birbirine vurduk. "Çöp dışında her şey serbest," dedi.

Başımı salladım ve ayaklarımın üzerinde zıplarken ona bir sırtış attım. "Aşağı iniyorsun."

"Leon seni ringin dışına taşımak zorunda kalacak." "Oyun devam ediyor."

Hakemsiz dört raunt sonunda dudağım yarıldı, gözüm morardı ve kaburgalarım zedelendi. Dmitri'nin durumu da pek iyi değildi. Birbirimizin canına okuduk, eşittik ve hiçbir şeyi esirgemedik. Karaciğerine öyle bir yumruk indirdim ki iki büküm oldu ve çenesine öyle bir aparkat indirdim ki kafası geriye düştü.

"Ayaklarını hareket ettirmelisin, orada taştan bir heykel gibi durmamalısın," diye alay ettim, en sevdiği hedef olan yüzüme yönelik güçlü bir sağ kroşeden kaçarken. "Biraz sallanmayı ve sallanmayı dene."

"Hercai gibi yumruk atıyorsun." Yumruğum solar pleksusuna inip ciğerlerindeki havayı dışarı atarken homurdandı.

Pansy, kıcımın kenarı.

Adil davranmak hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Daha sonra, spor salonundan topallayarak çıktık ve göz kamaştırıcı güneş ışığında, sokak kavgasından çıkmış iki haydut gibi görünüyorduk, daha güçlü bir bağ oluşmuştu. Bazen kendime benim bir polis, onun ise bir suçlu olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Biz arkadaş değildik. Bu görev tam bir akıl tutulmasıydı. Evime çok yakındı ve unutulmaya yüz tutmuş anıları canlandırmıştı.

"Benimle yemeğe geliyorsun," dedi, iki hafta sonra Petrov'u şarapla ağırlamayı planladığı yemeğe atıfta bulunarak. Tam isabet. Tam da olmam gereken yerdeydim. "Ivan'la tanışmanı istiyorum. Sen büyükelçi olacaksın. Tatlı dilin ve şakalarınla aradaki buzları erit." Disney World'deki bir çocuktan daha mutlu bir şekilde kıkırdadı. Dmitri hayranı olduğu Ivan Petrov üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Bir kahramana tapınma sezdim. Dmitri'nin dünyasında Ivan

Besin zincirinin en tepesinde. Dmitri'ye on milyonlar kazandıracak bir anlaşma yapmak yerine ona kur yapıyormuşuz gibi davrandı. Umutlarını Hamptons'daki McMansion'ı satın almaya bağlamıştı ve Petrov'un bunu kendisi için gerçekleştirecek adam olduğuna inanıyordu.

Bir hafta sonra, yirmi dokuzuncu doğum günümde, Dmitri beni terzisine ve berberine götürdü. Yeni takım elbise ve saç kesimi beni Kosta'dan çok Deacon'a benzetmişti. Deacon'ın pahalı tasarımcı versiyonu.

Oyun değişmişti. Riskler daha yüksekti. Bu artık sadece bir iş değildi.

Aleksei Konstantin Nikolevksy olduğumu unutmuştum. Tam olarak kim olduğumu hatırlamak üzereydim.

OceanofPDF.com

"I McCarren Park'ta bir bankta, Eylül sonunun yumuşak güneşi altında şarküteri sandviçlerimizi yerken Eden, "Bizsiz evlendiğine hâlâ inanamıyorum," dedi.

Connor ve Killian ile buraya geldiğim bunaltıcı derecede sıcak Ağustos günü. "Annem gibi konuşmaya başladın. Bunu aşmalısın."

Ava, Eden'in kaburgalarına dirsek attı.

"Ouch. Keskin dirseklerin var. Bu kadar fiziksel olmak zorunda mısın?" Ava yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Unutmuşum."

"Killian'ın unutacağını umuyorum," dedi Eden iç çekerek. "O aptal merdiveni sakladı."

Eden yeni rekreasyon merkezinde bir duvar resmi yapıyordu. Birkaç gün önce Eden duvar resminin üst kısmını boyamak için bir merdivene tırmanmıştı. Killian onu gördüğünde kendini kaybetti ve büyük bir tartışma yaşadılar. Hepimiz Eden'in sekiz haftalık hamile olduğunu bu şekilde öğrendik; ikinci üç aylık dönemine girene kadar Killian'la arasında kalmasını istediği bir şeydi bu.

"Merdivenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Ava'ya, neşelenerek. Ava sandviçinden büyük bir ısırık alarak, "Hayır," dedi.

Merdiveni Atlas Motors'da saklıyordum. Killian merdiveni garaja getirmiş ve kimsenin Eden'a bundan bahsetmemesi konusunda kesin talimat vermişti. Tate başını salladı ve aile işlerine karışmamakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Eden'in bakışları bana döndü. "Bunu saklayan sensin," diye suçladı. "Öyleyim," dedim, itiraf ederek. "Ama bu kez Killian'ın tarafındayım."

"Hain." Eden kollarını göğsünde kavuşturdu ve koltuğuna yığıldı. "Uzun bir yedi ay olacak."

Ava kahkahayı bastı. "Yedi ay mı? Bir ömür boyu sürecek. Tanrı korusun bir kızın olur."

"Onu Rapunzel gibi kuleye kilitleyecek," dedim.

"Hiçbir erkek ona çıkma teklif etmeye cesaret edemez." "Killian onları düelloya davet edecek."

Ava ve ben gülmekten kırıldık ama Eden beklediğim gibi eğlenmemişti. "Endişeli," diye itiraf etti. "Ve bence korkuyor. İyi bir baba olmak istiyor. Tüm doğru şeyleri yapmak ve kendi babası gibi olmamak istiyor."

"O Seamus Vincent'a hiç benzemiyor," dedi Ava, sesi inançla çınlıyordu.

"Biliyorum," dedi Eden. "O iyi bir adam. Ve bebeğimiz çok şanslı olacak. Gelmiş geçmiş en iyi baba olacağını biliyorum..." Gözleri yaşlarla doldu ve onları sildi. "Ah. Aptal hamilelik hormonları."

"Harika olacak. Teyze olmak için sabırsızlanıyorum" dedim.

"Mario Teyze'nin çocuğa araba kullanmayı öğretmesine izin verme yeter." Ava beni güldüren bir bakış attı. "Seninle bir arabaya bindiğimde hayatımı ellerime almış oluyorum."

Çöplerimizi toplayıp çöp kutusuna atarken gözlerimi deviriyordum.

"İşe dönme zamanı." Ava telefonunu kulağına dayamış olan Eden'a baktı ve anlaşıldığı kadarıyla o merdivene neden ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Önümüzdeki yedi ay boyunca. O duvar resmi kendi kendine boyanmayacak. Bunu yapmam gerek. Ve bitirdiğimde, boyamak için anlaştığım iki duvar resmi daha var, Killian. Bunu konuşmuştuk."

Adam diğer hatta bir şeyler söyledi ve kadın gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Duvar resmini boyuyorum. O merdiveni bu gece dinlenme odasına geri istiyorum. Sağlam bir merdiven, o kadar yüksek bile değil ve söz veriyorum daha dikkatli olacağım."

Diğer hattan onun konuşmasını dinledi.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum ve sadece beni ve bebeği korumaya çalıştığını biliyorum ama endişelenmeye devam edersen kendini delirteceksin-"

Sözünü kesmiş olmalı ve o da onu duydu. Bu arada Ava ve ben utanmadan Eden'ın konuşmasına kulak misafiri olduk.

"I anlamak nerede sen geliyor Gönderen. Bir
Yüzde yüz. Ama Killian Merdivenimi geri alana kadar seks
yapmayacağım."

Bununla birlikte, aramayı kesti ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Birkaç saat sonra Killian'ın Range Rover'ı Atlas Motors'un önünde durdu. "Birisi onu sürekli gözlüyor olacak," dedi. "Gerekirse kendim yaparım."

Onun taktiklerini bildiğim için bir kahkaha attım ve omzuna hafifçe vurdum. "O güçlü bir kız. İyi olacak."

Onu korumak istemeniz harika ama aşırıya kaçmayın. Onu kontrol etmeye çalışırsanız, bunun için size kızacaktır."

Hayal kırıklığını dizginlemeye çalışarak yanaklarından hava üfledi. Ben kim oluyordum da ilişki tavsiyesi veriyordum? Özellikle de Eden'la sağlam bir ilişkisi olan Killian'a. "Onu kontrol etmeye çalışmıyorum. Eden kontrol edilemeyecek kadar inatçı. Ben sadece onu güvende tutmaya ve korumaya çalışıyorum. Arada fark var Keira."

Bunu artık biliyordum. Bunu Deacon'la birlikte olduğum için öğrenmiştim. Ama ses tonundan hoşlanmamıştım. "Bu kadar büyüklük taslamana gerek yok, ağabey."

"Kendi karıma nasıl davranacağımı söylemene gerek yok." "İyi tavsiyeler veriyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Kaç tane ilişkin oldu Keira?"

"Ooh, bel altı vuruş." Sasha'yı bilen tek kişi Deacon'dı. Deacon'ı bilen tek kişi de bendim. "Merdivenini al ve yola çık. Bir GTO ile ateşli bir randevum var."

Killian Range Rover'ına bindi ve kapıyı kapattı. Gideceğini düşünmüştüm ama açık penceresinden bana seslendi.

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Şimdi ne olacak?"

Rahatsız olduğunda ya da garip bir konuyu açmak üzere olduğunda hep yaptığı gibi ensesini ovuşturdu. "Eğer bir erkek arkadaşın olsaydı, onu bizimle tanıştıracak kadar rahat hissederdin, değil mi?"

"Duruma göre değişir. Ona ters ters bakıp dövmekle tehdit eder miydin?" Alay ettim.

"Eğer seninle uğraşsaydı, kesinlikle yapardım. Ama iyi bir adam olsaydı ve sana doğru davransaydı, onun yanında olurdum."

"Bana iyi davranan iyi bir adam bulduğumda, onu aile yemeğine davet edeceğim." Umarım bu yakında olur.

İki haftadır Deacon'dan tek kelime duymamıştım. Gece yarısı ziyareti yok. Mesaj yok. Arama yok. Hiçbir şey yoktu. Bana ortalıkta görünmemesi gerektiğini söylemiş olsa da onun için endişeleniyordum. Ve onu özledim. Hem de çok.

Killian cevabımdan memnun bir şekilde başını salladı. Ben de ona gülümsedim. "Ve hey, bilgin olsun diye söylüyorum, harika bir baba olacaksın. En iyisi."

Gözlerini kısarak uzaklara baktı, mavi gözleri güneş ışığında yarı saydamdı. Bazen kardeşlerime baktığımda beni hazırlıksız yakalarlardı. O gözler anneminkilere çok benziyordu. Saçları bile aynı koyu kahverengi tonundaydı. Garipti. Ben daha çok babama benziyordum ama bu benzerlik o kadar belirgin değildi. Killian'ın bakışları yüzüme yerleşti ve onun kırılğanlığını nadiren görebildim. "Benim gibi bir adamın bu kadar iyi bir hayata sahip olacağını hiç düşünmemiştim. Bir eş. Bir bebek

yol. Bir aile. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu hafife almayacağımdan eminim."

Gözlerim yaşardı. Sözleri beni öldürdü. Arabanın içine uzandım ve kollarımı ona doladım. Beni güldüren garip bir sırt sıvazlaması yaptı.

"İşinin başına dön," diye homurdandı. "Yapacak işlerim var."

Merdiveni çatısına bağlayarak uzaklaşırken kendi kendime kıkırdadım. Sonra Eden'a mesaj attım.

Görev tamamlandı Eden: Yola geleceğini biliyordum.

Keira: B i r a z d a n orada olacağım ve merdiveni senin için tutacağım, tamam mı?

Eden: Daha da iyisi, taco getir.

Kapım çalındığında eğlence merkezinden yeni dönmüştüm. Neredeyse oturma odasına uçacaktım. Deacon buradaydı. Görevi sona ermişti. Heyecandan karnıma ağırlar girdi ve gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine bile girmeden kapıyı açtım ve donup kaldım.

Kapımın önünde duran adam Deacon değildi.

Titreyen ellerimi ağzıma götürerek baktım, tam karşımda durduğuna inanamıyordum. Brooklyn'de. Evimin kapısının önünde. Her şeyi anladım. Kısa kesilmiş siyah saçlar. Bronzlaşmış ten. Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme. Geniş omuzlarına uyacak şekilde dikilmiş koyu renk takım elbise ceketinin altına kravatsız, üst iki düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Gözlerim onun karanlık gözleriyle buluştu ve kendimi kollarına attım.

"Anthony," diye fısıldadım. Kolonyasının tanıdık kokusu -Tom Ford Black Orchid- burun deliklerime doldu ve derin bir nefes aldım. Bu o y d u . Gerçekten o y d u . Hayattaydı ve buradaydı.

"Hey bebek kız."

Bebek kız. Bu aptal lakaba güldüm ve onu serbest bırakarak içeri girmesi için kenara çekildim. Elinde bir çanta vardı ve ben de onu mutfığa kadar takip ettim, hala burada olmasına hayret ediyordum. Çantayı tezgâhın üzerine bıraktı ve sanki bardaklarımı hangi dolapta sakladığımı biliyormuş gibi iki bardak almak için dolabıma uzandı.

Çantadan çıkardığı viski şişesine baktım. Macallan
18. Babamın en sevdiği viski. Anthony kehribar rengi sıvıyı

iki Ikea bardak ve birini bana uzattı. "Olay nedir?"

"Gecikmiş yirmi birinci doğum gününü kutluyorum." Gülümsedi ve bu onun sert yüz hatlarını yumuşattı. "Dokuz yıldır kaçırdığım ilk doğum günümdü."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum ve Anthony'nin kutlama için neden bunu seçtiğini merak ederek viskiden bir yudum aldım. Garip bir seçim gibi görünüyordu. Belki de çok fazla anlam çıkarıyordum. Bunu aklımın bir köşesine ittim.

İçkilerimizi ve şişeyi oturma odasına taşıdık ve o da her detayı inceleyerek daireme göz gezdirdi. Oturmadan önce Eden ve Killian'ın düğün fotoğraflarını ve kanepenin üzerindeki kardeşlerimin resmini inceledi, sehpanın üzerindeki deniz camı kasesine baktı. Kanepenin diğer ucuna oturdum, aramızda bir koltuk minderini bıraktım, vücudum ona doğru eğildi.

Bakışları yüzümde oyalandı. Bir kızarıklık boynuma doğru süzüldü ve yanaklarımı ısıttı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Sanki sadece babamın kızı değil de bir kadınmışım gibi. Rahatsızlığımı gizlemek için viskiden bir yudum daha aldım ve aldığım garip hislerden kurtulmaya çalıştım.

"Bana hayatından bahset. Miami'den ayrıldığından beri ne yapıyorsun?" diye sordu.

Anthony'nin beni ne kadar dikkatle dinlediğini unutmuşum. Ben konuşurken yüzümü ne kadar yakından incelediğini. Konuşurken onun bakışları altında kıpırdanmamaya çalıştım. Ona işimden ve restore ettiğimiz kaslı arabalardan bahsettim. Kardeşlerimin ikisinin de evli olduğunu ve mutlu olduklarını söyledim. Ve ona gurur ve neşe kaynağım olan Dodge Charger'dan bahsettim. "O çok güzel. Ona bayılacaksın."

Gülümsedi. "Siz ve arabalarınız."

"Bana araba kullanmayı öğreten sensin. Beni arabalara aşık eden sensin."

"Peki ya erkek arkadaş? Onlardan biri var mı?" Ses tonu rahattı ama yüzümü yakından izliyordu.

Omuz silktim. "Özel biri değil." Kelimeleri dilimde asit gibi hissettim. Deacon özel biriydi. Ama bir şey beni Anthony'ye ondan bahsetmekten alıkoymuştu. Deacon gizli görevdeyken onun sırrını güvende tutacaktım. Görevini tehlikeye atacak bir şey yapmayı asla istemezdim. Belki de bu yüzden cevabımı genişletme ihtiyacı hissettim. Ya da belki de Anthony'nin yüzümü inceleyiş şekliydi, sanki bana tam olarak inanmamış gibiydi. "Brooklyn'e bir erkek arkadaş bulmak için gelmedim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Öyle mi? "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Seni son gördüğümünden beri ne yapıyorsun?"

"Biraz ondan, biraz bundan."

Güldüm. "Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler." Bunca zamandır nerede olduğunu sormak istedim ama bu soruya cevap vermeyeceğini biliyordum, tıpkı son on aydır ne yaptığına dair bana dürüst bir cevap vermeyeceği gibi.

Zar zor dokunmuş olmama rağmen bardağını doldurdu ve benimkini de doldurdu. İki yudum bana unutmayı tercih ettiğim şeyleri hatırlatmaya yetmişti. Sasha'nın öldüğünü öğrendiğim gece babam bana bu viskiden bir bardak doldurmuştu. Positano kayalıkları üzerine inşa edilmiş lüks otelin Akdeniz manzaralı özel terasında oturuyorduk. Tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. O gün içimde bir şey ölmüştü, Sasha ile birlikte.

"Burada ne kadar kalacaksın?" Anthony'ye sordum, ancak dudaklarımdaki asıl soru şuydu: Sasha öldüğünde neredeydin? Bizimle İtalya'ya gelmedin.

Neden böyle düşünüyordum?

"Burada bazı işlerim var. İşleri toparlamanın ne kadar süreceğine bağlı."

Yine cevap vermedi. İşinin ne olduğunu merak ettim. Her şey olabilir. Uyuşturucu, silah, kara para aklama. Bildiğim kadarıyla bir kiralık katil de olabilir. Muhtemelen bu yüzden Deacon hakkında hiçbir bilgi vermemiştim. Anthony düzgün biri olmadıysa, ki bundan şüpheliydim, Deacon'la birbirlerinden uzak durmaları gerekiyordu. Bu çok zor olmamalıydı. Anthony muhtemelen uzun süre şehirde kalmayacaktı ve Deacon da ortalıkta yoktu.

Bir süre daha konuştuk, aslında ufak tefek konuşmalar, boşluğu ve sessizliği dolduracak bir şeyler, ta ki saatini kontrol edene kadar - siyah deri kordonlu Cartier tank saati, birkaç yıl önce babamın doğum günü hediyesi. Eskiden bende kadın versiyonu vardı, rehin dükkanında sattığım bir başka eşya. Anthony gitmek için ayağa kalktı, gömleğinin manşetlerini aşağı çekti ve takım elbise ceketinin omuzlarında var olmayan tüyleri fırçaladı, bu hareket bana o kadar tanıdık geldi ki bakakaldım. Çenem düştü. Anthony bunu ben fark etmeden hep yapar mıydı? Bu önemli bir şey miydi?

"Halletmem gereken bazı işler var."

Bakışlarım yüzüne kaydı, kelimeler aklıma yerleşirken beni hayallerimden uzaklaştırdı. Tabii ki öyle. Çünkü gece saat on birde herkesin halletmesi gereken işleri vardı. İçimden güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?"

Başımı salladım. Anthony kendisine gülünmesinden hiç hoşlanmazdı. Kendini bunun için fazla ciddiye alırdı. "Yok bir şey. Sadece seni gördüğüme sevindim." Ama bu doğru değildi. Bir zamanlar onu gördüğüme çok sevinirdim ama Miami'den uzakta geçirdiğim zaman beni değiştirmişti. Anthony de dahil olmak üzere her şeye farklı bakmamı sağlamıştı.

"Sen de, bebek kız."

Homurdandım. "Bu aptalca bir lakap."

Bana sahte bir dudak büküşü yaptı.

"Çok şirin." "Ben sevimli değilim."

"Biliyorum. Sen çok güzelsin. Her zaman da öyleydin."

Yutkundum, sözleriyle ne yapacağımdan emin değildim. Bu gece kendimi kötü hissettim. Deacon'ı aldatıyormuşum gibi hissediyordum. Ki bu çok saçmaydı. Anthony eski bir arkadaşımdı. Büyürken hayatımın büyük bir parçasıydı. Her zaman yanımda olmuştu. Yıllar boyunca benim için yaptığı her şey için ona borçluydum ve şüphelerimi beslemek yerine iyi şeyleri hatırlamam gerekiyordu.

"Yarın akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum." Gülümsedim. "Çok isterim."

Gülümsememe karşılık verdi. "Güzel. Seni sekizde alırım. Keira, burada olduğumu kimseye söylememen muhtemelen en iyisi olur."

Başka bir sır. Ses tonu rahattı ama altında yatan uyarıyı duydum. Bundan kimseye bahsetme. "Tek kelime etmeyeceğim."

"Sır saklamakta her zaman iyiydin."

Çünkü başka seçeneğim yoktu.

O gittikten sonra viskimin kalanını giderden aşağı döktüm ve bardaklarımızı bulaşık makinesine yerleştirdim. Sonra mutfak tezgahımın üzerindeki viski şişesine baktım. Etiketini benimle alay ediyordu. Bana babamı hatırlatıyordu, bu yüzden şişeyi görmek zorunda kalmayacağım bir yere, dolaba kaldırdım. Killian viskiyi severdi ve ben de ona verirdim ama sonra nereden aldığımı açıklamak zorunda kalırdım. Yani evet, sırlarımla birlikte dolaba kaldırılmıştı.

Dişlerimi fırçalarken, yarın akşam Anthony'yle akşam yemeği yeme ihtimaline neden sevinmediğimi merak ettim. Onu tekrar göreceğim için heyecanlanacağımı sanırdım ama tam tersini hissettim, çünkü kısmen kirli bir sır gibi geliyordu. Kısmen de tam olarak tanımlayamadığım bir şey yüzünden. Sadece beni ele geçiren ve kurtulamadığım kötü bir duyguydu. Elimi boynumdaki haçın etrafına sardım ve gözlerimi kapattım. Sasha'nın yüzünü çok net gördüm. Mavi gözleri ve güneşten ağarmış sarı saçları, mürekkeple kaplı bronz teni. Dindar değildi ama dövmelerinin çoğu öyleydi. Bana haçını verdiğinde göğsüne dövme yaptırmıştı.

"Neden her zaman böyle bir pislik gibi davranmak zorundaydın, Sasha?" Fısıldadım. "Beni terk ettiğin için senden nefret ediyorum. Anthony konusunda haklı mıydın?"

"O da babanın fedailerinden biri," dedi Sasha. Mermer yüzme havuzunda yüzüyorduk, surround ses hoparlörlerinden Hadoueken'in "The Vortex!" şarkısının çılgın ritmi geliyordu. Sasha şişme bir kanepeye uzanmış, esrar içiyordu. Ben ise Mick Jagger'ın dudaklarına benzeyen şişme bir kanepenin üzerindeydim ve elimi kristal berraklığındaki mavi suda gezdiriyordum. "Anthony'nin özel bir yanı yok. Orijinal değil ve ne beyni ne de omurgası var."

Ŗu anki konumunun üstüne çıkmak için. Ki bu da botlarımdaki kirden daha alçak. O bir hamamböceği. Bir gün onu ezeceğim. " Sasha "La Cucaracha "nın nakaratını söyledi ve bir deli gibi çılgınca güldü.

"O diğerleri gibi değil," diye ısrar ettim. Anthony'yi Sasha'ya karşı hep savunuyordum. Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. "Babam ona güvenir. O da bana karşı iyi."

"Baban kimseye güvenmiyor. Anthony'ye tahammül ediyor. Arada fark var, çekirge. "

Gözlerimi devirdim. Sasha o üstün ruh hallerinden birini yaşıyordu. Havacı gözlüklerini burnundan aşağı kaydırđı ve kenarlarından bana baktı. "Onu arkadaşın sanma. Ben senin tek gerçek arkadaşınım ve ben bir pisliğim, peki bu seni nereye götürüyor?"

Miami Prensi mesajını ilettikten sonra şişme koltuğunun koluna yaslandı ve esrarını tüttürdü. Havuzdan çıktım ve ıslak biki­nimin üzerine pamuklu bir atlet giydim, ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine soktum ve veda etmeden uzaklaştım. Sasha ve ben hiç veda etmedik ya da merhaba demedik. Hiçbir şey için de özür dilemedik. Özür dilememiz gereken zamanlarda bile.

"Sikişmek için sonra gel."

Ona parmağımı gösterdim. Güldü. "Haklı olduğum zaman nefret ediyorsun. Senin için çok kötü, ben hep haklıyım. "

OceanofPDF.com

"M Shaughnessy, sizin için bir paket var. Bir saniye bekleyin," dedi masadaki adam iş çıkışı lobiye girdiğimde.

Gus paketleri sakladıkları dolaptan çıktı ve bana bir askılı çanta ile bir ayakkabı kutusu uzattı. Paketleri ondan alıp çantanın üzerindeki Versace logosunu ve ayakkabı kutusunun üzerindeki Louboutin'i gördüğümde midem bulandı. Bunları bana teslim ettirecek tek bir kişi vardı. "Teşekkürler, Gus."

"Sorun değil."

Daireme girdiğimde ayakkabı kutusunu sehpanın üzerine koydum ve askı çantasının fermuarını açtım. Versace elbiseye baktım. Gece mavisi ipek, siyahla süslenmişti. Üzerime tam oturacağını anlamak için etiketindeki bedeni kontrol etmeme gerek yoktu. Kendimi kanepeye bıraktım ve ayakkabı kutusunu kucağıma çektim. Kapağını çıkarıp kâğıt mendilin içine yerleştirilmiş notu okudum: Bu gece seni bu elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum. A. xx

Notu beş kez okudum, neden bana özel tasarım bir elbise ve ayakkabı alma ihtiyacı hissettiğine dair bir ipucu aradım. Anthony benim hakkımda her şeyi bilirdi. En sevdiğim rengi. Elbise ve ayakkabı numaramı. En sevdiğim yemeği. Eskiden karanlıktan korktuğumu bilirdi. On iki yaşımdan on dört yaşına kadar diş teli taktığımı. Bir otoparkta beton bir direğe yandan çarpıp babamın Jaguar'ının boyasını çizdiğimde, benim yerime o ilgilenmişti ve babamın bundan hiç haberi olmamıştı.

Anthony babamın 'iş bitiricisiydi'. Her şeyi halledebilirdi. Cesetler asla bulunmazdı. Arabalar fabrika ayarlarına dönerdi. Şimdi de bana tasarım kıyafetler gönderiyor ve beni yemeğe götürüyordu.

Kutuyu sehpanın üzerine fırlattım ve kanepeye çöktüm, midemin çukurunda korku birikiyordu. Belki de hiç bakmamıştım

Anthony'yi bir erkek olarak. Sadece babamın sadık askeri olarak. Korumam. Bütün hatalarımı düzelten ve tek kelime etmeyen adam.

Bana o flaş belleği uzattığında, bunu neden yaptığını sormuştum.

"Özgürlüğünü istiyorsun ve ben de bunu sana verecek adam olmak istiyorum."

O zamanlar bu jestinin asilce olduğunu düşünmüştüm. Bana her zaman istediğim bir şeyi vermek için kendi boynunu riske atacaktı. Özgürlüğümü. Bağımsızlığımı. Babamın beni içinde tuttuğu yaldızlı kafesin kilidini açacak anahtar. Şimdi, bedelini ödeme zamanının geldiğini hissediyordum.

Anthony babam gibi olmaya mı çalışıyordu? Dün gece getirdiği viski, giydiği pahalı özel dikim takım elbise ve beyaz elbise gömleği, onun emirlerini yerine getirmek için atlayacağım beklentisiyle kapıma teslim edilen tasarımcı ürünleri.

"Sana doğum günün için aldığım elbiseyi giy Maggie. Safir küpelerle birlikte."

Ben annem değilim.

Ben annem değilim.

Ben annem değilim.

Belki Anthony sadece benim için güzel bir şey yapmak istemişti. Belki de tasarım bir elbise ve ayakkabıyı takdir edeceğimi düşünmüştü. Ama midemdeki o batma hissi bir türlü geçmiyordu. Bu tür şeyleri hiç önemsemediğimi biliyordu. Babamın bana cömertçe verdiği hediyeleri hiç istememiştim. Belki bu beni şımarık bir prenses gibi gösteriyordu, ama o hediyeleri almak için paranın nereden geldiğini öğrendikten sonra, bunun bir parçası olmak istememiştim.

Anthony'nin gizli bir amacı vardı. Sadece bunun ne olduğundan ya da benden nasıl bir rol beklediğinden henüz emin değildim.

Anthony saat tam sekizde kapımı çaldı. Yırtık kot pantolonum, Arctic Monkeys tişörtüm ve makyajsız halimle kapıyı açtım. Bu bir testti. Vereceği tepki neyle karşı karşıya olduğum hakkında bana daha iyi bir fikir verecekti.

"Hazır değilsin," dedi kesin bir ifadeyle. Daireye girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ben hazırım. Sıradan bir şekilde devam edebiliriz." Gerçi takım elbisesi ve kravatı bu akşamki yemeğin sıradan olmadığını gösteriyordu. "Belki biraz taco falan alırız." Ona bir gülümseme gönderdim. Çenesinin yapısı bana eğlenmediğini gösteriyordu.

"Git elbiseni ve ayakkabılarını giy. Makyajını yap ve saçını topla." Ses tonu anlaşmazlığa yer bırakmıyordu. Ne giymem ve nasıl görünmem gerektiğini dikte etmeye çalışıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Cevap istiyordum, emir değil. Deacon'ın dediği gibi güven ve sadakat kazanılmalıydı, talep edilmemeliydi. "Neden bana tasarım bir elbise ve ayakkabı gönderdin?"

Gözleri kıyafetimi taradı, küçümsediği her halinden belliydi. Anthony yakışıklıydı ama yüzü sert ve inatçıydı ve koyu renk gözlerinde sıcaklık yoktu. Bunu daha önce neden fark etmediğimi bilmiyordum. Çok şey kaçırmışım gibi hissediyordum. Sadece görmek istediklerimi görmüştüm. Sertçe yutkundum, boğazımdaki yumruyu atmaya çalıştım. Bir çocukluk anısı daha lekelenmişti. Anthony babamın dünyasında güvendiğim tek kişiydi ve şimdi güvenimin yersiz olduğu hissine kapılıyordum.

"Prensesin kraliçe olma vakti geldi," dedi gizemli bir şekilde. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen hep benimdi. Sasha seninle tanışmadan önce seni sahiplendim. Senin b ü y ü m e n i bekliyordum." Saçımın bir tutamını parmağında dolaştırdı, gözleri yüzümde, gözlerimden dudaklarıma doğru gezindi. "Daracık bikinilerin ve minik şortlarınla benimle alay etmeye bayılıyordun, değil mi bebek kız?"

Kimdi bu adam? Tanıdığım Anthony benimle hiç böyle konuşmamıştı. Sözlerine anlam vermeye çalışarak başımı salladım. "Seninle alay etmek mi? Ben asla-"

"Sasha'yla olan ilişkini yüzüme karşı sergiledin. Bekaretini almasına izin verdin."

Aman Tanrım. Anthony'nin bunu bilmesi beni şaşırtmamalı. Ama Sasha'yla birlikteyken ben daha ergenlik çağındaydım ve Anthony otuzlu yaşlarında yetişkin bir adamdı. Bu sözleri onun ağzından duymak kulağa çok yanlış geliyordu.

"Bak ama dokunma," dedi. "Bunlar babanın sözleriydi. Sen hep yasak bölgedeydin. Ama ben seni istedim. Seni hep istedim."

"Bana hiç öyle bakmadın."

"Çünkü yapamadım. Beni kıskandırmak için Sasha ile seks yaptın."

Bu doğru değildi. Anthony'yi sevdiğimi düşündüğüm zamanlarda, onu en saf haliyle seviyordum. Onun hakkında hiç cinsel fanteziler kurmamıştım. Onu hiç romantik bir şekilde düşünmemiştim. Ona müttefikim olması için güvenmiştim. Fırtınadaki limanım. Anthony'nin beni korumak için her şeyi yapacağına inanırdım. Bana asla zarar vermezdi. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Sasha ile birlikteydim çünkü birlikte olmak istiyordum. Bu benim seçimimdi."

Sanki ona iyi bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Bu asla senin seçimin değildi. Baban ve onun babası ikinizin birlikte olmasını ayarladı."

Öz babamın beni fahişeleştirdiğini mi ima ediyordu? Beni ve Sasha'yı kendi bencil çıkarları için bir araya mı getirmişti? Sasha bilseydi bunu kabul eder miydi? "Bunu neden yapsın ki?"

"Sen zeki bir kızsın. Eminim bir yolunu bulursun."

Belki de babam ve Ivan bir birleşme planlıyorlardı, imparatorluklarını büyütme için güçlerini birleştiriyorlardı. Ya da belki de birbirlerini yakından takip etmek isteyen düşmanlardı. Artık bir önemi var mıydı? Sasha ölmüştü, babası ortadan kaybolmuştu. Benim babam hapisteydi. İçinde büyüdüğüm dünya ölmüş ve yok olmuştu. Yine de Anthony dairemde, benim alanımdaydı ve bana eski hayatımdan kaçmamın tüm nedenlerini hatırlatıyordu.

Yüzünü benimkine doğru indirdi. Aman Tanrım, beni öpecekti. Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri atmaya çalıştım ama kolu belimi sardı, çelik bir bant gibi beni yerimde tutuyordu. Dudakları dudaklarıma çarptı ve beni sertçe öptü, dilini ağzıma sokmaya zorladı. Her şey yanıltı. Çok, çok yanıltı. Onu öpmek istememiştim. Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemiyordum. Sadece eskiden olduğu gibi olmasını istiyordum ama bu mümkün değildi.

Beni bıraktı ve göğsüm kabararak bir adım geri attım. Elimin tersiyle ağzımı silmek, o öpücüğün tüm izlerini silmek istedim. Bir gülümseme dudaklarını kıvırdı ve beni ürpertti. Bir öpücüğün ve gülümsemenin bu kadar iğrenç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Biliyor musunuz? Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Erteleyeceğim. Belki bunu başka bir şekilde deneyebiliriz-"

Kolumu mengene gibi kavradı. Sesi düzgün, kontrollü ama tehlikeliydi. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Anthony neden böyle davranıyorsun? Artık seni tanımıyormuşum gibi hissediyorum." Kafamın arkasından bir ses, "Onu hiç gerçekten tanıdın mı?" diye sordu.

"Seçimlerinizi yaptınız. Masum bir kurban gibi davranma. Bu sana yakışmıyor."

Bilmece gibi konuştuğunu hissediyordum, bu da ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. "O hayatı istemiyorum, annem gibi yaşamak istemiyorum. Karanlıkta kalmak istemiyorum."

"Ama yine de böyle yaşıyorsunuz."

Nefesim kesildi. O bilmiyordu. Bilemezdi de. "Neden bahsediyorsun sen?"

Anthony takım elbise ceketinin içine uzandı ve elime zorla tutuşturduğu bir yığın fotoğrafla çıktı. Fotoğrafları karıştırırken ellerim titriyor, beni ele veriyordu. Çekilmiş gibi grenliydi.

uzaktan baktım ve çıktı almadan önce bilgisayarda büyüttüm ama bu fotoğraflarda kimin olduğu çok açıktı. Kalbim sıkışarak fotoğrafları karıştırırken başımı eğdim, saçlarımdan bir perde yüzümdeki ifadeyi gizledi.

Deacon'la Çin Mahallesi'nde olduğumuz gece çekildi. İki hafta önce. Fotoğraflarda beni en çok etkileyen şey, birbirimize aitmişiz gibi görünmemizdi. Kulağıma bir şeyler söylediği bir fotoğrafta durdum, yüzüm gülümsemeyle aydınlandı. Deacon beni mutlu ediyordu.

Ama Anthony'nin fotoğrafların beni ne kadar etkilediğini ya da fotoğrafların onda olmasının içimde ne kadar kötü bir his yarattığını görmesine izin veremezdim. Bu yüzden, fotoğrafları kendime saklamak ve onun meraklı gözlerinden uzakta bir çekmeceye koymak istememe rağmen, benim için hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi geri verdim.

"Beni mi takip ediyordun? Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi mi?" Ses tonumu hafif tutarak ve şaka yaparak sordum.

"Seni becermesine izin verdin mi?"

Midem çalkalandı. Bu iğrençti. Neden bana bunu soruyordu?

Belki Deacon'ın kim olduğunu bilmiyordu. Belki de elindeki tek fotoğraflar bunlardı. Bu konuda yalan söyleyip söylemediğimi bilmesine imkân yoktu. Kendimi koruma içgüdülerim devreye girdi. "Ciddi misin? O tür bir kız olmadığımı biliyorsun." Bu düşünce çok saçmaymış gibi güldüm.

Anthony, Sasha'yla seks yaptığımı biliyordu, ama aynı zamanda yatıp kalkmadığımı ve erkekleri kendimden uzak tuttuğumu da biliyordu.

"Sanırım bu gece nasıl bir kız olduğunu göreceğiz. Senin için özel bir sürprizim var."

Gülümsemesi bana bu sürprizden hoşlanmayacağını söylüyordu. "Sürpriz ne?" Bu ihtimal beni heyecanlandırmış gibi gülümsemeye zorladım.

"Hazırlanmak için on dakikan var. Eğer bana itaatsizlik etmeyi seçersen, seni kendim giydiririm."

Bana itaatsizlik mi?

Köprüyü geçerken camdan dışarı baktım ve Anthony'nin kolonyasından nefret ettiğime karar verdim. Kesinlikle nefret ediyordum. Boğuluyordum. Daha önce pencereyi açtığımda, o kapatmıştı. Lanet pencereyi açmama bile izin yoktu. Koyu renk takım elbiseli, sözde İngilizce bilmeyen bir haydutun kullandığı siyah bir Mercedes G-Serisi'nin arka koltuğunda Manhattan'a doğru yol alıyorduk. Anthony hazırlanmamı söyledikten sonra kendimi banyoya kilitledim ve onun dediklerini yaptım.

sordu. Savaşı kazanmak için bazı muharebeleri kaybetmeye değerdı. Sadece hangi savaşıta olduğumuzu bulmam gerekiyordu.

Bilgi güçtü. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Vücudumu Anthony'ye doğru eğdim, bu psikopatın ne planladığını anlamaya kararlıyım.

Ne olduğunu anlamama fırsat vermeden sol elimi avucunun içine aldı ve parmağıma bir yüzük taktı. Tam oturmuştu. Yüzük parmağımdaki taşa baktım. En az üç karat olması gereken prenses kesim bir pırlanta. Elmaslardan nefret ederdim. Kadınların nişan yüzüklerinde neden onları istediklerini anlamıyordum. Çok soğuklardı. Ve o hiçbir tatlı söz ya da açıklama yapmadan onu parmağıma öylece takmıştı.

Soruyu sormuş muydu? Bunu kabul etmiş miydim? Hayır. Ve hayır. "Nedir bu?" diye sordum, parmağımdan çıkaramayacak kadar şok olmuşum ve Yüzüne fırlat.

"Sen benim karım olacaksın. Nişanlığınıza bir nişan yüzüğü vermek gelenekseldir."

Kahkahalarım manik sınırdaydı. Aman Tanrım. Anthony bir an için bile olsa onunla evleneceğimi düşündüyse, hayal görüyordu. Tüm bunlar o kadar çılgıncaydı ki kendimi alternatif bir evrene düşmüş gibi hissettim.

Anthony bana kaşlarını çatdı. Bu beni daha çok güldürdü. Bu ciddiye bile alınamayacak kadar gülünçtü. Nedense bu beni sakinleştirdi. Bu çılgın trenin nereye gittiğini anlayana kadar onunla birlikte oynayacaktım. Sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Kulaktan kulağa oynamalıydım ve sonra bir şeyler bulurdum.

"Beni seviyor musun, Anthony?"

"Aşk ne zamandan beri evlilik için bir ön koşul oldu?" Sesi eğleniyor gibiydi, sanki sorum ciddiye alınmayacak kadar naifmiş gibi.

"Benimle aşk için evlenmiyor musun?"

"Neden ısrarla aşktan bahsediyorsun?" Sanki müstakbel kocanıza sormak için mantıksız bir şey üzerinde duruyormuşum gibi sorularımdan bıkmış, sinirlenmiş gibiydi. Cesedimi çiğnese de, umarım iş o noktaya gelmez. "Bunun aşkla hiçbir ilgisi yok."

Konuşmaya devam et, Anthony. Sırlarını açıklarsan seni çarmıha gererim. "Ne alakası var?"

"Başka bir adamın pisliğini temizleyip karşılığında bir şişe viskiden başka bir şey alamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Üzgünüm dostum, ama o işi kendi özgür iradenle seçtin ve şimdi de bu konuda sızlanıyorsun, öyle mi?

"Yani, fark edilmeyen tüm sıkı çalışmanızın ödülü ben miyim?"

Esprili bir şekilde güldü. "Egonuz bir ödül olduğunuza inanmak istiyorsa, o zaman elbette kendinizi ödül olarak kabul edin."

Pislik.

"Sen babanın tacındaki mücevherdin. Onun sevgili kızıydın."

Ve şimdi krallığı elinden alındığına göre, işi bitirmeyi planlıyorsun. Bu neredeyse babamın yaptıklarından daha hastalıklı ve çarpıktı. Birinin oyununda piyon olmayı hiç bırakabilecek miydin?

Ahlaki pusulam Anthony'nin 'iyi adamlardan' biri olduğuna inanacak kadar çarpık mıydı? O hiçbir zaman iyi bir adam olmadı.

Anthony duygularını belli etmemek için yüz hatlarını her zaman kontrol etmişti. Ama sakın görünümünün altında soğuk, hesapçı bir adam vardı. Zamanını kollayan, sabırla kendi krallığından bir parça koparmak için bekleyen bir adam.

"Peki ben senin planlarına tam olarak nasıl uyuyorum? Nasıl olduğumu biliyorsun Anthony. Kendi babam hakkında bilgi verdim. Beni neden hayatında istiyorsun ki? Bana güven olmaz."

"O zamanlar kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi hissediyordun. Kendinden başka korumak istediğin kimse yoktu. Ama bu değişti, değil mi?"

Buz omurgamı dondurdu. Hayatımda sevdiğim insanlar vardı. Beni seven insanlar. Onları korumak için her şeyi yapardım ve Anthony bunu anlamıştı. Duvarımdaki fotoğrafları gördü. Ailemin-

çok sevdiğim kardeşlerim ve onların eşleri, en yakın arkadaşlarım. Ve Deacon. Deacon. Anthony ya da onun bu iş için görevlendirdiği biri beni onunla görmüştü. Fotoğraflar yüzümdeki gerçek gülümsemeyi yakalamıştı. Bir aptal bile Deacon'a aşık olduğumu anlayabilirdi.

"Kosta Nikolevsky'nin yolumuza çıkan bir engel olduğunu düşünmek istemem. Sonunda kafasına bir kurşun yerse ne yazık olur."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Başımı ondan yana çevirdim ve gözlerimi sıkarak bir sonraki nefesi almak için kendimi zorladım.

"Artık nerede durduğumuzu bildiğine göre, aptalca bir şey yapmayacağına inanıyorum, Babygirl."

Deacon'ı korumak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair kendime söz verdim, bu Anthony'nin planına uymak anlamına gelse bile, onu hapse gönderecek kadar bilgi toplayana kadar. Omurgamı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. Bu bir savaştı ve ben de savaşa giriyordum. Ne de olsa babamın kızıydım ve babam bana bir şey öğrettiyse o da cephaneliğinizdeki her silahı kullanmanız gerektiği idi.

Birkaç dakika sonra Mercedes Four Seasons'ın önünde durdu ve takım elbiseli bir başka haydut üç yıldır görmediğim bir adamı yanımdaki arka koltuğa oturttu. Tabii ki bunu daha önce anlamalıydım.

"Seni tekrar görmek çok güzel canım," dedi Ivan.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim." Yüzümde bir gülümsemeyle yalan söyledim.

Ben vardı bunun sadece bu geceki performansın kostümlü provası olduğunu bilmiyordu.

Aptalca, bu gece beni başka hiçbir şeyin şok edemeyeceğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Çok ama çok yanılmışım.

OceanofPDF.com

DEACON

We Central Park South'taki son derece pahalı bir Rus restoranının barında Petrov'u bekliyorduk. Bebek arabasından Slav halk müziği çalıyordu.

Kırmızı saçaklı tavan lambaları, süslü kırmızı ve altın işlemeli tavandan sarkıyordu. Duvarları anavatan resimleri, zengin ve yaşlı adamların kollarını da fahişeler süslüyordu. Bu fahişelerden ikisi Dmitri tarafından bu geceki kutlama için tutulmuştu; biri esmer, diğeri sarışın. İkisine de 'orospu' diyordu, böylece isimlerini hafızasına kaydetmek zorunda kalmıyordu. Kadın içeri girdiğinde onları 'burunlarını pudralamaları' için göndermişti.

O kadar güzel görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Kolsuz gece mavisi elbisesi yumuşak ışıktaki parıltıyordu. Vücudunun her kıvrımını saran elbise dizlerinin hemen üzerinde duruyordu. Seksi. Şık. Zarif. Bakışlarım bacaklarından aşağıya, ayak bileğini saran siyah stiletolara ve tekrar yüzüne kaydı. Gözlerimiz odanın diğeri ucunda buluştu ve onunki şokla genişledi. Aynı hızla kendini toparladı ve maskesi yerine kayarak onu kilitledi. Çok iyiydi. Yüzünde hiç duygu belirtisi yoktu. Saçları arkaya toplanmıştı, yüzünü çevreleyen birkaç tutam toparlanmayı reddediyordu. Kadının her ayrıntısını incelemekle o kadar meşguldüm ki yanındaki adamı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Otuzlu yaşların ortasında, siyah saçlı, sert ama yakışıklı sayılabilecek bir yüz, pahalı görünen koyu renk bir takım elbise.

Bu Petrov değildi.

Kolunu onun koluna sıkıştırdı ve ona gülümsedi. Daha iyi bilmesem, gülümsemenin gerçek olduğunu düşünürdüm. Ama onun farklı gülümsemelerini biliyordum ve bunun sahte olduğunu, zırh olarak kullandığı o parlak gülümsemenin sahte olduğunu gördüm. Gözlerim el çantasını tutan eline kaydı. Tutuşunu yeniden ayarlamıştı, böylece sol elinin parmaklarını görebiliyordum.

Hay sikeyim.

Bardağımdaki votkayı boşalttım ve barın üzerine koydum. Dünyadaki tüm votkalar bu gece bana yardım etmeyecekti.

ŞIK AKŞAM YEMEĞİMİZ Dmitri'nin rezerve ettiği özel bir yemek odasında gerçekleşti. Bir avizenin kristalleri melek ve perilerle boyanmış tavandan damlıyordu ve uzun, oval yemek masası altın saçaklı beyaz ipeksi kumaşla örtülmüştü. Sandalyeler altınla süslenmiş kırmızı kadifeydi. Duvar aplikleri altındı. Berbattı. Petersburg'daki bir sarayın yemek odasının ucuz bir taklidi gibi görünmek için tasarlanmış tüm bu sahte ihtişamın ortasında, Keira mahkemeyi yönetiyordu. Performansı o kadar inandırıcıydı ki Oscar'a layıktı. Masadaki hiç kimse onun bir rol oynadığını anlayamazdı, ben hariç. Ve belki de onu bir şahin gibi izleyen Anthony.

Dmitri ona aşık olmuştu. Leon bile nadiren gülümseyerek onu şereflendirmişti. Masadaki diğer iki kadın sadece sahne dekorunun bir parçasıydı. Ne konuşacakları bir replik, ne de yapacakları bir giriş vardı. Bu gecenin yıldızı Keira Shaughnessy'ydi. Ve her şeyini ortaya koyuyordu.

"Kosta, iyi görünüyorsun." Martini bardağının kenarından bana baktı. Beluga Gold Line ve bir twist ile sipariş etmişti. Bu da duruma uygundu. Bu gece çarpıktı. "Bu gece seni zar zor tanıdım."

Tamam, yani birbirimizi tanıyorduk. Bildiğim iyi oldu. Beni bundan haberdar etmedikleri için Casarico'yu ve saha ekibini öldürecektim. Kör uçuş yapıyordum ve bir yandan Anthony'nin onun kafasında ne tuttuğunu merak ederken bir yandan da Keira'dan ipuçları almak zorundaydım. "Pahalı bir takım elbise ve saç kesiminin gücü bu işte. Benim gibi bir serseriye bile dönüştürebilir." Ona yavaş ve rahat bir sırıtış attım. "Sen de gayet iyi temizleniyorsun."

Güldü. "Benim de bazı anlarım oluyor. Anthony elbise ve ayakkabılarla bana sürpriz yaptı. Her zaman çok düşünceli olmuştur."

Duyduklarım: Her zaman kontrolcü bir pislik olmuştur. Dikkatli ol.

"Erkek arkadaşın olduğunu fark etmemiştim." "Nişanlım," diye düzeltti Anthony. "Benim hatam."

Keira gülümsedi ve daha yakından incelemek için yüzüğünü uzattı. Pahalı ve gösterişliydi ve onun tarzı değildi. "Bir sürpriz daha."

"Güzel," dedim, tam tersini kastederek.

"Dünya küçük," dedi Dmitri, sesi gergin çıkıyordu. "Ronan'ı tanıdığını fark etmemiştim. Shaughnessy's kızım." O sabitlendi Ben ile a bak .

Suçlama.

Koltuğumda arkama yaslandım ve biramdan bir yudum aldım. "Bu geceye kadar onun Ronan Shaughnessy'nin kızı olduğunu fark etmemiştim. Bana sahte bir isim verdi, değil mi Gracie?"

Omuz silkti ve martini bardağının sapıyla oynadı. "Asla çok dikkatli olamazsın. Ne de olsa ben babamın kızıyım. Çevremi küçük tutarım ve çok az insana güvenirim. Ayrıca, senin bir oyuncu olduğunu anlamıştım." Bakışları sağ tarafımdaki sarışına kaydı. Onun orada olduğunu unutmuştum. "Meğer dikkatli olmakta haklıymışım."

Dmitri güldü ve sırtıma bir tokat attı, neşesi yerine gelmişti. "İçimden bir ses Kosta'nın kendi payına düşeni aldığını söylüyor."

"O konuda bir sıkıntı yok. Şikayet edemem," dedim sırtarak.

Keira'nın gözleri bir an için parladı ve havyarla kaplı blini lokması neredeyse boğazına kaçıyordu. Martininin geri kalanını boşaltarak üstünü örttü ve garson yanından geçerken bardağını kaldırarak bir tane daha istedi. Anthony'nin kaşlarını çatmasına kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tüm bu akşam -onu izlerken ve onu korumaya çalıştığım bir şeyin ortasına sürüklendiğini bilmek- midemi düğüm düğüm etmeseydi, gösteri cehennem kadar eğlenceli olurdu.

Tabağımda dokunmadan bıraktığım blini ve havyara baktı. "Havyar hayranı değil misin?"

"Pek sayılmaz."

"Mmm. Bayıldım." Havyarlı ve tüm soslu bir blini'yi ağzına attı ve yemeyi bitirdiğinde parmaklarını yaladı. Bakışlarım gecenin büyük bölümünde sessiz kalan Anthony'ye kaydı ama beni izlediğini hissetmişim. Gözlerindeki uyarıyı okudum. Keira'dan uzak dur. Sakın ona bakma bile.

Başının üstünde ne tutuyordu? Onu yakından izliyordu, bu yüzden durumu onun için daha da kötüleştirmemeye dikkat etmeliydim. Ama tehlikede olmadığını bilmem gerekiyordu. Bu gece ne olursa olsun, onunla birlikte dairesine dönmesine imkân yoktu. Ya da otele. Ya da onunla herhangi bir yere.

Biramı bitirdim ve servis elemanına işaret ettim. Düğmeleri ilikli bir kadındı, saçları acı verici görünen sıkı bir topuzla geriye toplanmıştı, hafif makyajlıydı ve gözlüklüydü. Dikkatleri üzerine çekecek şekilde giyinmemişti, alçak sesle konuşuyordu ve odadaki hiç kimse onun orada olduğunu fark etmemişti. "Bir bira daha alabilir miyim?"

"Elbette, efendim."

Sandalyemi geriye ittim ve peçetemi masaya fırlattım, onu özel yemek odasından dışarı kadar takip ettim ve Erkekler Tuvaleti'ne gitme bahanesiyle kapıyı arkamdan kapattım.

Çenemi koridora doğru salladım ve o da beni ve köşesinin sonuna kadar takip etti. Ben iterek bir kapısını açtım bu dedi ki

Vestiyere girip ışık düğmesini çevirerek odanın boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu içeri soktuk ve kapıyı arkamızdan kapattık.

"Son duyduğumda hepimiz aynı takımdaydık." Ve bana başına buyruk dediler. Federallerin istihbaratlarını bize aktarmaları gerekiyordu. NYPD'nin içeride bir adamı olduğunu çok iyi biliyorlardı ve o adam bendim. Tehlikede olan bendim. Kız arkadaşım bu karmaşanın içine sürükleniyordu. "Neden bana haber verilmedi?"

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Gözlerimi kısımtım. "Daha fazla bilgi."

"Keira Shaughnessy şüpheli bir kişi."

Şüpheli bir kişi. Ne sikim? Etrafa saçmak için kullanışlı küçük bir terimdi ve bir bok ifade etmiyordu. "Neden? Babasının kim olduğu yüzünden mi? O bu işlerin hiçbirine karışmadı."

"Eğer bu kişiselse, duygularınızı kapıda bırakın."

Eğer bu kişisel bir şeyse. "Eğer onun tehlikede olmadığını bilseydim bunu yapmak çok daha kolay olurdu. Onun bu işe karışmasını istemiyorum. O adamın ona yaklaşmasını istemiyorum. Bu yüzden onun güvenliğini sağlamak için planın ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Bana bir bakış attı. "Sen kendi işini yap, bırak biz de kendi işimizi yapalım."

Burnumun kenarını sıkıp derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Dmitri ve ekibinin benim işim olduğunu, Petrov'un ise onların işi olduğunu ima ediyordu. İşim ve Keira arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam Keira'yı seçerdim ama yirmi dört saat içinde her şey bitmiş olacaktı.

Sadece bir gün daha.

"İşiniz Anthony Brennan'ın nişanlısını korumayı da içeriyor mu?"

"Evet. Korunacak. Güvende olacak." Ses tonunun güven verici olması gerekiyordu. Kesik sesli ve saçma sapan bir tavrı olan bir insanın olabileceği kadar güven vericiydi. Ben de başımı salladım ve bu mutlu notla cehennemden gelen akşam yemeğine geri döndüm.

Yerime oturduğumda Ivan masadakilere, "Keira oğlum Sasha'nın çok iyi bir arkadaşıydı," dedi.

"O benim en iyi arkadaşımdı," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. Bütün gece boyunca ilk kez sesi samimi çıkmıştı.

Ivan gülümseyerek onun elini okşadı, gözleri boynundaki haça takılmıştı. "Onun anısını onurlandırdığınızı görmek beni çok mutlu etti."

"Bu haç hiç çıkarmıyorum. Onu sık sık düşünüyorum."

Anthony bu cevaptan hoşlanmamıştı. Gözleri karardı ve çenesi sıkıştı. Kolunu Keira'ya doladı, sahiplenici bir hareketi bu. Neredeyse belli belirsiz irkildiğini gördüm. Sanki onu hizada tutmaya çalışıyormuş gibi omzunu romantik bir jestten daha sıkı bir şekilde sıkıştırdığını da gördüm.

Gözleri benimkilerle buluştu. Perişan haldeydi ve korkmuştu. Şerefsiz herif. Bu saçmalığı kabul etmesi için ona ne söylemişti? Kadın

Daha fazla bilgi vermeden bakışlarını kaçırdı ve sohbet etrafımızda devam etti.

Votka aktı, havyar tüketildi. Daha fazla yemek servis edildi. Kuzu eti. Sığır eti. Patates. Ruhu ısıtacak Rus yemekleri, ya da Ivan Petrov öyle iddia ediyordu. Kurnaz mavi gözleri, kırılmış kahverengi saçları ve güçlü bir yapısı vardı. Onu küçümsemek hata olurdu ama ne zaman oğlundan bahsetse yüz hatları yumuşar, gözleri buğulanırdı. Sasha Petrov'un zayıf noktasıydı ve birilerinin bunu bildiğine ve ona karşı kullandığına bahse girmeye hazırdım.

"İKİ TÜR KADIN VARDIR," dedi Ivan. "Evlendikleriniz, çocuklarınızın annesi olanlar ve fahişeleriniz olanlar."

Dmitri, "Sürtüklerin hadlerini bilmeleri gerekir," diye onayladı. "Bazen çizgiyi aşıyorlar."

"Gerçekten de öyle," dedi Ivan. "Kadınların hangi kategoriye girdiklerini kabul etmeleri ve buna göre hareket etmeleri gerekiyor. Çok fazla kadın seksin fiziksel bir eylem olduğunu anlamıyor. Evli bir adam yoldan çıkarsa, bu hiçbir şey ifade etmez. Kim sürekli havyar yemek ister ki? Bazen menüde farklı bir ürün denemek istersiniz."

Dmitri güldü, har har har, sanki Ivan hem zekice hem de komik bir şey söylemişti.

"Peki ben hangi kategoriye giriyorum?" Keira eğlenerek sordu. Üçüncü martinisini içiyordu. Bu onu daha cesur yapmıştı ve gözleri sürekli benimkileri arıyor, bu da Anthony'yi kızdırıyordu. Gece ilerledikçe onun daha da tedirgin olduğunu görebiliyordum.

Anthony sanki bir çocuğa sabırla bir şey açıklıyormuş gibi, "Seninle evleniyorum," dedi. Onunla tanışmadan önce bile adamdan hoşlanmadığımı biliyordum. Bu gece bunu doğrulamıştı. "Yani, bunun kendi kendini açıklayacağını düşünmeliyim."

"Hmm, bilmiyorum. Bazen tam bir sürtük olabiliyorum."

Anthony güldü. "Biliyorum. Bunu ilk elden gördüm. Ama benimle asla, bebek kız." Martini'yi onun elinden aldı ve ulaşamayacağı bir yere, masanın üzerine koydu. "Beni hep sevdin, değil mi? On iki yaşından beri."

"Sana aşıkım ve sen bunu biliyordun." Bu anıya güldü ama kahkahası zorlamaydı ve gözleri adamın elinden aldığı martinideydi.

Petrov'un kurnaz mavi gözleri bana odaklandı. "Peki sizin görüşleriniz nedir, Bay Nikolevsky?"

"Kadınlar üzerine mi?"

Bir kez başını salladı ve görüşlerimi paylaşmam için davet eder gibi elini uzattı. Keira'nın beni izlediğini hissedebiliyordum, nasıl cevap vereceğimi merak ediyordu.

"Kadınları kategorilere ayırmaya gerek görmüyorum. Yatak odasında fahişe olabilecek ve çocuklarıma iyi annelik yapabilecek bir kadın bulursam, ona bir yüzük takarım. Arada bir orospuluk yapıyorsa ve aldığı kadarını veriyorsa, kendimi tehdit altında hissetmeden bununla başa çıkabilecek kadar erkek olduğumu düşünmek isterim. Aklından geçeni söyleyen ve karşı koyan vahşi kadınları tercih ederim. Tüm pakete sahip olmak varken neden daha azına razı olasınız ki? Ama yine de böyle bir kadın hayatta sadece bir kez karşınıza çıkar. Eğer şanslıysanız."

Ivan yüzümü inceledi, kaşları sanki bir şey anlamaya ya da sözlerimdeki derin anlamı okumaya çalışıyormuş gibi çatıktı. Çok kolaydı. Söylediğim her şey Keira içindi ve ona bakmama gerek kalmadan bunu anladığını biliyordum.

Dmitri kıkırdadı ve başını salladı. "Sürprizlerle dolusun, Kosta."

"Eminim Kosta da sırlarla doludur," dedi Anthony.

"Hayır," dedim rahat bir gülümsemeyle. "Ben açık bir kitabım. Sadece okuması zor biriyim."

Keira bir kakhaha patlattı ve Anthony hariç diğerleri de ona katıldı. içinde.

"Bütün gece Nikolevsky isminin neden Kulağa çok tanıdık geliyor," diye düşündü Ivan. "Ve sonra aklıma geldi. Otuz yıl öncesine gidiyor."

Gerildim ama yüzümü nötr tuttum, bu yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir numaraydı.

"Bir kız vardı, Rus bir kız. Brighton Beach'te bir striptiz kulübünde çalışıyordu. Fahişe kategorisine giriyordu. Eğlenilecek biriydi. Ne yazık ki bu ayrımı anlamadı. Aptal kız gitti ve hamile kaldı." Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Küçük servet avcısı, parası olan her erkeğe yapıştı. İstediklerini elde etmek için vücudunu ve güzel yüzünü kullandı. Ben doğru olanı yaptım elbette. Kürtaj için ona para verdim. Sevgili oğlumun annesi olan kadınla zaten evliydim. Huzur içinde yatsın." Ivan istavroz çıkardı.

Bardağımdaki votkanın kalanını bitirdim. Bu gece için yeterince sarhoş değildim. "Doğru şeyi yapmışsın gibi görünüyor," dedim sesimi eşit tutarak. "Neden dünyaya başka bir zavallı piç getiresin ki?"

"Hmm. Evet," dedi Ivan dalgın dalgın. "Ama yine de oğlumu kaybettiğimden beri merak ediyorum." Düşüncelerini toparlamak istercesine başını salladı. "Adı Natalya'ydı. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu Kosta?"

Başımı salladım. "Hayır. Öyle olduğunu söyleyemem."

KEIRA

Onu masanın karşısında aramamalıydım. Gözlerinin içine bakmamalıydım. Ama gözlerimi kaçıramadım. Söyleyemediğim her şeyi ona anlatmaya çalıştım.

Seni

seviyorum.

Sadece seni.

Bunların hepsi rol. Bunu senin için yapıyorum. Bizim için.

Ancak tüm bunlar bu son ifşaatın yanında arka planda kaldı. O gerçekten Ivan Petrov'un oğlu muydu? Sasha'nın kardeşi mi? Bu mümkün olabilir miydi?

"Kadere inanır mısın?"

"Artık inanıyorum."

Kollarımı ona dolamak istedim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Yakında bunların hepsi uzak bir anı olacaktı. Kötü bir rüyadan başka bir şey olmayacaktı. Petrov'u, Anthony'yi, Dmitri'yi ve bu işe karışan diğer herkesi alaşağı edecekti. Hepsi hapse girdiğinde, birlikte gün batımına doğru yol alacaktık. Bu gece bu restorana girdiğimde onu görmek beni şok etmişti ama aynı zamanda tüm bu maskaralığı oynamam için bana güç vermişti. Ona inancım tamdı. O bu işi halledecekti.

Ama şimdi, beni görevinin tam ortasında görmesinin yanı sıra, Ivan Petrov bu küçük haberle onu şok etmişti. Deacon biyolojik babasının kim olduğunu hiç bilmiyordu ve tam yanımda oturuyor olabileceğini düşünmek tam bir akıl tutulmasıydı.

Şansımız neydi ki? Gezegende yedi milyardan fazla insan vardı ama bir şekilde Deacon ve ben birbirimizi bulmuştuk ve hayatlarımız tahmin edebileceğimizden çok daha fazla şekilde iç içe geçmişti.

Masanın karşısından ona baktım. Yürek parçalayacak kadar güzeldi, saçları tanıştığımız zamanki gibi kısa katlar halinde kesilmişti, yüzü temiz tıraşlıydı ama okunmuyordu. Kucağına tırmanıp ona sarılmak ve asla bırakmamak istedim.

Başını sallayıp Natalya isminin onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylediğinde çok soğukkanlı ve mesafeliydi. Masadaki herkes ona inanacaktı. Ben hariç.

Deacon ve ben yetenekli yalancılarıydık ama aşkımız bir yalan değildi. Bu bizim en büyük gerçeğimizdi. Eden'in da tahmin ettiği gibi, sonsuza dek sürecek mutluluğumuzun çok yakında olmasını umuyordum. Ama bir şekilde öyle olmadığını biliyordum.

Ateşle oynuyorduk ve yanacaktık. En büyük pişmanlığım Deacon'ın beni ateşe kadar takip etmiş olmasıydı.

DEACON

TO felaket yemeğin ertesi sabahı Dmitri aradı. Benimle rıhtımda buluşmak istiyordu. O gece silah ve uyuşturucu sevkiyatı depoya teslim ediliyordu. Biliyordum ki

Keira güvendeydi ve Anthony ile Petrov dün akşam yemekten sonra onu bıraktıklarından beri yanına bile yaklaşmamışlardı. Şu anda önemsedığım tek şey onun güvenliği ve bu işi bitirmektir. Tek odak noktam işti. Dün gece olan ya da söylenen hiçbir şeyin üzerinde durmayı göze alamazdım. Bu iş bitene kadar olmazdı.

İskelenin sonuna kadar yürüdüm ve Dmitri'yi beklerken kahvemi içtim. Beş dakika sonra, Leon'la birlikte geldi, Leon her zamanki gibi Dmitri'nin yanında değil ama duyabileceği bir mesafede durdu.

Dmitri sigarasından bir nefes çekti ve ben de konuşmasını bekledim. "Söylediğin kişi olmadığının düşünmeye başlıyorum."

"Nasıl yani?"

"Ronan Shaughnessy'nin kızını tanıyorsun. Anthony Brennan senin tarafından tehdit edildiğini hissediyor. Ivan Petrov da senin oğlu olduğuna inanıyor. Sen de kimsin lan?"

"Sadece sokak düzeyinde bir satıcı. Önemli biri değil."

Dmitri şakayla karışık güldü. "Önemli biri değil. Görünüşe göre yeni bir işveren bulmana gerek kalmayacak. Petrov seninle doğrudan ilgilenmek istiyor."

"Ben senin için çalışıyorum. Bu benim şovum değil."

Dmitri beni gömleğimin yakasından yakaladı ve yüzüme doğru yaklaşarak beni korkuluklara çarptı. "Bana kazık atarsan kafana bir kurşun sıkırım. Bunun için çok çalıştım, önemli biri tarafından becerilmek istemiyorum."

Onu ittim. "Seni becermek gibi bir niyetim yok. Sadece anlaştığımız gibi payımı istiyorum. Hepsi bu."

Yüzüme baktı ve ben de yüzümü dikkatle nötr tuttum. "Leon seni 11'de alacak."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Sikeyim.

Bu planlandığı gibi gitmiyordu. Ama böyle şeyler nadiren olur. Bir insanın her hareketini tahmin edemezsiniz. Kimse bu boktan şovu tahmin edemezdi.

KABLOLUYDUM, siyah düğmeli gömleğimin düğmesine ses ve görüntü aktaran küçük bir mikrofon takılıydı. Yardım sinyali göndermem gerekirse destek ekibim hemen yolun aşağısındaydı. Ben serbest kaldıktan ve kimliğim açığa çıktıktan sonra NYPD ve federal ajanlar tutuklamaları yapacaklardı. Plan buydu. Ama planların göz açıp kapayıncaya kadar boka sarabileceğini zaten biliyordum.

İki yüz kilo kokain ve eroin, koli bantlı tuğlalara sarılmış halde, soğan, patates ve domates gibi ürünlerin altına gizlenmişti. Kırk dokuz saldırı silahı ve yirmi dokuz tabanca. Birkaç milyon insanı öldürmeye yetecek kadar Fentanil. Hepsi bir ürün kamyonunun arkasında depoya yuvarlanmıştı, Ivan ve Anthony de Mercedes'le onları takip ediyordu ve ürünün envanterini çıkardıktan sonra Dmitri parayı Ivan'ın paravan şirketine aktarmış, biz de ürünü depo raflarına boşaltmıştık. Benim işim bitmişti. Çıkma vakti gelmişti.

"Şimdi anlıyorum. Sasha'ya olan benzerliğinizi," dedi Petrov. "Gözlerinden belli. Beyninin içinde o kadar çok şey dönüyor ki. Sasha her zaman düşünür, plan yapar, komplo kurardı. Tıpkı senin gibi."

Burnumdan nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Buraya baba/oğul sohbeti için gelmemiştim. "Oğlunuz için üzgünüm. Başınız sağ olsun. Ama ben-"

"Annen nasıl biriydi?"

"Bilmiyorum. Ben bebekken ölmüş. Koruyucu ailede büyüdüm."

"Sen benim oğlumsun. Burada olduğunu biliyorum." Sağ yumruğunu göğsüne vurdu.

"Yanılıyorsunuz. Ben senin oğlun değilim."

"Belli ki aile işinde yeteneklisiniz," dedi. "Her şeye sahip olmak varken neden bu kadar azıyla yetinesin ki?"

"Hepsini al," diye tekrarladım, göz ucuyla Anthony'yi izliyordum. Kamyonun yanında Dmitri ve Leon'la konuşuyordu ama sesleri duyulamayacak kadar kısıktı. Bu beni gerdi. Sergei deponun karşı tarafında kapıyı koruyordu, Viktor ise deponun dışında

kapıya bakıyordu. Petrov'un içeride Anthony dahil üç adamı vardı. Kimse gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. "Şu anda istediğim tek şey soğuk bir bira ve duş. Uzun bir gün oldu."

"Size ne teklif ettiğimi anladığınızı sanmıyorum. Bu gece yapabileceklerimizin yanında hiçbir şeydi. Seni kanatlarımın altına almak istiyorum, Kosta. Sana ipleri öğretmek istiyorum." Elini omzuna vurdu. "Bunu konuşmak için yarın buluşacağız."

Anthony görünürde yoktu. Dmitri ve Leon beni ve Petrov'u izliyorlardı.

"Dmitri, ben gidiyorum." Kapıya doğru yürüdüm. Dmitri ve Leon silahlarını çekerek yaklaşıırken Sergei silahını çekti.

"Hiç sanmıyorum, dostum."

Safları sıklaştırıyorlardı, Petrov'un adamları ona karşı dönüyordu ve biz sayıca azdık.

Çok hızlı gerçekleşen ama ağır çekimde oynanıyor gibi görünen anlardan biriydi.

Bir el silah sesi duyuldu ve ben döndüm, silah sesi deponun duvarlarından sekerken belimdeki silahımı çektim.

"Ölmeden önce oğlunun son sözlerini bilmek ister misin, yaşlı adam?"

"Seni orospu çocuğu!" Petrov omzunu tutarak ve ayaklarının üzerinde sallanarak hırıldadı.

"Siktir git. Bunlar onun sözleriydi. Sonuna kadar bir savaşçı," dedi Anthony, Petrov'un kafasına bir kurşun sıkarak.

Anthony silahını bana doğrulttu. "Keira'yı sikerken seni hatırlayacağım."

Anthony'nin silahından çıkan mermiyle aynı anda parmağım tetiğe bastı. Orosu çocuğu. Çarpmanın etkisiyle geri çekildim ve bir el daha ateş ettim. Deponun kapıları patlayarak açılırken silahım elimden kayıp betona çarptı.

"Polis! Kımıldamayın."

Dizlerim yere çarptı, görüşüm bulanıklaştı. Beyaz bir acı göğsümü yaktı. Kana baktım, omzumun üzerine düşerken elimle kalbimi kapattım.

Uzaklardan bir yerden siren sesleri duydum. Helikopter pervanelerinin vızıltısını. Beton üzerinde botlar. Bir polis telsizinin çığırması.

Gözlerimi kapattım. Ağır bir şey göğsüme bastırdı. Soluk soluğa kaldım, bir sonraki nefesimi almak için mücadele ettim.

"Bizimle kal," dedi sert bir ses. "Beni duyuyor musun?"

Ölmeden önce hayatınız gözünüzün önünden geçer derler. Tek gördüğüm Keira'ydı. Onun yüzü. Gülümsemesi. Her şeyini. Onu ormanda gördüm, koşarken vahşi saçları arkasında uçuşuyordu. Bir harabenin içinde

eski bir otelde, hiçbir yere çıkmayan bir merdivenden tırmanıyordu. Dağın tepesinde oturmuş, yüzü güneşe dönük, yüzünde görkemli bir gülümseme.

Benim yalınayak Sindirella'm. Benim çarpık prensesim.

"Benim için savaşır mısın?"

"Ölümüne."

"Ya benimle gelirsin ya da
ölürsün?" "Son nefesime kadar."

OceanofPDF.com

KEIRA

I Sabahın ikisiydi, ama uyuyamayacak kadar yorgun ve sarsıntılıydım, kafamda o kadar çok düşünce ve anı dönüyordu ki huzur bulamıyordum. "Deja Vu" tarafından Post Malone çalındı Kulaklığımla şehrin gürültüsünü bastırıyordum. Eski tanıdık yerime geri dönmüştüm. Ayaklarımı balkonun korkuluklarına dayayıp siyah ve mavi yıldızsız gökyüzüne baktım. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyordum.

Boynumdaki haça uzandığımda, orada olmadığını bir kez daha hatırladım. Anthony dün gece boynumdaki haçı koparmış, tenimde çığ, kırmızı bir iz bırakmış ve araba beni binama bırakmadan önce kolyemi cebine sokmuştu. Ivan akşam yemeğinde o bombayı patlattıktan sonra Anthony'nin dikkati dağılmış ve gerginleşmişti. Neyse ki o zamandan beri onu görmemiştim. Daireme girdikten dakikalar sonra iki federal ajan kapımda belirdi. Ivan Petrov ve Anthony Brennan'la olan ilişkim ve babamla olan bağlantıları hakkında beni sorguladılar. Elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim. Onların işlerini bilmiyordum. Bu konuda hiç bilgi sahibi olmamıştım. Anthony ile on aydan fazla bir süredir görüşmüyordum ve Ivan'ı da üç yıldır görmemiştim. Beni Deacon hakkında da sorguladılar, onun hakkında ne kadar şey bildiğimi ve göreviyle ilgili bana neler anlattığını sordular. "Bana bu konuda tek kelime bile etmedi. Onun hakkında hiç konuşmadık. iş ve ben ilişkimizden kimseye bahsetmedik" demiştim.

Doğruyu söylemiştim. Başka soruları olursa benimle irtibata geçeceklerini söylediler.

Elimi göğsümde gezdirdim. Kalbimdeki donuk ağrı geçmiyordu. O kadar çok acıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Beni koruyacak Sasha'nın haçı yoktu. Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek Deacon yoktu. İyi olmayacağını biliyordum.

Dün gece o Rus restoranında biliyordum.

Zil sesim kulaklığımdaki müziği kesti. Kapüşonumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Telefona cevap verdim ve Catskills'deki o iki güne geri dönebilmeyi dileyerek gözlerimi kapattım. Anthony kapıma gelmeden önceki zamana.

"Alo?" Arayanın kim olduğunu biliyordum. Adı ekrandaydı. O Pazar yola çıkmadan önce numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Deacon'ın fikriydi.

"Hey anne, Keira'nın numarasını almalısın."

"Merhaba tatlım. Ben Faye Ramsey. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Ben Deacon."

"O mu?" Sertçe yutkundum. Ciddi bir şey olmasa beni bu kadar geç saatte aramazdı. "Ne oldu?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Çok fazla detaya sahip değiliz. Hastaneye daha yeni vardık."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Tamam. Hangi hastane? Seninle buluşabilirim."

"Bilgileri sana mesaj atarım."

"Bana ne bildiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Sanki bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi yine duraksadı. "Lütfen. Bilmem gerekiyor."

"Göğsünden vurulmuş. Onu ameliyata aldılar." Göğsünden vurulmuş.

"Ve tatlım? Taksiye bindiğinden emin ol. Deacon'ın üzgünken araba kullanmanı istemeyeceğini biliyorum."

"Tamam. Yakında görüşürüz. Aradığınız için teşekkür ederim. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bilmenizi isterdi. Ve buraya geldiğinde senin için burada olacağız."

Vedalaşıp telefonu kapattık ve oğlu vurulmuşken sesinin nasıl bu kadar sakin çıkabildiğini merak ettim. Ama yapman gereken buydu. Güçlü kalmak zorundaydınız. Etrafınızdaki insanlar için bir arada kalmalıydınız. Dağılmanın ya da en kötü senaryoyu düşünmenin zamanı değildi. Umut etme ve dua etme zamanıydı. Yalvarmak, takas etmek ve Tanrı'ya yakarmak.

Ciğerlerime hava çektim ve rehberimde gezindim.

Beni istediğiniz zaman arayın. Gece ya da gündüz.

Geleceğim. Sen benim sabah ikideki insanımsın.

Connor'ı aradıktan on beş dakika sonra Killian'ın Range Rover'ı onları beklediğim binanın önünde durdu. Şimdi arka koltukta Ava ve Eden'in yanında oturuyordum, hastaneye gidiyorduk. Belki de beni konuşturmalarının faydası olmuştur. Onlara hikayemi anlattım.

Ben ve Deacon, Haziran ayında o gizli görevdeyken karşılaşmıştık ve o zamandan beri bir ilişkimiz vardı.

Kimse bunu duyduğuna fazla şaşırmadı. Zaten şüphelendikleri bir şeyi doğruladığım fikrine kapıldım.

Ama son kırk sekiz saat içinde olan her şeyi atladım. Anthony. Ivan. Çarpık bağlantımız. Ve dünyalarımızın nasıl çarpıştığını.

"Killian, daha hızlı süremez misin?" Arka koltuktan sordum. Bu mantıksız bir istektir. Killian yavaş bir sürücü değildi ve Faye bana Deacon'ın ameliyata alındığını, dolayısıyla onu zaten göremeyeceğimizi söyledi. Ama hastanede olmam gerekiyordu. Onun için orada olmalıydım.

"Neredeyse geldik," dedi Connor. "Her şey yoluna girecek." "Söz mü?" Söz veremeyeceğini bildiğim için sordum.

"Sadece inançlı olmalısın bebeğim. O sert bir adam. O bir savaşçı. Bunu atlabilecek biri varsa o da Deacon'dır."

Bana teklif edebileceği en fazla şey buydu. Söz vermedi. Garanti yok. Hayat bu şekilde işlemedi.

"Ona söylemediğim o kadar çok şey var ki. Onun hakkında hâlâ bilmediğim o kadar çok küçük şey var ki."

"Şansın olacak," dedi Eden. "Ona her şeyi anlatacaksın."

Killian dikiz aynasından Eden'a baktı. Yüzündeki ifadeyi kaçırmadım. Sahte umutlar vermemesi gerektiğine dair sessiz bir uyarı.

"Bize Deacon Ramsey'den biraz daha bahset," dedi Ava elimi sıkarak ve arabadaki gerginliği biraz olsun dağıtmaya çalıştı.

Onlara hâlâ söylemediğim çok şey vardı ama neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimi bilmiyordum. Ivan ve Anthony çoktan tutuklanmış mıydı? Deacon neden vurulmuştu?

"Sonunda kafasına bir kurşun yerse çok yazık olur."

Tüylerim diken diken oldu. Bu benim hatam mıydı? Benim yüzümden mi vurulmuştu?

Bir önseziyle Google'da Ivan Petrov'u arattım, herhangi bir cevap almayı beklemiyordum ama denemeye değerdi.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ivan Petrov ve Anthony Brennan'ın olay yerinde öldüğü açıklandı.

Deacon'ın ismi, gizli görevde çalışan bir dedektif olduğu ve kimliğini korumak istedikleri gerekçesiyle saklı tutulmuştur. Ambulansına hastaneye kadar bir polis konvoyu eşlik etmişti. Bu sabah saat 12:23'te Queens'teki bir depoda ele geçirilen iki yüz kilo uyuşturucu ve silahlarla ilgili olarak altı kişi tutuklanmış ve gözaltında tutuluyordu.

Killian hastanenin yanındaki park yerine girip motoru durdurduğunda telefonumu cebime koydum.

Ramsey'leri bekleme odasında bulduk ve ben tanıştırmadan önce Faye, Cal ve Abby bana sarıldılar. Sonra yerimize oturduk ve bekledik. Otomattan aldığımız kahveleri içtik ve ailesinin anlattığı Deacon hikâyelerini dinledik. Deacon'ın çocukluğunu ve paylaştıkları küçük anekdotları dinlemeye bayıldım.

Beklemek, umut etmek ve dua etmekle geçen o korkunç gecede bir ara huzuru buldum. Bu açıklayabileceğim ya da anlayabileceğim bir şey değildi ama kalbimin derinliklerinde Deacon'ın iyi olacağını biliyordum. Bir şansımız olacağını biliyordum. Hayatın onu seven tüm insanlardan koparacak kadar acımasız olmayacağını biliyordum. Tam karşımda oturan Faye'e gülümsedim ve onun gülümsemesi de benimkiyle eşleşti.

On beş dakika sonra doktor zaten bildiğimiz şeyi doğruladı. Deacon'ın durumu kritikti ama stabildi. Atlatacaktı. Şanslıydı, eğer öyle denebilirse. Kurşun kalbine isabet etmemişti.

Faye'in az önce boşalttığı sandalyeye oturdum ve Deacon'ın yatağına yaklaştırıp elini elim'e aldım. Elimi biraz sıktı.

"Selam bebeğim." Sesi boğazındaki tüp yüzünden kısık ve çığdı.

Gülümsedim. "Hey bebeğim. Biraz ilgi için her şeyi yaparsın."

Güldü ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım. Özür dilerim. Gülmeyin. Kahretsin. Yatağımın başucunda biraz çalışmam gerek."

Bu onu tekrar güldürdü ve acı verici görünüyordu. Tam bir aptaldım. Bu, söylemek istediğim tüm o sözleri söyleme, söyleyemeyeceğimden korktuğum her şeyi ona anlatma şansımdı. Bunun yerine ona, kolundaki serum tüplerine, göğsündeki dikişleri ve burnundaki oksijen tüplerini örten hastane önlüğüne baktım. Bronz teninin altındaki solgun yüzüne. Ve her şey bir kez daha kafama dank etti. Deacon vurulmuştu ve onu neredeyse kaybediyorduk. "Acıyor mu?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Burada çok iyi ilaçlar var." Gülmeye çalıştım ama hıçkırık gibi geldi. Elimi tekrar sıktı. "Ben iyiyim. Şanslıydım."

Sadece Deacon göğsünden vurulduktan sonra şanslı olduğunu söyleyebilirdi, gerçi daha önce ben de aynı şeyi söylüyordum, şimdi ise

gerçeklik o kadar da şanslı
hissetmiyordu. "Bu
nasıl şans?"

"Cebimde uğurlu taşım vardı. Çöpten vurulabilirdim. Bu gerçek bir
trajedi olurdu."

Güldüm. "Aman Tanrım. Sen delisin." Gülümsedi, göz kapakları
uykuyla savaşıyormuş ve ben burada olduğum için uyanık kalmaya
çalışıyormuş gibi ağırdı. "Biraz dinlenmene izin vermeliyim."

"Kal. Beni bırakma."

Sertçe yutkundum. "Seni bırakmayacağım. Burada, yanında olacağım.
Biraz uyu."

Gözleri kapandı ve başucuna oturup uyumasını izledim, göğsü sabit bir
ritimle inip kalkıyordu, kalbi hala atıyordu. Gözlerimi kapadım, tüm
duyguların üzerimden akıp gitmesine izin verdim, saatlerce bekledim
ve b a ş a r a m a y a c a ğ ı n d a n endişelendim. Ama başardı. Güçlüydü,
savaşçıydı ve hayattaydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ve sonra kendimi ağlamaya bıraktım. Minnet ve sevinç gözyaşları
üzüntü ve rahatlamayla karıştı çünkü artık onun iyi olacağını ve bir şekilde,
bir şekilde bunu birlikte atlatacağımızı biliyordum.

OceanofPDF.com

DEACON

ALTI HAFTA SONRA

Ionaylanmıştı. Ivan Petrov benim biyolojik babamdı. Ben hastanedeyken Casarico'dan DNA örneklerimizi test için laboratuvara göndermesini istemiştim. Gerçeği bilmek, sonsuza kadar merak ediyorum. Bir eşleşme olmuştu.

Geçtiğimiz haftalarda, bunun benim için ne anlama geldiğini düşünmek için zamanım oldu ve bunun pek bir şey ifade etmediği sonucuna vardım. Cal Ramsey benim gerçek babamdı. Yirmi bir yıl boyunca hep yanımda olmuştu. Çocukken, ihtiyacım olduğunda beni disipline etmiş, arka bahçede benimle top oynamış, ev ödevlerime yardım etmiş, her veli toplantısına katılmış, okul müdürü ve rehber öğretmenle ikimizin de hatırlamak istemeyeceği kadar çok kez görüşmüştü. Bana bir kadına nasıl saygılı davranılacağını öğretti. Bana nasıl erkek olunacağını öğretti. Ve tüm iniş çıkışlarımda, asi gençlik yıllarımda ve muhtemelen benden pek hoşlanmadığı zamanlarda bile beni sevmeye devam etmişti. Hiç merak etmem ya da tahmin etmem gerekmedi. Bana sadece söylemekle kalmamış, davranışlarıyla da göstermişti. Şanslıydım. Hiçbir DNA'yı paylaşmamalarına rağmen nasıl seveceklerini bilen ve kendilerini özgürce veren ebeveynler tarafından seçilmiştim.

Yani Ivan Petrov benim gerçek babam değilmiş. Natalya'ya kürtaj için para vererek 'doğru şeyi' yaptığını düşünen sperm donörüydü. Tüm bu duygularla hızlı ve etkili bir şekilde başa çıkmıştım ve çoğunlukla hayatıma devam etmiştim. Kim olduğumu ve nasıl bir adam olmak istediğimi biliyordum. Ivan Petrov'un bu konuda hiçbir etkisi yoktu.

Tetiği çekip Anthony Brennan'a iki kurşun sıkmakla barışmıştım. Nefsi müdafaaydı ve eğer

başka bir çıkış yolu olsaydı, onu kullanırdım. Bir adamı öldürmek gurur duyduğum bir şey değil. Bunu hafife almıyorum. Ama bununla yaşayabilirim. Aynada kendime korkmadan bakabiliyorum. Yapmam gerekeni yaptım.

Ben vurulma olayını ve Ivan Petrov ifşasını geride bırakmanın bir yolunu bulmuştum ama Keira bulamamıştı.

Ben iyileşirken, Keira benimle yaşıyordu. Hemşirecilik oynuyordu. Üzerime titriyordu. Benim için endişeleniyordu. Alnı sürekli çatıktı. Korkuyordu ve Keira'yı üzgün ya da mutsuz görmekten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da onu korkmuş görmektir. Korkularının onu ele geçirmesine izin vermişti ve korkuları onu tüketmeye başlamıştı.

Uyandığımda onu karanlıkta bana bakarken bulduğum sayısız gece oldu, eli hala attığından emin olmak için kalbimin üzerindeydi. Beni kaybetmekten korkuyordu. İşe geri döneceğim günden korkuyordu. Geçen hafta, gecenin bir yarısı, onun beni izlediğini hissettim.

"Bütün gece bana mı bakacaksın?" Gözlerim hâlâ kapalıyken sordum.

"Belki." Avucunu kalbimin üzerine koydu. Göğsümdeki yara izinin üzerine. Gözlerimi açtım ve ona bakmak için başımı çevirdim. Yan yatmış, başını elinin üzerine koymuştu.

"Neden Çete Ekibi? Seni trafik görevine falan atamalarını söyle."

"Can sıkıntısından ölmemi mi istiyorsun?" "Bu hiç komik değil," dedi karanlık bir sesle.

"Bu benim işim, bebeğim. O gece olanlar normal değildi." İş başında vurulma olasılığı ile ilgili istatistikleri sıraladım. Pek olası değildi. "Ormancı olmak polis olmaktan daha tehlikeli."

Ama buna inanmıyordu ve söyleyebileceğim hiçbir şey onu rahatlatmadı.

"Kapıdan her çıktığında, eve gelmeyeceğin için endişeleneceğim."

Ona her zaman eve döneceğimi, bana hiçbir şey olmayacağını söylemek istedim. Ama böyle bir garanti veremezdim. Kimse veremezdi. Zamanınızın ne zaman dolduğunu asla bilemezsiniz. "Korku içinde yaşayamazsın. Böyle yaşanmaz."

"Neredeyse ölüyordun, Deacon."

"Ama yapmadım. Hâlâ buradayım, senin yanıdayım. Kuş tüyü yastıklarından üçüne yaslanmış durumdayım." Aşırıya kaçmıştı. Burada hava daha incedi.

"Seninle ilgilenmeye çalışıyorum."

"Ve bunu takdir ediyorum. Ama benimle ilgilenmek istiyorsan, elini aşağı indir." Elini istediğim yere doğru yönlendirdim. "Eli unut. Ben senin içinde olmak istiyorum."

"Ciddiyim."

"Ben de. Senin içinde olmalıyım."

"Eddie o taşı hava valfime koyduğunda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Bunu binle çarp ve benim hissettiklerimin yanına bile yaklaşılamazsın. Ve bana ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırladım. Ayrıca, bu yarışlara bir son vermediğim için kızgınlığımın esas olarak kendime yönelik olduğunu da hatırladım. Beni asıl kızdıran şey ise bana yalan söylemiş olmasıydı. "Bu farklıydı."

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Çifte standart. Senin benim için endişelenmen normal ama benim senin için endişelenmem normal değil."

"Seni geceleri uyutmuyorsa sorun var demektir. Ya da seni yaşamaktan korkar hale getiriyorsa Keira."

Sonraki birkaç gün boyunca biraz düşündüm. Tanrı biliyor ya, oturup bir şeyler düşünmek için bolca vaktim vardı. Anneme ve Keira'ya kalsa, Keira her akşam işten eve dönene kadar kığım bütün gün kanepede dikili, elimde kumanda olurdu. Ama soruna bir çözüm buldum.

Benim çözümüm alışılmışın dışında ve biraz da çılgıncaydı. Çoğu insan için bir anlam ifade etmeyecekti, bu da bizim için mükemmeldi. "Sokak yarışlarını özlüyor musun?" Birkaç gece sonra akşam yemeğinde ona sordum - annemin pişirirken ona koçluk y a p t ı ğ ı biber ve mısır ekmeği. Ne yazık ki Keira yoldan çıkmış ve hiç şüphesiz gezegendeki en acı biberleri eklemişti. Bu yüzden biberin iyi olup olmadığını söyleyemem. İlk ısırıktan sonra damak tadım iki gün boyunca mahvoldu. O kadar baharatlıydı ki gözlerim yaşardı, burnum aktı ve dudaklarım kabardı.

"Bu hileli bir soru mu? Biraz daha Chili Diablo?" diye sordu, yüzünde hınzır bir sırıtişla.

"Bu bir evet ya da hayır cevabı. Çiliye hayır. Seninkini bitirmek için de bir zorlama hissetmiyorum."

"Yani başarılı oldu," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ve evet. Ama bir daha yapmayacağıma söz verdim."

"Ya bunu yasal olarak yapmanın bir yolu varsa?"

"Gerçekten mi? Nerede? Nasıl?" Gözleri heyecanla parladı ve ben de bunun mükemmel bir çözüm olduğunu anladım.

Çarşamba gecesi ailesiyle birlikte Jersey'deki bir drag pistinin tribünlerinde buldum kendimi.

"Bana bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıkla." Killian kaşlarını çatarak Keira'nın yarış sırasını beklediği sıralama şeritlerine baktı. Dragway'de her Çarşamba test ve ayar gecesi gibi amatör yarışlar düzenlenirdi. Arabalar sokağa uygun olmalıydı ve sürücüler ehliyetlerini, ruhsatlarını ve araba sigortalarını göstermek zorundaydı ve kaslı arabalar için özel bir bölüm vardı, bu yüzden Keira için mükemmeldi.

"Yarışmak onu mutlu ediyor," dedim basitçe. "Sen bir polissin," diye homurdandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, altı hafta önce bütün geceyi lanet olası bir hastanede geçirdik, kurşun yarasından kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorduk. Keira çok korkmuştu ve senin için endişeleniyordu. O çok şey yaşadı, sen de öyle. Ve sen bunun cevabının drag yarışı olduğunu mu düşünüyorsun?" Yanından hızla geçen iki arabayı işaret etti, motorlarının gürültüsü çeyrek millik pisti yiyip bitiriyordu. "Ona geçmişinden kaçamayacağını söyledim ve sen şimdi kaçabileceğine mi karar veriyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Nereden geldiğini anlıyorum. Ama bu onun geçmişinden kaçmakla ilgili değil. Bu korkusuzca yaşamakla ilgili."

Connor Killian'a, "Bence asıl meseleyi kaçırıyorsun," dedi. Killian ona ters ters baktı.

Ava erimiş çikolataya batırdığı churro'sundan bir ısırık alırken, "Mesele şu ki, Deacon ve Keira'nın ikisi de çılgın ve bu da onları birbirleri için mükemmel kılıyor," dedi.

"Teşekkürler," dedim, bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçerek. "Ne zaman isterseniz, Dedektif McHottie."

Ava'nın bana taktığı yeni lakap karşısında kıkırdadım. Killian'a "Bu sokakta yasal drag yarışı," dedim.

Eden, "Bir dahaki sefere arka kapıdan girmeliyiz," dedi.

Ava ona beşlik çaktı. "Sizin için kokteyl getireceğiz." Killian'a dirsek attı. "Neşelen, Killian. Keira iyi olacak. Gerçi bu DJ'de bir şeyler eksik. Bu heavy metalle karışık country müzik mi?"

"Drag yarışı müziği olmalı," dedi Connor.

"Drag yarışları güvenli değildir," dedi Killian.

"Bu ailede ne zamandan beri herkes güvenli oynar oldu?" diye sordu

Eden. Killian bıkkın bir iç geçirdi.

Connor, "Herkes bir şeylerle başa çıkmak için kendi yolunu bulmalı," dedi. "Bu onlarınki. Buna saygı duyun."

"Keira'yı mutlu görmek güzel," dedi Eden, kolunu Killian'ın koluna dolayarak. "Bu gece daha çok Keira'ya benziyor."

Eden tam isabet. Keira yavaş şerit için yaratılmamıştı ve oturup endişelenip korkularının onu tüketmesine izin verdiğinde, içindeki kıvılcımı kaybetti.

Dikkatimi siyah Charger'a ve direksiyon başındaki kıza verdim. Su kutusunun etrafından dolaştı ve sadece arka lastikleri ıslanacak şekilde geri gitti, sonra başlangıç çizgisinden hemen önce öne doğru çekildi ve bir yanma hareketi yaptı. Tam bir profesyonel gibiydi. Dumanların arasından bile gülümsediğini görebiliyordum.

Kızımı Noel arifesinde bir çocuk kadar mutlu etmek için yanmak gibisi yok.

"Vay canına," dedi Connor. "Bu çok etkileyici."

Charger'ın yaydığı duman bulutu ve motorundan çıkan makineli tüfek gürültüsü oldukça etkileyiciydi.

Keira başını çevirip tribünlerde bizi aradı. Tam önümüzde bizi görünce kocaman bir gülümseme ve el salladı, sonra da bana bir öpücük kondurdu. Ben de ona bir öpücük verdim. Biri kıs kıs güldü. Muhtemelen Ava'ydı. Keira başlangıç çizgisine bir Mustang Cobra'nın yanına yanaştı ve gözlerini sahne ışıklarından ayırmadı. Yuvarlak kehribar ışıklar geri saymaya başladı, sonra yeşil ışık yanıp söndü ve Keira hemen yola koyuldu.

Tezahürat bölümü gürültülü ve coşkuluymuş ve yarış sadece yirmi saniye sürdü. O kadar çabuk bitmişti ki bir bulanıklıktı ve neyin yanlış gidebileceği konusunda endişelenmek için çok az zaman kalmıştı.

Keira bitiş çizgisini yarım araba boyu farkla önde geçti. Mustang'in hiç şansı yoktu.

"Yani planın bu mu?" Killian, Keira'nın iyi iş çıkardığını isteksizce kabul etmesine rağmen sordu. Kabul edelim ki Killian hiçbir zaman riskten kaçınan biri olmamıştı. Sadece hayatındaki kadınlar için endişeleniyordu ki bunu çok iyi anlıyordum.

Sırttım. "Tırmanmamız gereken dağlar var. Bu ilk adım."

Connor kıkırdadı. "Bu hızla gidersen, o dağa rekor sürede tırmanacaksın."

"Biz oyalanmayız. Yarına kadar aşağı inmiş oluruz," diye kendimden emin bir şekilde ilan ettim. Bunu varsaymak için erken ve ukalaca olabilirdi ama Keira'ya güveniyordum. Bize güveniyordum. O güçlü ve dirençliydi ve şeytanlarımızı birlikte öldürecektik.

"Sanırım onun elini tutmak için orada olacaksın," dedi Connor.

"Yolun her adımında."

Ava ellerini birbirine çırttı. "Bu çok heyecan verici. Sosyal medya hesaplarını ayarlayacağım. Keira drag yarışı pistindeki en ateşli sansasyon olacak."

Connor ve Killian hep bir ağızdan inlediler. Ben güldüm. Keira New Jersey'e giderken sponsorlar ve bir araba almaktan bahsediyordu ve bu geceki performanstan sonra eve dönene kadar bu konu hakkında konuşacağından emindim.

Ava omzuma küçük bir yumruk attı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma. Kurşun yarasından sonra iyileşmeye çalıştığını unutup duruyorum."

"Ben iyiyim. Bunun için endişelenme." Keira'ya da aynı şeyi söyleyip duruyordum ama her söylediğimde sinirleniyor ve yaralarımı yeterince ciddiye almadığımı söylüyordu.

"Keira'nın tüm takipçileri ikinizi birlikte çok sevecek. Dedektif ve drag yarışçısını şimdi görebiliyorum. Rüya takım."

"Bebeğim, biraz sakın ol," dedi Connor. "Sosyal medya drag yarışlarından daha tehlikeli."

"Sosyal medya ile olan sorunlarını aşmalısın. Bak Killian'ın kariyerine ne yaptı. Ve Forever Ink'e." Biz drag yarışçımızın gelmesini beklemek üzere otoparka doğru yürürken, Ava savunmasına devam etti.

"Nasıl hissediyorsun?" Eden, onunla ve Killian'la birlikte adım atarken sordu.

"Her şey yolunda. Şansım yaver gitti."

"Sadece bizi bir daha böyle korkutma."

"Elimden geleni yapacağım." Gözlerim karnına kaydı. Kabarık ceketinin altında henüz bir yumru olup olmadığını anlayamadım. "Nasıl hissediyorsun?"

Killian kolunu onun omuzlarına doladı. "Harika hissediyorum. Şansım yaver gitti. Aslında her gün şansım yaver gidiyor. Bazen günde iki ya da üç kez." Killian'a göz kırptı, o da başını sallayıp kıkırdadı.

Keira'yı beklemek için Connor'ın Harley'sinin yanına park etmiş olan Killian'ın Range Rover'ının yanında durduk. On dakika sonra kükreyerek otoparka girdi.

"İşte Mario geliyor," dedi Ava. "Onun hız cezalarını düzelttin mi? Bir polisle birlikte olmanın avantajlarından biri de bu, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne hız cezası?"

Ava elini ağzına kapattı. "Bir şey söylediğimi unut." "Tanrım," diye mırıldandı Killian.

Keira arabasından atladı ve kendini kollarıma attı. "Teşekkür ederim. Çok acelem vardı."

"Amacım memnun etmek."

"Oh, öyle, Batman. Beni çok memnun ediyorsun." Kıçını avuçladım ve onu yukarı kaldırdım, bacakları belime dolandı ve ağzımı onunkine bastırdım. Beni uzun, yavaş ve kirli bir şekilde öptü ve ben de onun hız cezalarını unuttum.

Keira Shaughnessy'yi öpmek hayatta olduğum için şükretmemin bir başka nedeniydi.

"Bir oda tutun," dedi Ava.

Öpüşmeyi kesip onu yere yatırdığımda Keira bana gülümsedi. Bana sırtını döndü ve ben de kollarımı ona dolayarak kıçını kasıklarına sürmesini sağladım.

"Böyle devam edersen seni arka koltukta becermek zorunda kalacağım," diye fısıldadım kulağına.

"Söz mü?"

"Virginia'ya iyi yolculuklar," dedi Eden Keira'yı kucaklayarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi Connor.

Kucaklaşmalar bittikten ve diğerleri gittikten sonra elimi uzattım ve parmaklarımı oynattım. "Anahtarlarını ver, Buttercup."

"Charger'ımı benden başka kimse kullanamaz."

"Kaç tane hız cezan var?"

Gözlerini kısıtı ve ben de kışına bir şaplak attım. "O tatlı kışını yolcu koltuğuna koy. Sana bazı taktik sürüş becerileri ve manevralar göstereceğim."

"Ooh, seksi. Bu dersi dört gözle bekliyorum." Anahtarlarını vermeden önce taşın kot pantolonunun cebinde olduğundan emin olmak için ceplerimi yokladı. Hâlâ batıl inançları vardı. Asla itiraf etmese de taşın beni koruduğuna hâlâ inanıyordu. Ama Keira geri dönmüştü, küstahlığı geri gelmişti.

Eve dönerken "Bunu gerçekten yarın mı yapıyoruz?" diye sordu.

"Bunu gerçekten yapıyoruz. Şüpheli mi var?"

"Hayır. Sen bir sakın değilsin." Sesi bu konuda sinirlenmiş gibiydi.

"Geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yok. Sadece onunla yüzleşmeli, barışmalı ve yolumuza devam etmeliyiz."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Karmaşık olmak zorunda değil."

Güldü. "Evet, tamam. Eskiden babam için çalışan bir adam tarafından vurulmuş olman karmaşık değil. Ya da Ivan Petrov'un baban olduğunu ve Sasha'nın, en iyi arkadaşımın ve ilk erkek arkadaşımın kardeşin olduğunu öğrenmen. Çünkü bu delilik değil."

Çılgıncaydı. Berbattı. Tuhaftı. En çılgın hayallerimin bile ötesinde bir tesadüftü. Ama hayat buydu. Bu saçmalığı uyduramazdınız. Ivan Petrov'a karşı gerçek bir ilgim yoktu ama Sasha'yı tanıma şansına sahip olmak isterdim, bu yüzden Keira'nın ortak bağlantımız olması garip ama bir şekilde uygundu.

Yarın önümüzde on saatlik bir yol vardı. Babasıyla yüzleşmeden önce konuşmak ve bazı şeyleri halletmek için bolca zamanımız olacaktı. Hâlâ bitmemiş bir işimiz vardı. Hepsini ortaya dökmek iyi olabilirdi. "Yolda bana Sasha hakkında her şeyi anlatabilirsin."

OceanofPDF.com

KEIRA

I Otoparktan hapishane duvarlarına bakmanın üçüncü günüydü. Deacon'ın cipinde yirmi dakikadır oturuyorduk. Tarçınlı Pop-Tart yemiş ve kahvemi bitirmiştım. Hangi genellikle Deacon'a gitmeye hazır olduğumu söylemek için bir işaretti. Sonra birkaç saat arabayla dolaşırdık. Konuşurduk. Yemek yerdik. Motel odasında film izlerdik. Seks yapardık. Uyur ve erkenden kalkıp Ziyaretçi Otoparkı'na gider ve her şeyi yeniden yapardık.

Park yerinden bir kadın geçerken daha dik oturdum, siyah yün paltosunun kemeri düzgün vücudunu gösteriyordu. Koyu renk saçları parlaktı ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve buradan yüzünü net olarak göremesem de makyajının mükemmel olduğuna bahse girmeye hazırdım. Cephesinde tek bir çatlak bile yoktu. Maske sıkıca yerindeydi. Annem çok güzeldi. Koşullar bile bunu değiştiremezdi.

Deacon camdan onu izliyordu ve onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, kim olduğunu biliyor olmalıydı çünkü sürücü koltuğundan indi ve SUV'unun ön tarafını yuvarladı ve benim için kapımı açtı.

"Bugün o gün," dedim.

Gülümsedi ve bana uzattığı eli tuttum. Bunun yalnız yapmam gereken bir şey olduğuna çoktan karar vermiştim ve Deacon'ın onu dışlamaya çalışmadığını anlayacağını biliyordum.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Bunu yapmam gerek."

"Tamam." Elimi biraz sıktı. "Burada seni bekliyor olacağım."

"Buna güveniyorum."

Bununla birlikte, neredeyse ziyaretçi bekleme odasının kapısına gelmiş olan annemin peşinden koştum. "Anne," diye seslendim. Adımları yavaşlamadı bile ve arkasını dönüp omzunun üzerinden bakmadı, ben de ona

ilk adı. Bu onun durup arkasını dönmesine neden oldu. "Anne "ye cevap vermemesi ne kadar üzücü.

"Keira." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Deacon'dan çaldığım büyük boy sweatshirt'ün üzerine açık siyah Moncler parka, dar kot pantolon ve motorcu botları giymiştim. Makyajsızdım, sadece dudak kremi sürmüştüm. Saçlarım neredeyse belime kadar uzanan vahşi dalgalar halindeydi. Miami'de yaşarken saçlarımı pahalı bir kuaförde şekillendirir, pahalı ürünler, düzleştiriciler ve fön makinesiyle ikna etmeye çalışırdım. Şimdi ise bir fırça bile sürsem şanslıydım.

Dudaklarını büzdü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ziyarete geldim." Elimi hapishaneye doğru salladım. Yüce İsa. Bu benim annemdi. Onunla konuşmak neden bu kadar zordu? Gerçi bizim için hep böyleydi. Hiçbir şey değişmemişti. "İyi misin? Nasılsın?"

"Ben iyiyim Keira." Kapıdan uzaklaştı ve diğer ziyaretçilerin geçmesine izin vermek için kenarda durduk. "Baban seni ziyaretçi listesine eklememiş."

Gözlerimi ona diktim, kelimeleri tam olarak algılayamıyordum. "Ne? Ama onu görmem gerek." Gözlerim tekrar kapıya kaydı. "Brooklyn'den buraya arabayla geldim." Konuşmayı kestim ve bir kahkaha attım.

Neden şaşırdım ki? Elbette babam kindar davranacak ve beni listeye eklemeyecekti. Bu, her zaman sahip olmak zorunda olduğu son söz söylemekle eşdeğerdi. Bir hapishane hücresinden bile olsa kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu göstermek istiyordu. Bu da benim sorumun cevabıydı. İhanetim için beni asla affetmeyecekti. Özgürlüğümü ve bağımsızlığımı onun pahasına kazandığımı bilmemi istiyordu. Ve tabii ki annem de onu destekleyecekti. Elbette ona asla karşı çıkmayacak ya da beni savunmaya çalışmayacaktı.

Ama hâlâ önümde duruyordu ve ben de içimdeki birkaç şeyi dökmeden gitmeyecektim. Ondan herhangi bir cevap beklemiyordum. Sadece dinlemesine ihtiyacım vardı.

"Onun için kendi oğullarını terk ettin." Kolumu kapıya doğru salladım, sanki kapının diğer tarafında duruyormuş ve hâlâ tüm ipleri elinde tutuyormuş gibi. "Beni terk etti çünkü ona ihanet ettim," dedim, soğuk ve sert gerçekleri ortaya koyarak. Sesim kızgın ya da kırgın çıkmadı ve bu beni şaşırttı.

Başını salladı ve bir nefes verdi. "Seni terk ettim çünkü her zaman arzuladığın o özgürlüğe sahip olmanı istedim. Gittim çünkü onlara yaptıklarından sonra kendi oğullarımın yüzüne bakamadım. Hepiniz bensiz daha iyisiniz."

Dilimi ısırđım. Hepiniz bensiz daha iyisiniz. Belki doğruydu ve ben de doğru olduğuna inanmaya başlamıştım ama bu bir mazeret olamazdı. Benim annem

bir korkaktı. Hayatı boyunca yaptığı gibi tüm bunları halının altına süpürmek istiyordu.

"Anlamamı beklemiyorum," dedi. "Beni affetmeni beklemiyorum." Sesi kopuktu.

Bu da ona sempati duymayı daha da zorlaştırıyordu. Bunu o yapmıştı. Kendi çocukları yerine babamı seçerek kendi meşhur yatağını yapmıştı. "Neden kardeşlerimi onca yıl sır olarak sakladın?"

"Utanmıştım."

Başımı iki yana salladım. Geçtiğimiz aylar boyunca söylediğimiz yalanlar hakkında çok şey öğrenmişim, özellikle de kendimize söylediklerimiz hakkında. Bunlar çok zararlıydı ve Tate'in de dediği gibi, her zaman geri dönüp sizi kışınızdadan ısıtırlardı. "Başından beri dürüst olsaydın, her şey yoluna girecekti."

Bu iyi olmazdı. Kendi oğullarını terk etmek çok boktan bir şeydi ama en azından bunu telafi etmeye çalışabilirdi. Hayatlarının bir parçası olmak için mücadele edebilirdi. Pek çok şey yapabilirdi, en başta da umurundaymış gibi davranabilirdi.

"Geriye dönüp geçmişi düzeltemem. Farklı yapmam gereken pek çok şey vardı. Ama Killian ve Connor'ı unutmaya çalıştım. Doğru olanı yapmak için senin ikinci bir şans olacağını düşündüm."

Acı acı güldüm, her şeyin nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum. "Bu pek işe yaramadı, değil mi?"

"Hayır, olmadı."

"Sen ve babam bana hep kendimi üçüncü teker gibi hissettirdiniz. Sanki ilişkinizde benim için yeterince yer yokmuş gibi. Bunu sen yaptın. O değil. Sen yaptın."

Çenesini kaldırdı. "Özür dilerim."

"Bazen özür dilemek yeterince iyi değildir."

"Bunun farkındayım. Hâlâ doğru şeyleri yapmak için bir şansın var. İyi bir hayat yaşamak için. Benim yok."

İşte o anda, federal bir cezaevinin dışında, anneme hiç benzemediğimi fark ettim. Ya da babama. Ben kendimdim. Mükemmel olmaktan çok uzaktım. Hatalar yaptım, aptalca şeyler yaptım, pişman olduğum sözler söyledim ama sevdiğim insanlar için şiddetle savaşırdım. Eğer çocuklarım olsaydı, onları asla terk etmezdim. Milyon yıl geçse bile. Onlara sevgimden şüphe etmeleri için asla bir sebep vermezdim.

Ama annem pes etmeyi, kaçmayı, saklanmayı ve çocukları yokmuş gibi davranmayı tercih ederdi, onları hayatında tutmak için savaşmak yerine.

"Her şeye rağmen ve ne yaptığını bildiğin halde onu hala seviyor musun?"

"Evet. Ve her zaman da öyle olacak."

Artık sağlıklı bir ilişki ile zehirli bir ilişki arasındaki farkı biliyordum. Beni kontrol etmeye çalışmadan güvende tutmak ve korumak isteyen iyi bir adam tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bana uçmam için kanatlar veren bir adam. Korkularımı yenmenin bir yolu olarak drag yarışlarını öneren bir adam. Bunu yaptı çünkü beni tanıyor ve anlıyordu ve işe yaramıştı, tıpkı onun beklediği gibi. Bir şekilde, tehlikeli bir işi seçen bir adamı sevdiğim gerçeğini kabullenmiştim. Bu onun kişiliğinin bir parçasıydı. En başta ona aşık olma sebebi m i n bir parçasıydı. Ve hayat bir kalp atışında elinizden alınabilirdi, bu yüzden yapabiliyorken her anın tadını çıkarsanız iyi edersiniz. Çünkü geleceğinin ne getireceğini asla bilemezsin.

Sıkı yaşa, sıkı sev, asla pes etme. Hayatımı böyle yaşamak istiyordum.

Gitme vakti gelmişti. Veda etme zamanı. Hayatımı toparlama ve geçmişe takılıp kalmayı bırakma zamanıydı ama kaçırdığı her şeyi bilmesini istiyordum. "Ava ve Connor evlendi. Eden ve Killian da Mayıs ayında bebek bekliyor."

Yüzünü izledim, bir tepki bekliyordum. Bir tepki. Ama ondan hiçbir şey alamadım. Sadece başını salladı. O kadar. Sanki ona hava raporunu vermişim gibi sert bir baş sallama.

"Hayatına geri dön Keira. Burada sana göre bir şey yok."

Uzun bir nefes aldım ve ziyaretçi odasına açılan kapıya baktım. O haklıydı. Burada benim için hiçbir şey yoktu. "Hoşça kal anne. Kendine iyi bak."

"Güle güle Keira." Dönüp uzaklaşmadan önce omzumun üzerinden baktı, başı dik, sırtı dimdikti.

Babam acımasız bir suçluydu. Annem beni hiç sevmemi.

Ama kendime yeni bir hayat kurmuştum. Şanslıydım. Etrafım sevgiyle çevriliydi. Kelimenin tam anlamıyla bir aile tarafından kuşatılmışım.

Güçlü kollar beni s a r d ı ve Deacon'ın kollarında dönerek elimi kalbinin üzerine koydum, sabit ritim beni rahatlattı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve o da bana sarıldı. Annem için ağladım. Babam için ağladım. Sasha için. Hayatımda kaybettiğim tüm insanlar için. Bir zamanlar i n a n d ı ğ ı m Anthony için bile.

Deacon'ın söylediklerini, doğru insanlara ne kadar sadık olduğumu düşündüm. Deacon, Killian, Connor iyi adamlardı. İhtiyacınız olduğunu bildiklerinde sizi yanlarında tutan türden adamlar. Doğru şeyi yapmaya çalışan türden adamlar. Sizi korumak ve güvende tutmak için. Sizi kontrol etmeye ya da kafanızla boktan oyunlar oynamaya değil.

Deacon saçımı okşadı ve ağlamama izin verdi. Brooklyn'e on saatlik dönüş yolunda bu konuyu konuşacaktık. Ama şu anda sadece kucaklanmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Sonunda, tüm uykusuz gecelerden ve

Endişe ve suçluluk duygusu, bu şekilde kapanışımı bulmak zorundaydım. Babamın hayatından ıkarılmıştıım, annemle hapishane otoparkında kısa bir sohbet.

Seni affediyorum, Keira. Kelimeleri içimden söyledim. Sadece bir fısıltıydılar ama onları duydum. Bu sözleri birçok kez daha söyleyecektim ve her söylediğimde kafamdaki ses daha da yükselecek, güçlenecek ve sonunda ona inanacaktım. Doğru olduğunu biliyordum.

Bu sefer, ağladığımda kendimi kırılmış hissetmedim. Parçaları yeniden birleştirmek için Deacon'a ihtiyacım varmış gibi hissetmedim. Gözyaşları sadece geride bıraktığım bir hayata son vedamdı.

Deacon'ı bırakarak gözyaşlarımı sildim ve gülümsedim. "Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

EPILOGUE

DEACON

İKİ YIL ALTI AY SONRA.

I Keira'ya elimi uzattım, o da kendi elini benimkine koydu. "Bana bir dans borçlusun."
Gülümsüyor. "Bütün danslarımı alabilirsin."

Onu kollarıma çektim ve seçtiği şarkıda dans ettik. Ryan Adams'ın "Wonderwall" cover'ı. O benim Wonderwall'ım. Orman yeşili straplez elbisesi içinde yalınayak, uzun, vahşi dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçlarıyla hiç bu kadar güzel görünmemiştii. Yüzlerce peri ışığı üzerimizde yıldızlar gibi parılıyor. Tanıdığımız ve sevdiğimiz herkes büyükbabamın kulübesinin arkasındaki arka bahçede kurulan beyaz çadırda toplanmış. Annem ve babam, Abby, Connor ve Ava, Eden ve Killian, Max ve kız arkadaşı Amber. Geçen yıl Keira onları bir drag yarışında tanıştırdıktan sonra çıkmaya başladılar. Tate ve garajdaki çocuklar, polis arkadaşlarım ve Keira'nın pit ekibi burada.

Ormanın içindeki katedralde evlendik. Birbirimize sonsuza dek söz verdiğimiz yeminlerimizi ederken güneş yeni batıyordu. Tako yedik, bira ve tekila içtik. Bana pasta yedirdi, tuzlu karamel soslu çikolata.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım ve dudaklarını öptüm. Benim dudaklarımı. Hâlâ öpüşüyoruz, müzik eşliğinde yavaşça hareket ediyoruz ki yüksek sesli bir çığlık müziği kesiyor.

Bir kuyruk bacağımın arkasına çarpıyor ve kurtarma köpeğimiz Zeus çenesine sıkıştırdığı bir oyuncak bebekle etrafımızda daireler çizerek koşarken yere bakıyorum. Eden ve Killian'ın küçük kızları Rosie peşinden koşuyor. "Kötü köpek," diye azarlıyor. Onu tasmaından yakalıyor, seksen kiloluk siyah bir Labrador karşısında korkusuzca, onu sürüklemeye ve aynı zamanda oyuncağı ağzından almaya çalışıyor.

Çadırdaki herkes gösteriye gülüyor ve Keira yüzünü omzuma gömüyor, vücudu kahkahalarla titriyor. Bu bizim hayatımız. Çılgın, kaotik, asla planladığımız gibi gitmeyen.

"Rosie," diyor Killian ve onu kollarının arasına alıp kaldırıyor. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Oyuncağımı çaldı. Onu dövmek istiyorum."

Rosie yumruklarını kaldırıp gözlerini kısarken Killian kahkahalarını bastırmaya çalışır. Büyük mavi gözleri ve altın rengi bukleleriyle çok sevimli. Yaptığı her şey o kadar sevimli ki, onun maskaralıklarına gülümsemekten kendinizi alamıyorsunuz. Killian onun için tam bir enayi. Onu küçük parmağında oynatıyor. "Rosie. Bir köpeği dövemezsin."

"Yapabilirim. Ben bir baş belasıyım."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Deacon Amca." Beni işaret ediyor, beni otobüsün altına atıyor. "Annem, Keira Teyzem ve Ava Teyzem gibi olduğumu söylüyor. Biz belalı bir aileyiz. Değil mi?" diye soruyor, buna itiraz etmem için beni cesaretlendirerek. Bu çocuğun sadece iki yaşında olduğuna inanmak zor. Çok zeki ve şimdiden bazı yetişkinlerden daha iyi İngilizce konuşuyor. Killian bu çocukla çok uğraşacak.

Rosie'nin ergenlik çağındaki halini düşününce kıkırdıyorum. "Doğru. Ve sen de içlerinde en büyük belalısın." Killian bana kaşlarını çatıyor. "Ama bu hoş bir kelime değil. Gel benimle ve Keira teyzenle dans et."

"Bize nasıl yapıldığını gösterebilirsin," dedi Keira. "Dans etmekte o kadar iyi değiliz."

"Tamam." Avuçlarını Killian'ın yanaklarına vuruyor ve ona kocaman bir öpücük veriyor. "Bırak beni baba. Dans edeceğim." Parmağıyla beni ve Keira'yı işaret ediyor. "Yardıma ihtiyaçları var."

Killian gülüyor ve onu ayağa kaldırıyor. Rosie bize bazı hareketlerini gösteriyor. Kendine özgü hareketi, başı dönene kadar daireler çizmek ve bir yığın haline gelmek. Kız deli. Hem de en iyi şekilde.

Düğün günümüz mükemmeldi. En güzel anılar listesinde en üst sıralarda.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca pek çok güzel anı biriktirdik. Çok meşguldük. Herkes için şaşırtıcı olmayan bir şekilde Keira'nın drag yarışı kariyeri yükseldi. İstedikimden daha fazla yollarda ama birbirimizin kariyerlerini ve hayallerini desteklemek için bir taahhütte bulunduk. Mümkün olduğunca çok yarışa gidip onu kenardan izliyorum. Yalan söylemeyeceğim. Ne zaman onu yarışırken izlesem kalbim sıkışıyor ve çok gergin oluyorum. Riskler yüksek. Arabasının kontrolünü kolayca kaybedip kaza yapabilir. Ama o bunu seviyor ve direksiyon başında korkusuz ve yapmayı tercih edeceği başka bir şey yok. Bu anlayabileceğim bir şey.

Hala benim için endişeleniyor, ancak bunun onu etkilemesine izin vermemeye çalışıyor. Çalışırken onunla ne zaman konuşsam, ona her zaman sessiz bir yer olduğunu söylüyorum.

ya da sadece evrak işlerine yetişmeye çalıştığımı, uyumaya devam ettiğimi. Bazen doğru, çoğu zaman değil, ama bugünlerde dilimden dökülen tek yalanlar bunlar ve onu rahatlatmak için bunları söylüyorum, böylece kendimi haklı çıkarabiliyorum. Sanırım o da biliyor, ama beni bu konuda hiç uyarmıyor.

Arada sırada annesinden ya da babasından bahsetse de bu çok sık olmuyor ve çoğunlukla bu durumla barışmış durumda. Annem ve babam Keira'yı seviyor ve son birkaç yıldır annemle yakınlaştılar. Onu gerçekten önemseyen, ona kendi annesinden daha çok kızı gibi davranan birinin olması çok yardımcı oluyor. Anthony ya da Ivan hakkında konuşmuyoruz, ikimiz de bu anıları canlandırmaya ihtiyaç duymuyoruz ama bazen Sasha hakkında konuşuyoruz ve her yıl ölüm yıldönümünde votka içiyoruz.

Düğünümüzün ertesi sabahı, güneş doğmadan hemen önce uyandık ve arka güvertede kahvelerimizi içtik. Birkaç saat içinde, dün gece evde kalan herkes ve diğer birkaç arkadaş ve aile üyesi brunch için ve bizi havaalanına uğurlamak için uğrayacaklar. Balayımız için Fas'a gidiyoruz, tagine yiyeceğiz, kıvrımlı sokaklarda dolaşacağız, antik kalıntıları ve kalabalık pazar yerlerini ziyaret edeceğiz. Aşırı duyusal yüklenme olacak. Ama şu anda sessiz ve huzurlu, pek çok mutlu anıyla dolu bir yerde sadece ikimiz varız. Ona bir yıl önce burada evlenme teklif etmişim. Burada, bu kulübede değil. Overlook Dağı'nın tepesinde. Tek dizimin üzerine çöktüm ve sonsuza kadar benimle kalmasını istedim. Hava güneşli olacaktı ama dağın yarısına geldiğimizde yağmur yağmaya başladı. Parmağına bir gökkuşağı sonsuzluk yüzüğü taktım ve o ağladı, dizlerinin üzerine çöktü ve yağmurda gözyaşları arasında beni öptü. Çok güzeldi. Keira yağmurun iyi şans getirdiğini söyledi ve ben de ona inandım.

Onu şezlongda kucağıma çekiyorum ve o da başını omzuma yaslıyor, güneş doğarken sabah soluk altın ışıyla yıkanıyor. "Seninle bir aile kurmak için sabırsızlanıyorum" diyor.

"Seninle yaşlanmak için
sabırsızlanıyorum." "Seni hala
besliyor olacağım."

"Ve ben hala masanın karşısında elini tutuyor olacağım."

O bir daha asla yalnız kalmayacak ve ben de asla aç kalmayacağım.

ALSOBYEMERYROSE

GÜZEL SERİ

Güzel Altında Güzel

Yalanlarının Güzel

Telaş

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Maddie ve Lillie'ye, bitmek bilmeyen sabrınız ve sarsılmaz desteğiniz için çok teşekkür ederim. Güzel ruhlarınızı seviyorum, benim muhteşem kızlarım.

Petra, Annie ve Aliana'ya zaman ayırdığınız, düşünceleriniz, cesaretlendirmeniz ve Deacon ile Keira'yı benim kadar sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ellie McLove'a, editörlük ve yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Okay Creations'dan Sarah, muhteşem bir kapak daha yarattığın için teşekkürler. Bu gerçekten bir sanat eseri ve sen çok yeteneklisin.

İç tasarım ve hızlı geri dönüş için Jessica Ames'e teşekkür ederiz. Enticing Journey'den Ena ve Amanda'ya promosyonları düzenledikleri ve bu kadar organize oldukları için teşekkür ederim. Okumak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayıran tüm kitap blogcularına teşekkür ederim! Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum.

Okur grubum Emery's Rambling Roses'a tüm desteğiniz için teşekkür ederim! Leisa, Emily ve Sarah'ya özel olarak sesleniyorum - en iyi yöneticiler olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, tanınmamış bir yazara şans veren tüm okuyuculara çok teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım. Umarım Deacon ve Keira'nın hikayesini okumaktan benim kadar keyif almışsınızdır.

OceanofPDF.com

EXCERPT OF BENEATH YOR BEUTIFUL

BİRİNCİ BÖLÜM

Ön kapıyı açarken ceketimdeki karı fırçaladım ve verandanın kirişlerinden sarkan şişme Noel Baba'ya bakıp güldüm. Luke'un ev arkadaşlarından biri olan Trevor kanepede oturmuş, ayaklarını sehpaye dayamış, bir elinde bir dilim pizza, diğerinde uzaktan kumanda vardı. "Hey, Trev." Beremi çıkardım ve sarı saçlarımın aşağıya dökülmesine izin verdim. "Finaller için çok mu çalışıyorsun?" Şaka yaptım.

Pizzayı kutuya attı ve kanepenin arkasına atladı. "Etkileyici. Bunu bütün kızlar için yapıyor musun?" Alay ettim.

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi, gözleri odanın içinde geziniyor, benim dışımda her şeye bakıyordu. "Burada ne işin var? Bugün Perşembe."

Güldüm. "Perşembe günleri uğramama izin yok mu? Bu bir ev kuralı mı?"

"Genelde bütün gün dersin var."

Doğru. Bu öğleden sonra okulu asıyordum. Luke'un mesajı anlaşılmayı mühürledi. Bir sonraki dersini ek. Sana ihtiyacım var. Hemen. Benden hiç seks için dersi asmamı istememişti. Sonunda içindeki asiye dışarı çıkardığı için o kadar heyecanlanmışım ki neredeyse koşarak buraya geldim. "Odasında mı?"

"Uh, hayır o dışarıda."

Kaşlarımı çatmıştım. "Burada olacağını söyledi."

"Hadi bira içmeye gidelim. Ben ısmarlıyorum."

"Dün geceki doğum günü kutlamanın etkisinden hala kurtulamadım." "Hair of the dog."

Akşamdan kalma seksi daha iyi bir tedavi olurdu ama bunu kendime sakladım. "Ben onun odasında bekleyeceğim." Yanından hızla geçtim. "Sonra görüşürüz."

Trevor'ın eli koluma dolandı ve beni geri çekti.

"Oraya çıkmak istemezsin."

Merdivenlerden yukarı baktım, korku midemi kemiriyordu. "Neden olmasın?" Fısıldadım.

"Sadece yapma."

Kolundan kurtuldum ve sessizce merdivenleri çıktım. Koridorda sürünürken Luke'un yatak odasından sesler geldi. Kapısı bir aralık açıldı ve duymak için kulaklarımı zorlayarak kapının dışında durdum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Üç yıl boyunca gece geç saatlere kadar konuşurken karanlıkta Lexie'nin sesini dinledikten sonra, bunu çok iyi biliyordum.

"Yakında," dedi Luke. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Ona doğum gününde söyleyemezdim. Finaller de yaklaşıyor."

"Bu beni deli ediyor," dedi Lexie. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Ona her baktığımda biliyormuş gibi hissediyorum."

Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Böyle bir şey olamaz.

"Ağlama Lex. Onunla konuşacağım. Sadece çok zor."

Aman Tanrım. Ne zaman? Nasıl? Tüm bunların nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak beynimi zorladım.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu burnunu çekerek.

Cevaplarımı beklerken nefesimi tutarak gözlerimi kapattım. "Onu hâlâ önemsiyorum."

Beni hâlâ önemsiyor muydu? Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Lise son sınıftayken, onunla Penn State'e gelmem için bana yalvarmıştı. Bir aptal gibi, sanatın sadece bir hobi olduğunu söyleyerek onu üniversiteye kadar takip etmiştim. Süslü bir diploma olmadan da yapabilirdim. Babam sanat okulunun parasını ödeyecek değildi. Yine de en azından girmeyi deneyebilirdim ve parasını kendim ödemenin bir yolunu bulabilirdim. Ama hayır, sanat okulu broşürlerini çöpe atmıştım.

Çünkü Luke benim ilk aşkımdı.

"Luke, sana söylemem gereken bir şey var."

"O da ne?" Sesi boğuktu. Yüzü kızın saçlarına mı gömülmüştü? Onu tutuyor muydu? Öpüyor muydu? Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Ciğerlerime hava almak için mücadele ettim. Kalbim o kadar acıyordu ki, zar zor nefes alabiliyordum.

"Kızmayacağına söz ver," diye yalvardı. "Bu bir kazaydı. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ama hamileyim."

Destek için duvara yaslandım. Hamile miydi? Nasıl olduğunu bilmiyor muydu? Boğazımda bir öfke yükseldi. Acıyı yuttum ve omuzlarımı dikleştirdim.

Öfke damarlarıma doldu.

Kapıyı iterek açtım ve duvara çarptım. Ellerimi kalçalarıma koyarak tüm sahneyi izledim. Luke onunla kaşıklaşıyordu,

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kapıya bakıyordu. Zafer kazanmıştı ve beni gördüğüne hiç şaşırılmamıştı. Lexie o mesajı Luke'un telefonundan göndermiş olmalıydı. Kazanan oydu ve zaferinden dolayı çok heyecanlıydı.

Luke'un yüzü şok içinde donup kalmıştı; kahverengi gözleri kocaman açılmış, ağzı sanki onu cümlelerin ortasında yakalamışım gibi açık kalmıştı. Altın sarısı saçlarının kısa katları, Lexie parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi karışmıştı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Beş yıldır sevdiğim çocuğa bakmaya dayanamıyordum. Beş yıl.

"Rahatsız mı ettim?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak sordum.

Luke sırt üstü yuvarlandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Korkak herif. Eğer yere saçılmış giysileri bir gösterge ise, o yorganın altında çıplaktı. Ve şimdi seks hayatımızın son birkaç aydır neden azaldığı acı bir şekilde anlaşılıyordu. Başka birinden alıyordu - en iyi arkadaşımдан.

"Eden düşündüğün gibi değil." Sesi o kadar ezik geliyordu ki sertçe güldüm. "Açıklayabilirim."

"Bunu önemseyen biri için sakla."

Seni sevmiştim. Bunu bana nasıl yapabildin? Ve Lexie, o kalles, birinci sınıftan beri oda arkadaşımdaydı. Tatillerde onu eve götürdüm çünkü ailesinin onu umursamadığını söyledi. Kıyafetlerimi ödünç almasına izin verdim. Arkadaşlarım onun arkadaşları oldu ve şimdi de erkek arkadaşım onun erkek arkadaşıydı.

Kalbim o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki, onları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Ama Lexie'ye yıkıldığımı görme zevkini tattırmayı reddettim. Harekete geçme zamanıydı, gözyaşı değil. Luke'un dolabını açtım ve bir beyzbol sopası almak için içeri uzandım. Combat Maxum'u seçtim, güçlü vurucular için bir sopa ve sallanarak dışarı çıktım. Lexie sinmiş, korunmak için kendine sarılmıştı.

Güldüm. "Merak etme Lexie. Saldırı ve darptan tutuklanmaya değmezsin."

Başım dik bir şekilde odadan çıktım. Koridora çıktığımda merdivenlerden hızla indim ve ön kapıdan hızla çıktım. Ön verandanın basamaklarından uçarak indim ve köşeyi döndüm, Luke'un ailesinin lise mezuniyet hediyesi olan gümüş BMW'sinin önünde durmak için kayarken ayaklarım yeni yağmış karda kayıyordu. Luke Prescott'un hayatındaki her şey ona gümüş bir tepside sunulmuştu. Onu baş tacı eden anne babasının tek çocuğuydu ve çok şımartılmıştı. Oğullarına maddi varlıklar yerine değerler vermeliydiler. Kim liseden mezun olunca BMW alır ki?

Sopayı salladım ve kaputla birleşti. Çıtırdadı. Bir güçlü vuruş daha ve bir farı indirdim. Vücudum sımsıkı sarılmıştı

Öfkeyle. Onu serbest bırakmam gerekiyordu. Öfke, bir topun içine kıvrılıp bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı dökme alternatifini yendi.

"Eden. Dur!" Luke bağırdı. Onu duymazdan geldim ve diğer fara doğru salladım. Bam! Bam! Bam! Bam! Sallamaya devam ettim, metal sopamın altında çatırdıyordu. Cehennemde Eden Madley'in hor görülmesi gibi bir öfke yoktur. Şiddet yanlısı biri olduğumdan değil. Ama Lexie'nin muzaffer gülümsemesini hayal ettim ve bu öfkemi körükledi.

Sopayı kaldırdım, daha fazla hasar vermeye hazırdım.

Luke kollarını arkamdan doladı ve beni arabadan güvenli bir mesafeye sürükledi. "Ne yaptın sen?" Luke koca bir bebek gibi feryat ediyordu.

"Kalbime yaptığın şeyin aynısını."

Elinden kurtulmak için mücadele ettim ve sopayı yere bıraktım. Kriz önlenmişti, hasarı incelemek için yaklaştı ve elleriyle karı temizledi. Neredeyse yeterli değildi. Ama yenilgi ve kalp acısı içimdeki mücadeleyi tüketmişti. "Özür dilerim," dedi, sırtı bana dönüktü. Gözlerimin içine bakacak cesareti bile yoktu. "Gerçekten üzgünüm, Eden."

"Siktir git, Luke. Özrünü al ve kışına sok." Omuzlarımı dikleştirerek ve başımı dik tutarak, kalan haysiyetimi korumaya çalışarak uzaklaştım. Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ama onları yuttum. Buraya gelirken karın güzel görüldüğünü düşünmüştüm. Bir kar küresinin içinde olmak gibi. Şimdi kar yüzüme batıyor, ilerlememi engelliyordu. Ceketimin içine gömüldüm ve ellerimi ceplerime soktum.

"Hey, Eden," diye seslendi Trevor, bana yetişmek için koşarken. Çatılarının altında neler olup bittiğini biliyordu. En son öğrenden bendim. Hep böyle değil miydi zaten? "Ne olursa olsun, bence çok daha iyisini hak ediyorsun. Eğer bir bira içmek istersen, beni ara."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı bastırarak yürümeye devam ettim. Luke'un dün yirmi ikinci yaş günüm için bana verdiği bileziği çıkardım, yere attım ve botumun tabanının altında ezdim. Mavi bir Tiffany's kutusunda gelmişti; üzerinde kalp madalyonu olan som gümüşten bir bileklikti.

Eden ve Killian hakkında daha fazlasını [Amazon'da](#) !satışa sunulan
Beneath Your Beautiful'da bulabilirsiniz

[OceanofPDF.com](#)

ABOUT THE AUTHOR

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabılır karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızı ve huysuz ama sevimli bir border terrier ile Londra'da yaşıyor.

Emery ile bağlantı kurun:

Facebook Grubu: <http://bit.ly/EmerysRamblingRoses>

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

